

Hồ
Bè

Linh
Yêu
là
Cổ Cháp

Mục lục

Đoạn 1

Đoạn 2

Đoạn 3

Câu Nói 😂

Đoạn 4

Đoạn 5

Đoạn 6

Đoạn 7

Đoạn 8

Đoạn 9

Đoạn 10

Đoạn 11

Đoạn 12

Đoạn 13

Đoạn 14

Đoạn 15

Đoạn 16

Đoạn 17

Đoạn 18

Đoạn 19

Đoạn 20

Đoạn 21

Đoạn 22

Đoạn 23

Thông Báo

Đoạn 24

Đoạn 25

Đoạn 26

Đoạn 27

Đoạn 28

Đoạn 29

Đoạn 30.

Đoạn 31 : Kết

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 1

Tên truyện: Tình yêu là Cố Chấp

Tác giả: Phạm Kiều Trang

Thể loại: Ngôn tình, ngược, ngược tới tở. Phần 2 của Bảy Năm Không Oán Không Hối.

Đây là truyện tôi tự viết, cũng không tham khảo bất cứ tác phẩm ngôn tình nào khác. Nếu tình cờ có trùng ý tưởng, xin phép mọi người bỏ qua.

Đoạn 1

Hiện tại mới chỉ bốn giờ sáng.

An Nhã cùng mấy người đồng nghiệp trong công ty tổ chức sự kiện ARF đang tất bật chuẩn bị cho lễ nhậm chức của tân tổng giám đốc của công ty Hàn Thiên diễn ra vào vài tiếng sắp tới. Cô vừa dụi dụi mắt, vừa cúi người kéo phẳng lại vải bọc của mấy chiếc ghế trong sảnh hội nghị, đôi mắt vì thiếu ngủ mà xuất hiện vài sợi tơ máu đỏ thẫm.

Quản lý đang tỉ mỉ chỉnh sửa lại mấy cành hoa trong bình ở gần đó, trông thấy cảnh này liền mở miệng hỏi: "Mỗi ngày em ngủ mấy tiếng mà nhìn thảm hại thế kia?"

An Nhã liếc quản lý, hơi mỉm cười trả lời: "Đêm qua em đi làm về muộn, mới ngủ được ba tiếng"

"Em cũng giỏi thật đấy. Ngày làm hết tám tiếng ở công ty, đêm còn đi tiếp thị rượu, nếu chị cũng làm việc với tần suất như em, chắc kiệt sức lâu rồi".

Nét mặt An Nhã bất chợt phảng phất ra một nỗi cô đơn tịch mịch, cô cúi thấp đầu phủi sạch tấm vải trắng ở gần đó, cố che đi một tiếng thở dài trong lòng. Đã gần một năm đặt chân đến thành phố B phồn hoa này, cô vẫn chưa thể nào tìm được một công việc đàng hoàng dù bản thân có bằng cấp vô cùng sáng sủa. Hai mẹ con cô thuê một căn nhà nhỏ ở gần rìa thành phố để sinh sống, nơi này dù đi làm có xa một chút nhưng lại có thể tiết kiệm tiền, còn thuận tiện đến trại giam thăm ba hàng tháng. Mẹ của cô năm nay cũng đã nhiều tuổi, cuộc đời lại trải qua quá nhiều biến cố cho nên thường xuyên bệnh tật, An Nhã làm một công việc đương nhiên không thể đủ tiền để lo cho mẹ nên mới phải làm thêm cả tiếp thị rượu vào buổi đêm.

"Nhìn em vậy thôi mà em khỏe lắm đấy"

"Mau kiếm lấy anh nào tốt tốt rồi mà cưới đi. Có người nuôi cho đỡ vất vả"

"Em như thế này, không ai thèm cưới đâu"

"Em xinh xắn như thế, chịu khó đi làm mấy sự kiện lớn như thế này nhiều vào, kiểu gì cũng gặp được mấy anh soái ca con nhà giàu. Ví dụ như tổng giám đốc công ty này này".

Những ngón tay An Nhã chạm đến mấy cánh hoa hồng sweet avalanche được nhập khẩu từ nước ngoài về, ánh ngọc trai dính trên bình hoa bỗng dừng làm làm mắt cô đau nhói: "Em chỉ mong kiếm đủ tiền nuôi được mẹ là tốt lắm rồi"

Thực ra, kể từ sau khi Dương Kiến Thành ra đi, trái tim cô đã hoàn toàn nguội lạnh. Thời gian trôi đi tựa như dòng nước, chớp mắt cái mà đã bảy năm rồi... Bảy năm trôi qua thứ gì cũng đều thay đổi, chỉ có tình yêu trong cô là mãi mãi vẫn vậy, vẫn mãi mãi vì anh mà si tâm tuyệt đối, không có cách nào chấp nhận thêm được người nào!!!

"Ừ. Nghe nói tổng giám đốc công ty này cực kỳ hào phóng. Ngoài tiền tổ chức sự kiện ra còn cho thêm công ty mình một khoản tiền nữa. Chúng ta vất vả mấy ngày hôm nay rồi, cố gắng xong nốt hôm nay, kiểu gì cũng được thưởng thêm chút tiền"

An Nhã khẽ thở dài: "Công ty này giàu thật đấy"

"Còn phải hỏi à? Cả thành phố B này có ai là không biết tập đoàn Hàn Thiên, thì nhà họ có tiêu tám đời không hết. Đây nhìn xem, toàn bộ những đồ vật này đều là đồ đặc biệt cao cấp, mà dùng xong cũng chỉ ném đi chứ có làm gì đâu. Mấy tỉ bạc đối với họ chỉ như mấy ngàn lẻ"

Ánh mắt quản lý không giấu được sự ngưỡng mộ, chị ta xoay xoay chiếc bình hoa ngọc cao cấp mấy lần: "Thế nên chị mới bảo em chăm chỉ đến mấy sự kiện lớn nhieu vào. Biết đâu người ta để ý đến mình, thức dậy sau một đêm lại đổi đời"

An Nhã chỉ cười không đáp.

Mấy người bạn họ bận rộn làm việc đến hơn sáu giờ sáng mới xong, cả một sảnh hội nghị sau khi được trang hoàng liền trở nên nguy nga tráng lệ không khác gì một cung điện thu nhỏ. Hoa hồng pink o'hara, hồng Sweet Avalanche, hồng White Avalanche, Tulip, mao lương, ngọc trai, thảm đỏ cao cấp, đến cả mấy chiếc ly uống nước đặt trên bàn cũng là loại pha lê trong veo, có nhìn thế nào cũng thấy nơi này đặc biệt lấp lánh.

Thế giới của người giàu. Thế giới này đối với cô mà nói đã rơi vào lãng quên bảy năm rồi!!!

An Nhã xoay xoay cổ tay đã mỏi như mấy cái, sau đó nhân lúc quản lý đi kiểm tra lại mọi thứ một vòng liền bước tới phía sau khu hội nghị, tìm chỗ ngả lưng một lát.

Cô đi đến một căn phòng nhỏ ở cuối hành lang, sau khi gõ cửa mấy tiếng không thấy ai trả lời mới rón rén mở cửa bước vào. Căn phòng này rất tối, rèm cửa dày đến nỗi ánh sáng ở bên ngoài không thể xuyên qua được, khi An Nhã vừa đặt chân vào liền ngửi thấy mùi thuốc lá thơm thơm.

"Xin lỗi, có ai ở đây không?"

Bên trong vẫn yên ắng không một tiếng động.

"Có ai ở đây không?"

Vẫn tĩnh lặng như cũ, có lẽ ở đây không có người nào.

Cô lần mò theo vách tường để tìm công tắc bật đèn nhưng không thể tìm được, rút cục sau một hồi tìm kiếm, An Nhã đành phải dò dẫm đi từng bước vào trong căn phòng kia. Đến khi chân chạm phải một vật mềm mềm giống ghế sofa, cô mới đưa tay sờ thử, sau đó chậm chạp xoay người ngửa xuống, ngả lưng nhắm mắt một lát.

Chỉ là ở đây quá tối, hoặc do An Nhã đã quá mệt... cho nên không thể phát hiện ra sự hiện diện của một người!!!

Cô vừa đặt lưng nằm xuống thì liền chìm vào giấc ngủ, không biết đã ngủ qua bao lâu, đến tận khi chuông điện thoại reo ầm ỹ, An Nhã mới mắt nhắm mắt mở tỉnh dậy:

"Chị Lan"

"Nhã, em đang ở đâu?"

"Em đang ở phía sau khu hội nghị"

"Ở đây thiếu một chiếc ly pha lê, em mau xuống sảnh chờ bé Thùy chạy qua đưa rảnh mang lên đây cho chị. Mau lên, sắp đến giờ tổ chức rảnh"

"Vâng, em biết rảnh. Em đi ngay"

Cúp điện thoại xong, An Nhã vội vàng chạy ra khỏi căn phòng tối om kia để xuống dưới sảnh mà không phát hiện ra trên người mình đã được đắp một chiếc chăn mỏng từ lúc nào. Khi cô mang chiếc ly pha lê lên đến nơi thì buổi lễ nhậm chức của vị tân tổng giám đốc kia cũng vừa mới bắt đầu.

Cả một hội trường gần một nghìn chỗ ngồi hiện tại đã trở nên chật cứng, trên khán đài, một người đàn ông trung niên đang cúi đầu đọc giấy

tờ gì đó, xung quanh ông ta có cả một đám phóng viên cần máy ảnh chụp lia lịa.

"Sau gần bốn mươi lăm năm xây dựng và phát triển, tập đoàn Hàn Thiên đã trở thành một tập đoàn đứng đầu cả nước về kinh doanh đa lĩnh vực, gặt hái được nhiều thành tựu quan trọng trên trường quốc tế. Chúng ta đều biết, tất cả những thành tựu đó có sự đóng góp vô cùng lớn lao của tổng giám đốc Dương Vũ - người đã được vinh danh rất nhiều lần trên tạp chí Forbes, niềm tự hào của công ty Hàn Thiên. Và thời khắc này, chúng ta lại có thể tiếp tục hy vọng về tương lai tốt đẹp của tập đoàn vì một con người mới, một niềm tự hào mới. Xin giới thiệu với tất cả mọi người, tân tổng giám đốc của Hàn Thiên - Dương Thành Viễn".

An Nhã không có thời gian để bận tâm đến mấy chương trình giới thiệu mà cô đã nghe đến nhàm cả lỗ tai này, ánh mắt chỉ tập trung tìm kiếm trong đám đông, rút cục một lát sau đó mới nhìn thấy quản lý đang đứng ở cánh gà bên kia, tay vẫy vẫy về phía cô.

Cô khẽ gật đầu, sau đó vừa định vòng sang khu hội nghị bên đó thì đột nhiên nghe một âm thanh vô cùng quen thuộc từ khán đài truyền tới:

"Xin chào mọi người"

Bước chân An Nhã lập tức khựng lại.

Cô vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt dừng lại trên người của một người đàn ông đang đứng trên thảm đỏ. Anh ta mặc tây trang màu đen, mái tóc ngắn cũng màu đen, ánh mắt sáng ngời như sao, từng đường nét trên khuôn mặt tuấn mỹ xuất thần khiến người khác nhìn thấy một lần đầu không sao dời mắt đi được.

Gương mặt này đã có chết bao nhiêu lần thì cô cũng không thể nào quên được.

Dương Kiến Thành!!!

Chiếc ly pha lê trên tay An Nhã đột nhiên trượt xuống, sau đó va chạm với nền đá hoa cương cao cấp rồi vỡ tan tành, tạo ra những âm thanh vô cùng đinh tai nhức óc. Cả một vùng hội nghị đang xôn xao bởi sự xuất hiện của vị tân tổng giám đốc đẹp trai kia lập tức bị những tiếng động này thu hút, sau đó mọi ánh mắt trong phòng liền đổ dồn về phía An Nhã.

Mặt mày cô đột nhiên đỏ bừng bừng, sau đó vội vàng cúi xuống nhặt mấy mảnh pha lê vỡ dưới sàn, do không cẩn thận nên đầu ngón tay cửa bị đứt mấy chỗ, máu tươi nhỏ xuống tong tong.

Một người tốt bụng đứng bên cạnh nói: "Cô gái, đừng nhặt nữa, cô bị đứt tay rồi"

"Dạ không sao".

Nói xong câu này, An Nhã bỗng dưng cảm thấy da đầu tê tê, khi ngẩng đầu lên mới bắt gặp ánh mắt của người đàn ông đứng trên bục cao kia đang chăm chăm hướng về phía mình.

Người ta thường nói, cuộc trùng phùng sau bao ngày xa cách thường mãnh liệt như lửa. Thế nhưng sau suốt bảy năm dài đằng đẵng, đến khi gặp lại, hai người cũng chỉ nhìn nhau không quá ba giây. Ba giây sau, Dương Thành Viễn lạnh lùng quay đi, gương mặt anh tuấn không hề biểu lộ ra cảm xúc gì, chỉ có đáy mắt phảng phất ra một vài tia chán ghét.

Bắt gặp ánh mắt nhìn mình xa cách như người lạ của anh, An Nhã lại càng luống cuống. Cô vội vàng nhặt xong đồng mảnh vỡ rồi đứng dậy rồi chạy như bay ra khỏi vùng hội nghị, khi ra đến hành lang trái tim vẫn đập điên cuồng trong lồng ngực, run đến nổi lòng bàn tay rịn ra rất nhiều mồ hôi.

Cô ôm ngực lắc đầu nguầy nguậy, bàn tay bị đứt lỗ chỗ vẫn không ngừng chảy máu mà hiện tại An Nhã chẳng còn thấy đau đớn gì cả. Đầu óc cô bây giờ chỉ ngập tràn hình ảnh người đàn ông đứng trên khán đài lúc nãy, trong lòng không khỏi tự vấn chính mình rằng: Anh ta có phải Thành không? Có phải Dương Kiến Thành không? Người đó sao giống anh quá!!!

Đúng lúc đó, bên trong phòng hội nghị truyền ra một giọng nói vô cùng dễ nghe. Giọng nói này suốt bảy năm qua cô không thể nào quên được, đây là giọng nam trầm ấm, từng lời nói, từng cách ngắt câu đều cực kỳ chắc chắn, rất giống cách nói chuyện của Dương Kiến Thành.

"Xin chào mọi người, tôi là Dương Thành Viễn, mới từ Washington trở về"

Dương Thành Viễn? Cũng họ Dương, cũng có một chữ Thành. Nhưng mà anh ta từ Washington trở về Kiến Thành của cô nếu còn sống nhất định sẽ đến tìm cô, nhất định sẽ không để cô một mình chịu đựng suốt bảy năm dài như vậy.

Đúng vậy, Dương Kiến Thành đã chết bảy năm rồi!!!

Một giọt nước mắt suốt thời gian dài chịu đựng cuối cùng cũng trượt ra rồi lăn vội vàng trên gò má của An Nhã, nhỏ xuống đất. Bảy năm trước đây cô vốn không tin anh đã chết, niềm tin duy nhất của cô năm đó chỉ là không tìm được xác của Kiến Thành, nghĩa là anh vẫn còn sống, anh sẽ quay lại tìm cô.

Thế nhưng... năm này qua năm khác, mùa xuân này nối tiếp mùa xuân khác, bảy năm đằng đẵng qua đi, cuộc đời cô đã thăng trầm qua rất nhiều biến cố mà vẫn không thấy anh trở về.

Bây giờ, khi cô vừa hoàn toàn hết hy vọng thì lại xuất hiện một Dương Thành Viễn.

Dương Thành Viễn - Dương Kiến Thành. Hai người họ có ngoại hình giống nhau đến nỗi ngay cả cô nhìn một lần cũng không có cách nào phân biệt được. Mắt giống, mũi giống, miệng giống, dáng người giống, thậm chí là giọng nói cũng giống. Có chăng, thứ khác biệt duy nhất mà An Nhã có thể nhận ra được chỉ là một ánh mắt của Dương Thành Viễn.

Ánh mắt của anh ta lạnh lùng xa cách vạn trượng, còn ánh mắt của Kiến Thành dù thâm trầm nhưng lại đặc biệt ôn hòa.

"Nhã, em làm sao thế?"

Nghe tiếng gọi của quản lý, An Nhã mới giật mình quay đầu lại, lắp bắp nói mấy từ: "Chị... em xin lỗi, em làm vỡ mất chiếc ly rồi"

"Băng lại tay đi đã rồi nói. Chảy máu đây ra hành lang rồi"

Cô gạt đầu, sau đó theo quản lý đi đến sau phòng hội nghị tìm mấy miếng urgo băng lại. Phương Lan nhìn cô thở dài: "Công sức mất ngày hôm nay vất vả, giờ làm vỡ ly, kiểu gì cũng bị giám đốc trừ tiền"

"Em xin lỗi chị"

"Xin lỗi cái gì. Trừ tiền của em ấy. Chỉ mong cái vị tân tổng giám đốc kia không để bụng chuyện này. Ngày nào không vỡ, giờ nào không vỡ, nhằm đúng lúc người ta vừa lên bục nhậm chức lại làm vỡ ly"

An Nhã đương nhiên hiểu chuyện làm vỡ ly vào những ngày trang trọng như thế này là đi ền xui xẻo, cô không những làm vỡ ly đúng lúc Thành Viễn vừa lên phát biểu, còn làm tắt cả ánh mắt trong hội nghị d ần hết cả về mình. Nếu anh ta truy cứu chuyện này, không những công ty cô bị cắt sạch khoản tiền thưởng của sự kiện mà còn bị trừ tiền. Giám đốc không nổi điên với cô mới lạ.

An Nhã mặt mày méo xệch: "Chắc anh ta không nhỏ mọn thế đâu"

"Hy vọng là vậy. Người sống lâu năm ở phương tây thường không quan niệm những chuyện như thế này lắm"

"Tổng giám đốc đó trước đây sống ở nước ngoài hả chị?"

"Ừ. Nghe nói du học bên Mỹ từ năm mười ba tuổi, đến tận năm nay mới chịu về nước tiếp quản công ty"

Cô lẩm bẩm trong đầu: mười ba tuổi? Kiến Thành mấy năm trước còn ở bên cô, anh làm cảnh sát ngầm tám năm ở thành phố A, làm sao có

chuyện đã du học ở bên Mỹ từ những năm mười ba tuổi. Người đàn ông tên Dương Thành Viễn này, lẽ nào chỉ có ngoại hình giống Kiến Thành?

"Anh ta năm nay bao nhiêu tuổi hả chị?"

Quản lý vừa băng cho cô, vừa mỉm cười: "Sao? Thích rồi phải không? Chị đã nói với em mà, chăm chỉ đến những sự kiện lớn này nhiều vào, cố làm mấy đại gia chú ý đến mình, lúc đó sẽ được đổi đời"

"Em không có ý đó"

"Người ta đẹp trai, lại giàu có như vậy. Thích thì thích chứ có gì mà phải ngại. Chị cũng không rõ anh ta bao nhiêu tuổi, chỉ biết là chưa kết hôn thôi. Lát nữa chị sẽ để em dọn dẹp ở gần chỗ anh ta, lúc đó phải biết tự nắm lấy cơ hội đấy"

An Nhã khẽ thở dài không đáp.

Hai tiếng sau đó, từ bên trong khu hội nghị truyền ra mấy tràng vỗ tay lớn, sau đó buổi lễ nhậm chức của Dương Thành Viễn kết thúc.

Anh đứng giữa vòng vây của đám phóng viên, trả lời lưu loát rành mạch từng câu hỏi của họ, còn An Nhã thì lại đứng một góc lảng lảng nhìn Thành Viễn từ xa, càng nhìn càng thấy gương mặt đó thật sự quen thuộc, quen thuộc đến nỗi cô suýt chút nữa không kìm được mà chạy lại phía anh, không cho anh rời xa cô thêm lần nào nữa.

Thế nhưng... nếu người đó là Kiến Thành, tại sao anh lại không nhận ra cô? Tại sao lại tỏ ra xa cách với cô như vậy? Kiến Thành của cô là người dù có lạnh lùng đến mấy thì cũng không bao giờ tàn nhẫn với cô như vậy. Người đàn ông này, có lẽ không phải là Dương Kiến Thành.

Cũng vì lý do đó cho nên An Nhã cứ mãi đứng chôn chân một chỗ, trái tim gào thét điên cuồng cũng không dám tiến thêm một bước, càng không dám lùi một bước. Cho đến một lát sau đó, mấy người vệ sĩ tiến đến dẹp đám phóng viên nhường đường cho Thành Viễn bước đi, cô mới hít sâu một hơi, chậm rãi nhích đôi chân nhỏ bé tiến lại phía Thành Viễn.

Có đi ầu, khi An Nhã mới đi được nửa đường thì đột nhiên có một người con gái từ đâu chạy đến, thoải mái ôm lấy cánh tay của Thành Viễn:

"Viễn, hôm nay anh phong độ thật đấy"

Thành Viễn khẽ mỉm cười: "Em về từ khi nào?"

"Em xuống máy bay là chạy tới đây luôn. Đứng ở đây xem anh phát biểu gần một tiếng rồi"

Bước chân của An Nhã vô thức ngừng lại, mặc dù chưa thể xác định được người đàn ông kia có phải là Dương Kiến Thành hay không nhưng đáy lòng cô bỗng dưng lại thấy đau nhức dữ dội, lồng ngực như bị ai cứa dao khoét ra.

Cũng đúng lúc đó, Thành Viễn ngẩng đầu lên, vô tình bắt gặp ánh mắt của An Nhã đang nhìn về phía mình. Đây là lần thứ hai hai người mắt đối mắt, mắt giao mắt như vậy, ánh mắt anh vẫn thâm trầm xa xôi vạn trượng, chỉ có khóe miệng là khẽ cong lên, để lộ ra một nụ cười nửa miệng nhàn nhạt.

"Chúng ta đi ăn trưa"

Lý Thiên Kim vui vẻ gật đầu: "Chồng tôi galang thật đấy. Đến nhà hàng Ý nhé"

"Tất cả nghe theo em"

Hai người họ khoác tay nhau đi ra khỏi sảnh hội nghị, Thành Viễn từ đầu đến cuối cũng không thèm liếc An Nhã thêm một cái, anh dừng dừng đi qua cô như hai người không quen biết, thậm chí gương mặt còn không biểu lộ ra bất kỳ cảm xúc gì, chỉ có Lý Thiên Kim đi bên cạnh là vẫn vui vẻ tươi cười với anh.

Trong khi đó, có một người mãi đứng chôn chân tại chỗ, không biết nói gì, cũng không biết phải làm gì, cô chỉ lặng lẽ cúi gằm mặt xuống đất cố

che đi quầng mắt hơi sưng vì thiếu ngủ, trái tim như bị ai cấn một nhúm muối xát lên đầu nhói.

Lúc Thành Viễn đi qua cô, mùi thuốc lá thơm thơm từ người anh bay qua cánh mũi của An Nhã. Mùi hương này giống hệt mùi ở trong căn phòng tối ở cuối hành lang ban nãy, tuy hơi khác với mùi hương trên người Kiến Thành khi trước, nhưng đều tỏa hương dịu nhẹ dễ mê hoặc lòng người.

An Nhã chậm chạp ngoảnh đầu nhìn bóng dáng hai người khuất sau cánh cửa, ánh mắt dừng lại ở tấm lưng người đàn ông ấy. Trước kia cô đã thấy Kiến Thành mặc vest mấy lần, cơ thể anh rất đẹp cho nên mặc đồ nào cũng đều hấp dẫn mắt người vô cùng, bây giờ Dương Thành Viễn cũng vậy, tấm lưng anh ta cũng rất có phom.

Đột nhiên sống mũi An Nhã trở nên cay cay, nỗi nhớ bị đè nén suốt bảy năm qua bỗng dựng lại ủa về bất chợt khiến cho tâm trạng của cô không thể nào chống đỡ kịp, khóe miệng còn vô thức lẩm bầm mấy từ mà chính bản thân cô cũng không thể nào tự kiểm soát được: Dương Thành Viễn!!!

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 2

Tên truyện: Tình Yêu là Cố Chấp

Tác giả: Phạm Kiều Trang

Đoạn 2

Sau khi Dương Thành Viễn cùng Lý Thiên Kim vừa ra khỏi khu hội nghị, bước chân anh bỗng nhiên dừng lại.

"Sao vậy anh?"

Anh im lặng một lát, cố gắng duy trì hô hấp ở mức độ ổn định như bình thường, nửa phút sau mới chậm rãi trả lời: "Không sao. Đi thôi"

Trong khi đó, An Nhã đứng ngây ra rất lâu mới có thể nhúc nhích đôi chân đã tê cứng tiếp tục làm việc. Năm đầu ngón tay cô đều được băng kín bằng Urgo, mỗi một lần cử động là máu lại tiếp tục rỉ ra, vừa đau vừa xót. Thế nhưng ... ở một nơi nào đó trong trái tim cô còn đau đớn hơn gấp vạn lần, nơi đó không thể băng lại bằng urgơ, cũng không thể moi ra đem ném xuống m ò cùng Dương Kiến Thành được. Hình ảnh của người đàn ông ấy tựa như một mũi tên ghim trong tim An Nhã, hàng ngày, hàng giờ đều hành hạ cô đến chết đi sống lại nhưng lại không sao tìm ra cách để nhổ nó ra, chỉ có thể chấp nhận cắn răng chịu đau đớn mà sống tiếp.

Phương Lan thấy cô như vậy liền thở dài: "Hóa ra là đã có đối tượng kết hôn rồi. Thôi, sau này lại tìm người đàn ông khác vậy"

Có thể tìm sao? Đời này cô đã mất đi Dương Kiến Thành, bây giờ lại gặp một Dương Thành Viễn giống hệt anh, nhưng rút cục lại vẫn không

phải là người mà cô cần tìm. Sau này còn có thể tìm một người khác giống Kiến Thành sao?

An Nhã khẽ gật đầu một cái, sau đó tiếp tục lẳng lặng làm việc. Giám đốc biết chuyện cô làm vỡ chiếc ly pha lê, không những trừ một nửa tiền lương tháng này của cô, còn cắt hết toàn bộ tiền thưởng của sự kiện lần này.

Mà mấy hôm nữa cô lại cần tiền để đưa mẹ đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe định kỳ, mẹ của cô bị suy tim cấp độ 3, không thể làm việc nặng, lại không thể ngưng sử dụng thuốc. An Nhã làm một lúc hai công việc mới đủ tiền nuôi mẹ và nuôi chính bản thân mình, bây giờ bị cắt tiền lương như vậy, tiền khám bệnh tháng này cô cũng không biết phải làm sao...

Trong nhà hàng Ý ở trung tâm thành phố B, Thành Viễn nhàn nhã ngồi nghịch Smartphone, Lý Thiên Kim ở bên cạnh vui vẻ chọn món:

"Anh ăn Tortellini nhé"

"Ừ"

"Arancini, Sicily thì sao?"

"Tùy em".

Thiên Kim gấp cuốn Menu trên tay, sau đó vẫy vẫy tay gọi phục vụ lại để đặt món. Cô chống tay lên cằm, mỉm cười chăm chú nhìn khuôn mặt đẹp hoàn mỹ của Thành Viễn:

"Về Việt Nam có quen không anh?"

"Anh thích ở đây hơn Washington"

"Thông báo cho anh biết một tin vui: Em sắp chính thức về nước rồi"

Những ngón tay Thành Viễn chột khựng lại, anh ngoảnh đầu lại nhìn Lý Thiên Kim: "Sao vậy? Không phải em nói hai năm nữa mới học xong chương trình tiến sĩ à?"

"Em không học nữa, về lấy chồng thôi"

Lý Thiên Kim là con gái một người bạn của Dương Vũ. Ba cô có một công ty chuyên xuất nhập khẩu hải sản rất danh tiếng ở thành phố B, hai gia đình lại có mối giao tình nhiều năm, Thành Viễn và Thiên Kim đương nhiên đã quen biết nhau từ nhỏ.

Năm anh mười ba tuổi đã phải rời xa gia đình đến một thành phố khác, trong suốt hai mươi năm sau, Lý Thiên Kim vẫn âm thầm chờ anh, im lặng đợi anh, thậm chí cả trong sáu năm anh hôn mê trên giường bệnh, cô cũng vẫn ở bên cạnh chăm sóc anh mà chưa một lần từ bỏ.

Tình yêu của Lý Thiên Kim âm thầm nhưng sâu sắc. Chỉ tiếc là trái tim anh mãi mãi rung động chỉ vì một người con gái, dẫu người ấy làm tổn thương anh bao nhiêu đi chăng nữa thì anh cũng vĩnh viễn không hối hận. Bảy năm trôi qua, vốn cứ tưởng rằng mọi chuyện đã lùi vào dĩ vãng, thế nhưng đến khi gặp lại người con gái ấy anh mới chợt hiểu ra rằng: dù trong lòng vẫn còn oán hận, dù không có cách nào tha thứ được cho cô thì trái tim anh vẫn hướng về cô đến vô phương cứu chữa như thế đấy!!!

"Em muốn lấy người nào, anh sẽ tìm người đó cho em"

Thiên Kim đến nghĩ cũng không cần nghĩ đã trả lời: "Lấy anh"

"Suy nghĩ kỹ chưa? Quyết định rồi là không được chọn lại đâu đấy"

"Em suy nghĩ hai mươi năm rồi. Khi nào hối hận em sẽ nói cho anh biết"

Thành Viễn cười cười, sau đó gấp một miếng cơm chiên bỏ sang đĩa của Thiên Kim: "Ăn đi rồi hối hận cũng chưa muộn".

Vài ngày sau đó, An Nhã đang làm việc trong quán Bar Đồng Khánh thì gặp lại một người.

Như thường lệ, cô đem theo mấy chai rượu từ công ty đến những nơi này để tiếp thị, đối tượng nhắm đến chính là mấy vị đại gia lắm tiền nhiều của trong quán bar, mà cũng chỉ có những người tiêu tiền như rác mới đồng ý mua các loại rượu ngoại được tính giá bằng nghìn đô mà cô đang cần như vậy. Ban đầu, An Nhã không nghĩ mình có thể làm công việc bán rẻ lòng tự trọng như thế này, sau cùng, vì không thể tìm được một công việc tử tế ở thành phố B đất chật người đông, lòng tự trọng cũng không hóa thành cơm để ăn được cho nên cô mới bắt buộc phải chấp nhận làm nghề PR rượu.

Hôm ấy, An Nhã cần theo một chai Hennessy đến bàn của một vị đại gia để tiếp thị thì vô tình va vào một người.

"A. Xin lỗi, cô có sao không?"

Quách Dĩ Kiên vừa mới bước ra từ một căn phòng VIP của Bar Đồng Khánh, hiện tại đã hơi ngà ngà say cho nên không cẩn thận mới va vào người An Nhã. Người cô thì không sao, chỉ có chai rượu trong tay đã rơi vỡ tan tành, màu rượu sẫm sẫm chảy đầy xuống sàn gạch.

An Nhã kinh ngạc nhìn mấy mẫu thủy tinh từ chai Hennessy Paradis Imperial trị giá gần hai nghìn đô nằm lóc dớt dưới đất, rồi lại nhìn Dĩ Kiên, trái tim không khỏi đông cứng lại trong lồng ngực.

Hai nghìn đô, hai nghìn đô. Nếu người đàn ông va vào cô không chịu đền cho cô thì cô có bán cả cái mạng này cũng không đủ tiền trả lại chai rượu ấy.

"Anh ơi, anh gì ơi. Anh va... va vào tôi. Tôi thì không sao... nhưng mà... chai rượu thì vỡ rồi"

An Nhã cuống đến nỗi nói năng lộn xộn, còn định cúi xuống nhặt những mảnh chai kia lên. Dĩ Kiên nhìn thấy sắc mặt tái mét của cô liền bật

cười: "Vỡ r ỡ thì làm sao bây giờ? Tôi va vào người cô chứ có va vào chai rượu đâu?"

"Nhưng mà... nhưng mà... tôi... tôi"

"Tôi thế nào?"

Nghe xong câu này, An Nhã đột nhiên nhận ra được hình như mình đang bị người đàn ông này châm chọc. Cô cố gắng hít sâu một hơi, sau đó trả lời rành mạch mấy từ: "Tôi vì bị anh va vào nên mới làm rơi chai rượu"

"Tôi va vào cô, nhưng rượu cũng từ trên tay cô rơi xuống. Hay là thế này đi. Chúng ta chia đôi ti ền, thế nào?"

"Không. Tôi không có ti ền"

"Thật ngại quá, tôi cũng không đem theo nhi ều ti ền".

Mặt mày An Nhã lập tức méo xệch, cô cúi đầu nhìn chằm chằm màu rượu óng ánh trên sàn nhà, khóe mắt chỉ chực bật khóc. Kể từ khi gặp Dương Thành Viễn cho tới nay, cô không những bị cắt nửa tháng lương ở công ty tổ chức sự kiện, bây giờ còn làm vỡ chai rượu đắt ti ền như vậy, cuộc sống ở thành phố B vốn dĩ đã rất khó khăn nay lại càng thêm cùng quẫn.

Quách Dĩ Kiên thấy An Nhã chỉ cúi đầu không nói gì, đành cười cười lên tiếng: "Sao vậy cô bé. Khóc r ỡ à?"

Người đàn ông đang đứng trước mặt cô ăn mặc rất bình thường, dáng vẻ cũng không giống người có ti ền cho lắm. Anh ta có gương mặt vô cùng điển trai, khắp người ngoài mùi rượu ra còn tỏa ra một loại hương thơm nhàn nhạt hơi giống mùi hoa trà. An Nhã ngẩng đầu nhìn anh ta, chập r ối trả lời:

"Nếu anh không có ti ền thì tôi đ ồng ý chia đôi". Nói xong câu này, cô còn tự lẩm bẩm trong lòng: "Cùng lắm là làm PR không lương nửa năm, sau đó tìm thêm một công việc nữa để kiếm ti ền nuôi mẹ"

Đám đông hiếu kỳ đứng xung quanh nghe thấy cô nói câu này li ền tròn xoe mắt kinh ngạc. Có thể An Nhã mới đến thành phố B nên mới không biết đến Quách Dĩ Kiên, anh ta là cháu đích tôn của chủ quán Bar này, ba lại là bác sĩ nổi tiếng nhất cả nước, anh ta không có ti ền thì trên đời này còn ai có ti ền nữa???

Dĩ Kiên bật cười thành tiếng: "Được. Vậy đi theo tôi, chúng ta đi lấy ti ền"

Nói r ồi, anh xoay người đi vào dãy hành lang dành cho nhân vật VIP của quán bar Đ ồng Khánh, An Nhã thì vẫn đứng ngẩn tò te nhìn theo bóng lưng của Dĩ Kiên cho đến khi anh dừng lại gọi ầ n lên, cô mới chột giật mình:

"Này, cô có lấy ti ền không đấy?"

"Anh đi đâu vậy?"

"Đi lấy ti ền. Cô không nhanh lên là tôi trốn mất đấy"

An Nhã nhú mào suy nghĩ một lát r ồi nhanh chân chạy theo Dĩ Kiên. Anh ta vừa đi vừa vui vẻ huýt sáo, một lát sau còn thuận miệng hỏi cô:

"Em tên gì?"

"Nhã ạ?"

"Bao nhiêu tuổi r ồi?"

"Hai mươi bảy ạ"

"Ồ. Hai mươi bảy mà nhìn trẻ nhỉ? Sao em lại đến làm ở đây?"

Hỏi xong câu này, Quách Dĩ Kiên cảm nhận được ánh mắt quái dị đang nhìn v ề phía mình. Anh ta biết mình hình như hỏi lỗ lòi cho nên đành gãi đầu cười trừ: "Tôi không có ý gì đâu. Hỏi thăm vu vơ thôi"

Dứt lời, Dĩ Kiên thản nhiên mở cửa bước vào một căn phòng ở gần cuối dãy hàng lang, trong đó có mấy người đàn ông đang ngồi trò chuyện, khói thuốc bay nồng nặc, tuy nhiên đi đâu khiến An Nhã chú ý nhất chính là bàn rượu của họ, trên đó được bày đầy những loại rượu đắt tiền, những chai rượu mà so với chai Hennessy Paradis Imperial gần hai nghìn đô kia của cô thì giá trị còn hơn xa rất nhiều.

"Mọi người, em mới gặp cô gái này, cũng được lắm"

An Nhã nghiêng răng nghiêng lợi hạ giọng nói vừa đủ để Quách Dĩ Kiên nghe thấy: "Anh nói cái gì vậy?"

"Đùa chút thôi, em căng thẳng gì chứ?". Dĩ Kiên cười cười dặt tay cô bước lại ghế sofa rồi ấn vai An Nhã ngồi xuống: "Ngồi ở đây một lát, chai rượu đó tôi mua cho em"

"Tôi còn phải đi làm"

"Hôm nay em mang theo bao nhiêu chai rượu, tôi mua tất"

Một người đàn ông ngồi ở sofa bên kia bất chợt lên tiếng: "Kiên, nhạt được ở đâu về thế. Trông được đấy"

"Cô ấy làm PR rượu. Em mới làm vỡ chai rượu của cô ấy ở ngoài kia"

Hoàng Minh Nghiên thản nhiên tựa đầu vào thành ghế mỉm cười: "PR rượu à? Sao tôi chưa thấy PR rượu nào xinh như em này nhỉ?"

Dĩ Kiên không thèm quan tâm đến Minh Nghiên, anh quay sang nhìn An Nhã: "Mặc kệ anh ấy. Anh ấy rất thích chọc ghẹo phụ nữ, nhất là phụ nữ xinh như em"

"Tôi còn phải làm việc, không có thời gian để ngồi đây nói chuyện. Anh trả tiền cho tôi đi"

"Tôi đã bảo sẽ mua chai rượu đó cho em mà. Ngồi đây nói nhảm ngồi một chút đi, tôi thấy tay em chảy máu rồi"

Lúc này, An Nhã mới cúi đầu nhìn xuống bàn tay mình, phát hiện ra mấy vết đứt hôm trước lại toác miệng rỉ máu ra từ khi nào. Lẽ ra mấy vết thương này đã phải lành lại từ lâu rồi, thế nhưng do bàn tay của cô phải làm việc quá nhiều, thành ra da thịt cũng chẳng có thời gian nghỉ ngơi, miệng vết thương cứ liền lại một chút thì lại vì cần vật nặng mà tiếp tục toác ra.

Cảm giác được mấy con mắt của những người đàn ông trong căn phòng đang nhìn chằm chằm về phía mình, An Nhã vội vàng giấu đôi bàn tay bị đứt lỗ chỗ ra sau lưng, ấp úng nói: "Tôi còn có việc thật. Anh trả tiền để tôi đi đi"

"Như vậy đi, tôi rất có cảm tình với em, hay là chỗ rượu...."

Dĩ Kiên mới nói đến đó thì bên tai liền truyền tới mấy tiếng đồ vỡ định tai nhức óc. Lúc quay sang nhìn mới thấy mấy chai rượu cùng vài chiếc ly trên bàn đã nằm lăn lóc dưới đất, mảnh thủy tinh cùng màu rượu đỏ thẫm bắn ra tứ phía.

Cả Hoàng Minh Nghiên lẫn Dĩ Kiên đồng thời kinh ngạc kêu lên: "Anh Viễn, sao thế?"

Nghe thấy hai chữ "anh Viễn", An Nhã lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía ghế sofa đối diện. Ở đó quá tối cho nên lúc mới vào đây cô chỉ nhìn thấy một đôi chân nam dài vắt lên nhau, còn nửa trên cùng gương mặt của người đó thì chìm trong bóng tối.

Dương Thành Viễn bỏ chân xuống rồi ngẩng thẳng dậy, cả khuôn mặt tuấn mỹ lập tức hiện ra ngoài ánh sáng. Vẫn mái tóc ấy, sống mũi ấy, bờ môi ấy, chỉ có ánh mắt là tỏa ra sát khí lạnh lẽo hoàn toàn khác biệt với người đàn ông trong lòng cô, ánh mắt giữa những người hoàn toàn xa lạ.

"Xin lỗi, trượt tay"

Quách Dĩ Kiên trông thấy sắc mặt của Thành Viễn liền thở dài trong lòng một tiếng. Anh cả hôm nay tâm trạng không tốt cho nên mới cùng bọn họ đến đây uống rượu, bình thường mấy cô PR ở quán Bar có đến đây tiếp

thị thì Thành Viễn cũng đầu mở miệng nói gì, tại sao nhìn thấy cô gái này đột nhiên lại nổi cáu như vậy chứ.

Dĩ Kiên quay sang liếc Minh Nghiên, thấy anh ta nhún vai bày ra vẻ mặt "anh không biết gì đâu, đừng chọc vào ổ kiến lửa", Dĩ Kiên đành phải bất đắc dĩ rút ra một ví tiền, định đưa cho An Nhã.

"Chai rượu đó trị giá bao nhiêu. Chai mà tôi làm vỡ của em ấy"

Trái tim An Nhã lúc này vẫn vì sự xuất hiện của Thành Viễn mà đập điên cuồng trong lồng ngực, mất nửa phút sau đó cô mới định thần lại được, hơi ngượng ngập trả lời: "Dạ, bốn mươi tám triệu"

"Cả chỗ rượu em mang theo, tất cả là bao nhiêu?"

An Nhã tròn xoe mắt kinh ngạc, người có tiền đúng là tiêu xài hoang phí thật đấy. Một chai Hennessy Paradis Imperial đã bằng cả năm tiền lương làm PR của cô rồi, vậy mà anh ta còn hào phóng nói muốn mua cả số rượu mà cô mang theo.

"Lúc này không phải đã nói rồi sao? Chai rượu đó tôi cần một nửa, anh một nửa. Anh đưa tôi hai mươi tư triệu là được rồi"

Dĩ Kiên lôi hết số tiền trong ví ra, đếm được hơn hai mươi triệu, hôm nay anh không đem theo nhiều tiền, mà đến quán Bar này cũng không cần trả tiền, mang theo nhiều tiền mặt làm gì chứ.

"Chỗ em có quẹt thẻ không? Tôi quẹt thẻ cho em"

"Không có. Tôi tiếp thị rượu cho công ty, không được thanh toán bằng thẻ"

Quách Dĩ Kiên quay qua Minh Nghiên, nói: "Anh đem theo tiền không? Đưa cho em"

Hoàng Minh Nghiên vốn cực kỳ thông minh, anh ta chỉ cần nhìn một lần cũng đoán được Thành Viễn chắc chắn có quen biết cô gái này, cho nên

đàn hình mỉm cười nói: "Anh không đem theo nhiều tiền. Nhưng anh Viễn thì có đấy"

Nghe xong câu này, ánh mắt của An Nhã vô thức nhìn về phía Dương Thành Viễn. Anh bình thần cần một ly rượu đưa lên miệng nhấp một ngụm, sau đó chậm rãi trả lời: "Cần bao nhiêu?"

"Anh đưa hết đây"

Quách Dĩ Kiên vừa nói dứt câu thì điện thoại của anh ta đổ chuông. Nhìn tên người gọi đến, anh ta nhíu mày chần chừ một lúc mới bấm nút nghe máy.

Sau khi cúp điện thoại xong xuôi, Dĩ Kiên vội vàng cần áo vest đứng dậy: "Doanh trại gọi em về gấp. Anh giúp em trả tiền cho cô gái này nhé"

Nói rồi, anh ta đưa cho An Nhã một tấm danh thiếp: "Em cứ ở đây, các anh ấy đều là người tốt, sẽ không làm hại em đâu. Đây là danh thiếp của anh"

Sau khi Quách Dĩ Kiên đi rồi, An Nhã vẫn ngẩn ngẩn tò te trong phòng, bây giờ rời đi cũng không được, mà ở lại cũng không xong, đột nhiên cô lại lúng túng đến nỗi không biết phải làm sao mới đúng.

Hoàng Minh Nghiên nhìn thấy cô như vậy liền mỉm cười: "Cô gái, cô tính xem chỗ rượu đó bao nhiêu tiền, chúng tôi trả cho cô"

"Dạ, hai mươi tư triệu"

Thành Viễn lạnh lùng rút từ trong túi áo ra một xấp tiền đôla dày, hồ hững nói: "Lại đây"

An Nhã chần chừ một lúc rồi chậm chạp đứng dậy. Bây giờ không phải lúc để lòng tự trọng lên trên bệnh tình của mẹ, cũng không thể để danh dự lên trên cả cơm ăn. Cô không có tiền mới phải đi làm PR rượu, mà giờ giá trị nửa chai Hennessy Paradis Imperial kia cô còn không biết lấy đâu ra mà đền. Sĩ diện bây giờ còn có ích gì chứ?

Khi cô đứng trước mặt Thành Viễn, ở vị trí gần thật gần với anh như thế này, nhìn thấy đầu mày cương nghị giống hệt người đàn ông trong lòng cô suốt bảy năm nay, bất giác An Nhã lại không kìm lòng được, bỗng dưng lại muốn đưa tay vuốt ve một cái.

Dương Thành Viễn lạnh lẽo ngẩng đầu lên nhìn cô, khóe miệng nở ra một nụ cười nhàn nhạt: "Cô cố tình đúng không?"

"Dạ?"

"Vừa có thể bán được rượu, vừa có thể làm quen với Dĩ Kiên. Phải không?"

Bàn tay An Nhã nắm chặt thành quyên, cô hít thật sâu một hơi, trả lời: "Tôi không có ý đó"

"Kiểu người như cô...". Thành Viễn nâng ly rượu lên uống thêm một ngụm: "Thứ gì cũng có thể làm"

An Nhã mỉm cười cay đắng. Tại sao cô lại nghĩ người này là Kiến Thành chứ? Kiến Thành của cô sẽ không đối xử tàn nhẫn với cô thế này, càng không bao giờ sỉ nhục cô. Người đàn ông tên Dương Thành Viễn này tuyệt đối không phải là anh ấy.

"Tôi chỉ tiếp thị rượu. Bây giờ chai rượu đó vỡ rồi, các anh là người có tiền, đừng ức hiếp những người như tôi"

"Tôi đương nhiên có tiền. Nhưng tiền của tôi sử dụng đúng chỗ"

"Ý anh là sao?"

"Toàn bộ rượu của cô tôi mua, nhưng với một điều kiện"

"Anh nói đi"

"Lên giường với tôi".

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 3

Đoạn 3

"Toàn bộ số rượu của cô tôi mua, nhưng với một điều kiện"

"Anh nói đi"

"Lên giường với tôi".

Hoàng Minh Nghiên đang uống rượu ở gần đó sau khi nghe xong câu này liền buột miệng phun ra, cúi đầu ho sặc sụa, ho đến mức mặt mày đỏ như gấc.

Thành Viễn lạnh lùng liếc anh ta một cái, Minh Nghiên lập tức đứng dậy xoa xoa tay: "Xin lỗi, hai người cứ tiếp tục đi. Em tới nhà vệ sinh một chút"

Sau khi anh ta đi rồi, An Nhã mới chậm rãi trả lời: "Xin lỗi, tôi chỉ bán rượu, không bán thân. Anh hãy tìm người khác đi"

"PR không phải là nghề bán thân trá hình sao? Cô vờ tỏ ra thanh cao làm gì?"

Thành Viễn vung tay, tập tiền trong tay anh ta văng tung tóe xuống đất, những đồng tiền 100 USD giá trị bằng cả mười năm đi làm PR vương vãi trên người An Nhã: "Không phải tôi thì đêm nay cô cũng sẽ ngủ với người khác, cũng không khác nhau là bao, chỉ là đối đối tượng thôi"

An Nhã giận đến nổi huyết thái dương giật giật, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, chỉ hận không thể giơ tay tát cho anh ta một cái: "Anh có tiền thì mặc kệ anh, anh không có quyền sỉ nhục tôi"

Thành Viễn đột nhiên đứng phắt dậy, giơ tay bóp chặt cằm An Nhã:
"Tôi có tiền, tôi muốn là được"

Trước kia cô đã từng được Lôi, Dương, Kiệt dạy võ, còn cả Kiến Thành đích thân huấn luyện cô, mặc dù trong suốt bảy năm này chưa từng phải đánh nhau thêm một lần nào nhưng An Nhã vẫn không quên bản thân mình trước đây đã từng sát cánh cùng Kiến Thành chiến đấu oanh oanh liệt liệt.

Cô giơ tay nắm lấy cổ tay của Thành Viễn, sau đó xoay người một vòng, đồng thời gài chân mình vào chân của anh, nhanh như cắt quật người đàn ông ấy ngã xuống sàn nhà rầm một tiếng.

Thành Viễn cao hơn một mét chín, cơ thể lại cao lớn như vậy mà không thể chịu được một đòn của An Nhã, rút cục vẫn bị cô quật ngã đập lưng xuống đất, nằm yên không nhúc nhích.

An Nhã vừa phúi phúi tay, vừa lầm bầm trong lòng: Người này không phải là Kiến Thành. Kiến Thành của cô không thể nào không có năng lực chống đỡ như thế. Anh từng là đại ca của một bang phái lớn, từng tay không hạ được A Mạc, từng hủy diệt T14 - Armata ở khoảng cách 100m trên tàu chiến. Người đàn ông không thể chịu được một đòn này của cô, tuyệt đối không phải con người xuất chúng ấy.

"Tôi nói cho anh biết, anh muốn mua ai thì mua, lên giường với ai thì lên. Tôi nhất định không bán thân cho anh"

Cô vừa nói vừa cúi xuống nhặt mấy đồng tiền đô vương vãi dưới nền nhà: "Còn số tiền này coi như anh đền chai rượu thay cho em trai anh. Sau này, đừng đem tiền sỉ nhục người khác"

Dứt câu, An Nhã lạnh lùng xoay người mở cửa rời đi, để lại Thành Viễn vẫn nằm lạng yên trên sàn nhà, ánh mắt vô hồn mở to không nhúc nhích.

Sau khi cô vừa đi khỏi, máu từ lưng anh cũng bắt đầu hòa cùng vào màu rượu, chảy loang lổ khắp tấm thảm đắt tiền trong phòng VIP ở Bar Đồng Khánh. Lúc này anh làm vỡ mấy chai rượu, mảnh thủy tinh nằm lăn lóc

trên sàn nhà, khi An Nhã quật ngã anh, cũng tình cờ khiến lưng Thành Viễn đập xuống đồng thủy tinh ấy.

Anh vốn có đủ khả năng chống cự nhưng lại lười biếng không thêm phản kháng, anh bị thủy tinh cắt đứt da đứt thịt nhưng lại im lặng không kêu than nửa lời.

Anh hận người phụ nữ ấy, vừa hận vừa yêu. Tình cảm trong lòng tựa như những mảnh thủy tinh kia, dù làm anh chảy máu hay đớn đau đến bao nhiêu thì người đàn ông ấy vẫn lựa chọn kiên trì cố chấp không chịu buông tay, không chịu từ bỏ.

Hoàng Minh Nghiên lúc này từ bên ngoài chạy vào, nhìn thấy Thành Viễn nằm trên sàn, máu chảy tứ phía, liền hốt hoảng lao đến: "Anh làm sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Không sao"

"Đi, em đưa anh đến bệnh viện"

An Nhã sau khi rời khỏi căn phòng VIP kia cũng không còn tâm trạng nào để tiếp tục làm việc nữa, cô đem số tiền cũng chỗ rượu còn lại về công ty để nộp lại. Quản lý ở đây thấy cô lếch thếch đi về như vậy, liền bĩu môi nói: "Bán được mấy chai?"

"Em xin lỗi, em làm vỡ một chai Hennessy Paradis Imperial"

"Cái gì? Mày điên à?"

An Nhã cúi thấp đầu, hơi run run trả lời: "Em xin lỗi chị. Em không cố ý"

"Tao không cần biết mày cố ý hay vô ý. Chai rượu đó bốn mươi tám triệu rưỡi, mày bỏ tiền ra mà đền"

Cô rút ra từ trong túi xách mười một tờ tiền mệnh giá 100 USD lấy từ chỗ Thành Viễn, đưa đến trước mặt quản lý: "Đây là 1.100USD, hiện tại

em chỉ có chừng này, số tiền còn lại em sẽ làm không lương để trừ vào được không? Xin chị giúp em"

"Giúp mày? Còn một nửa tiền nữa? Giúp mày thế nào? Ngày mai mày trốn mất ai đền cho tao?"

"Em sẽ không trốn. Em làm ở đây nửa năm rồi, chị giúp em được không? Em hứa sẽ làm cho đến khi trả đủ khoản tiền còn lại"

Quản lý khoanh tay khinh miệt nhìn cô, một lát sau mới mở miệng: "Nói mày không được, viết giấy nợ đi"

Sau khi viết giấy nợ xong xuôi, An Nhã mệt mỏi lê bước về nhà. Đã gần mười hai giờ đêm rồi, căn phòng nhỏ ở tầng hai khu chung cư vẫn còn im lặng sáng đèn, có lẽ mẹ Tâm vẫn còn thức chờ cô.

An Nhã hít sâu mấy hơi, sau đó tự cười mấy lần cho cơ mặt giãn ra rồi mới bước vào nhà. Bảy năm qua cô đều như vậy, dù vất vả hay mệt mỏi đến đâu thì mỗi khi trở về nhà đều cố gắng thật vui vẻ để mẹ cô yên lòng. Anh trai đã mất, ba đi tù, cuộc đời của mẹ con cô đã biến cố quá nhiều, cô không muốn mẹ cô phải lo lắng vì cô thêm nữa.

"Mẹ. Con về rồi"

Mẹ Tâm ngồi ở ghế mây đang đan chiếc khăn len màu xám tro, thấy cô trở về liền vội vã đứng dậy: "Sao về muộn vậy?"

"Dạo này nhiều sự kiện quá, làm ngày làm đêm cũng không xuể mẹ ạ. Sao mẹ còn chưa ngủ?"

"Mẹ đang đan khăn cho ba con, sắp đến mùa đông rồi, ông ấy ở trong đó cái gì cũng không có"

Đột nhiên sống mũi An Nhã cay cay, đã bảy năm rồi, bảy năm gia đình cô rơi vào cảnh ly tán, ba vào tù, tất cả tài sản phải bán đi, những ngày cô là con gái chủ tịch thành phố A mà ai ai cũng phải kính trọng đã không còn nữa: "Vâng, chừng nào mẹ đan xong con sẽ đưa mẹ vào thăm ba"

"Ừ. Con đã ăn cơm chưa?"

"Con ăn rồi, ăn cùng mấy chị trong công ty"

"Con à, mau tìm lấy một người đàn ông tốt rồi gả đi. Hai mươi chín tuổi rồi vẫn không chịu tìm bạn trai là sao?"

"Con không lấy chồng. Con ở vậy nuôi mẹ"

Mẹ Tâm giờ tay vuốt ve mấy sợi tóc của An Nhã, dịu dàng nói: "Mẹ biết con vẫn chưa quên được người đàn ông ấy. Cũng bảy năm rồi, quên đi thôi con. Tự cho mình một cơ hội mới. Biết đâu sẽ gặp được người tốt hơn người ấy"

Những tủi nhục suốt bảy năm qua cô phải chịu đựng, sự đau đớn khi nhìn thấy một người giống Kiến Thành ôm một người phụ nữ khác, cả việc bị Dương Thành Viễn sỉ nhục ngày hôm nay... tất cả đã khiến thành trì trong lòng An Nhã gần như sụp đổ. Cô lao vào lòng mẹ, khóc nức nở: "Mẹ, con không quên được. Không quên được anh ấy"

Mẹ Tâm nhẹ nhàng xoa xoa tấm lưng run rẩy của cô, khéo mắt đột nhiên lại trở nên cay đắng: "Không quên được cũng không sao. Con chỉ cần sống tốt vì người ấy chắc chắn luôn mong con sống tốt"

"Mẹ, tại sao anh ấy không trở về? Tại sao anh ấy lại bỏ con một mình như thế này?"

"Nó cũng như anh trai con, ở trên trời cao đâu luôn dõi theo con. Con gái của mẹ, cố gắng lên"

An Nhã không biết mình đã khóc bao nhiêu, khóc bao lâu, chỉ biết khi cô không còn khóc được nữa thì cả cơ thể đều rệu rã và vô thức chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau cô mang theo đôi mắt hơi sưng đỏ đi làm, đến chiều ngày hôm ấy thì đột ngột xảy ra chuyện.

Khi An Nhã vừa tan làm ở công ty tổ chức sự kiện thì nhận được một cuộc điện thoại, thấy số điện thoại lạ, cô chần chừ hồi lâu rồi mới bấm nút nghe máy:

"Alo"

"Xin lỗi, cô là Kiều An Nhã phải không?"

"Dạ vâng, là tôi"

"Tôi là luật sư của ông Dương Thành Viễn"

An Nhã bỗng dừng chột dạ. Luật sư của Thành Viễn tại sao lại gọi điện thoại cho cô? Chẳng lẽ chỉ vì cô quật ngã anh ta một cái mà kiện cô sao?

"À, vâng. Xin hỏi có việc gì không ạ?"

"Thân chủ của tôi hôm qua bị cô làm cho bị thương, sau khi đến bệnh viện kiểm tra và khâu lại vết thương, thương tật 13%. Hiện tại ông Viễn muốn kiện cô ra tòa vì tội cố ý gây thương tích. Tôi nghĩ nên trao đổi với cô trước"

An Nhã kinh ngạc kêu lên: "Không thể. Tôi chỉ quật ngã anh ta một cái, còn không mạnh đến nỗi có thể gãy xương"

"Vấn đề là cô quật người ta ngã xuống sàn nhà đầy mảnh thủy tinh"

Não bộ của An Nhã lục đục vận hành, cố gắng nhớ lại chuyện hôm qua một cách cẩn thận nhất. Một lát sau cô mới nhớ ra trên sàn nhà ở quán Bar có mấy mảnh thủy tinh mà Thành Viễn đã làm vỡ chai rượu trước đó. Khi ấy cô quật ngã anh ta cũng không để ý đến chuyện này, hơn nữa căn phòng đó cũng quá tối, anh ta đến kêu lên nửa tiếng cũng không có, cho nên cô mới không phát hiện ra.

Nghĩ đến đây, đột nhiên An Nhã lạnh buốt sống lưng, phải cố gắng lắm mới có thể phát âm ra mấy từ: "Anh ta... anh ta có sao không ạ?"

"Nói chuyện qua điện thoại không giải quyết được vấn đề gì. Nếu cô thật sự có thiện chí khắc phục hậu quả, tôi nghĩ ông Viễn có thể thương lượng"

"Vâng. Tôi thật sự không cố ý"

"Chúng ta nói chuyện trước đã. Hiện tại cô có thời gian không?"

An Nhã liếc đồng hồ trên tay, thấy còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ đi tiếp thị nên đành trả lời: "Vâng. Chúng ta có thể gặp nhau ở đâu được ạ? Tôi đang ở quận E"

"Tôi cũng đang ở gần đó. Cô đến tiệm Cafe Winter đi"

"Vâng"

Cúp điện thoại xong xuôi, An Nhã mang theo tâm trạng thất thán đến quán Cafe kia. Trong vòng một tuần kể từ khi cô gặp Dương Thành Viễn, đầu tiên là bị cắt lương nửa tháng, sau đó là làm vỡ chai rượu đắt tiền, bây giờ còn bị người ta dọa kiện. Cuộc đời cô như rơi vào một vùng sinh lầy, càng cố vùng vẫy càng chìm sâu, không có cách nào rút chân ra được.

Sau khi cô đến nơi thì vị luật sư kia cũng vừa đến. Anh ta khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, mặt mày ưa nhìn, dáng vẻ đúng kiểu một sách chính hiệu. Người này dường như đã từng trông thấy ảnh An Nhã từ trước cho nên khi vừa vào đến cửa đã lập tức nhận ra cô:

"Xin chào, cô là Nhã phải không?"

"Vâng, là tôi. Anh là luật sư của anh Viễn?"

"Đúng vậy. Tôi là Lâm, luật sư đại diện của công ty Hàn Thiên"

"À"

"Cô uống gì?"

"Tôi đã gọi một ly trà đào rồi. Anh gọi đồ uống đi".

Trần Lâm gật đầu, sau đó vẫy tay với phục vụ, gọi một ly Cafe sữa. Xong xuôi, anh ta lấy ra từ trong cặp da một xấp tài liệu đặt lên bàn, đẩy về phía An Nhã:

"Tôi có rất ít thời gian nên xin phép cô được vào vấn đề chính luôn nhé. Đây là bệnh án của anh Viễn, trong này có phiếu giám định thương tật của bệnh viện thành phố xác nhận, tỉ lệ thương tích cô gây ra cho anh ấy là 13%. Theo Điều 104 bộ luật hình sự, tỉ lệ thương tích 11% trở lên là có thể bị truy tố rồi"

An Nhã cúi đầu nhìn tập hồ sơ bệnh án trên bàn, trông thấy phiếu giám định có đóng dấu đỏ đảng hoàng gia, trán không khỏi túa ra mồ hôi lạnh: "Chuyện này... tôi... tôi không cố ý. Thật đấy"

"Dù cô có cố ý hay không thì anh Viễn cũng là do cô làm bị thương. Hơn nữa...". Trần Lâm hơi ái ngại nhìn An Nhã: "Trong phòng Bar có camera, CCTV có ghi lại hình ảnh cô lấy tiền của anh Viễn. Nếu anh Viễn kiện cô cả việc này, cô sẽ bị truy tố thêm tội cướp tài sản"

Cô kinh ngạc kêu lên: "Tôi không có. Số tiền ấy là anh ta cần chai rượu cho tôi"

"Pháp luật chỉ dựa vào bằng chứng để định tội. Camera ở đó chỉ ghi lại cảnh cô lấy số tiền hơn một nghìn USD của anh ấy, không ghi âm cuộc nói chuyện của hai người".

Hai bàn tay An Nhã bấu chặt vào nhau, bởi vì lo lắng cho nên bờ vai gầy vô thức khẽ run run. Cô còn phải kiếm tiền nuôi mẹ, còn phải vào trại giam thăm ba, cô không thể đi tù, càng không thể làm mẹ cô thất vọng. Nếu Dương Thành Viễn nhất định kiện cô, người có tiền như anh ta, muốn cô vào tù cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Có đi đâu, anh ta không ngay lập tức nộp đơn kiện mà lại cho luật sư của mình đến đây nói chuyện, nghĩa là vẫn còn mục đích khác nữa.

An Nhã hít sâu một hơi, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Trần Lâm: "Anh Viễn thực ra muốn gì?"

Ánh mắt Trần Lâm nhìn cô đột nhiên có chút thay đổi, anh ta vốn cứ nghĩ mình sẽ phải tìm lý do đe dọa cô gái này thêm một chút nữa, hoặc phải gợi ý rõ ràng thì An Nhã mới hiểu. Không ngờ mới chỉ nói vài ba câu mà cô đã đoán được ý đồ của anh ta.

"Ở phương diện của tôi, tôi nghĩ cô nên trực tiếp đến thương lượng với anh Viễn. Làm bất kỳ điều gì cũng cần có thiện chí"

"Anh có thể cho tôi biết phải tìm anh ta ở đâu được không?"

Trần Lâm cúi đầu cầm bút ghi ra một địa chỉ, sau đó đưa cho An Nhã: "Đây là địa chỉ nhà riêng của anh ấy. Những chuyện thế này, thích hợp đến nhà riêng để nói chuyện hơn"

Cầm mẫu giấy Trần Lâm đưa trên tay, An Nhã chỉ cười nhạt trong lòng. Cái gì mà nhà riêng? Cái gì mà thích hợp? Anh ta là muốn chơi trò mèo vờn chuột với cô mới đúng.

"Cảm ơn anh. Tôi sẽ nói chuyện với anh ấy"

"Được rồi. Số điện thoại lúc nãy gọi cho cô là số cá nhân của tôi. Chúc cô thương lượng thành công. Đừng để những chuyện như thế này ảnh hưởng đến tương lai của mình, phụ nữ có tiền án sau này rất khó sống"

An Nhã gật gù đầu: "Cảm ơn"

Sau khi rời tiệm Cafe, cô bắt một chiếc Taxi đến địa chỉ mà Trần Lâm đã đưa. Ngồi trên xe, nhìn những biển hiệu lướt qua ngoài cửa sổ, lòng An Nhã đột nhiên lại trở nên trĩu nặng.

Mỗi lần gặp Thành Viễn là cô lại thêm một lần nhớ tới Kiến Thành, anh ta có khuôn mặt giống anh y như tạc, từng điệu bộ cử chỉ lẫn giọng nói đều giống như từ một khuôn đúc ra. Thế nhưng càng tiếp xúc thì cô lại càng cảm thấy không phải, mà cũng chính vì không phải cho nên nỗi nhớ trong cô lại càng thêm âm ỉ, trái tim cứ nhức nhối như bị ai cầm dao đâm vào.

Xe dừng ở một ngôi biệt thự màu trắng ở một khu đô thị cao cấp trong thành phố. An Nhã nhìn đi nhìn lại số nhà mấy lần, sau khi chắc chắn đây đúng là địa chỉ mình cần tìm, cô liền tròn xoe mắt kinh ngạc.

Sự kinh ngạc của cô không phải xuất phát bởi sự bề thế của ngôi nhà kia mà chính là bởi ngôi biệt thự này được xây dựng giống hệt nhà của cô ở tiểu khu Vạn Kim Phúc. Điểm khác biệt duy nhất giữa hai ngôi nhà chỉ là nhà cũ của cô trước đây ở thành phố A, còn biệt thự này thì ở thành phố B.

Dương Thành Viễn, anh là ai?

Lời tác giả: Ngày mai thứ 7, theo lịch bạn Hồ nghỉ một ngày. Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ nhé!!!

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Câu Nói😂

"Tôi thích đường cong cơ thể cô. Dù nhắm mắt dùng tay vẫn sờ thấy được".

Đỉnh cao của tán gái thô bỉ - Dương Thành Viễn.

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 4

Đoạn 4

Nhìn thấy căn biệt thự của Dương Thành Viễn, đáy lòng An Nhã bỗng xông lên một cảm giác kinh hoàng xen lẫn quái dị không thể nói nên lời.

Anh ta có ngoại hình giống Kiến Thành nhưng tính cách thì lại hoàn toàn không phải, anh ta tỏ ra không hề quen biết cô nhưng lại có một căn biệt thự giống hệt nhà cũ của cô, anh ta đã có vợ chưa cưới nhưng lại tìm mọi cách ép buộc cô lên giường cùng mình, rút cục anh ta là ai? Là ai? Tại sao lại bí ẩn như vậy?

Lòng ngực An Nhã đột nhiên có một tảng đá vô hình đè nặng, cô vô thức ngẩng đầu nhìn chằm chằm căn nhà trước mặt, sau đó rất lâu mới có thể thu hết can đảm bước tới bấm chuông. Bấm đến hồi chuông thứ ba thì cửa cổng tự động mở ra, bên trong sân không hề có một bóng người, An Nhã lại tiếp tục đi xuyên qua khoảnh sân trống trải đầy những chậu dâu tây đỏ rực, đến một cánh cửa gỗ lớn mới dừng lại, đưa tay gõ gõ mấy tiếng. Lần này không chờ người bên trong trả lời, cô đã trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Dương Thành Viễn lúc này đang nhàn nhã ngồi ở sofa ngồi đọc báo, trên người mặc một bộ áo choàng lụa cao cấp màu đen, mái tóc ngắn vẫn còn hơi ẩm ướt, có lẽ là vừa mới tắm xong.

Nghe thấy tiếng động mà anh ta cũng không thèm ngẩng đầu lên nhìn, An Nhã cứ ngẩn ra đứng ở cửa hồi lâu mà không biết làm thế nào, một lát sau mới đành hạ quyết tâm đi tới trước mặt Thành Viễn:

"Chào anh"

Có người nào đó không thèm trả lời, cũng không thèm nhìn cô. An Nhã mặt mày méo xệch, mặc dù sự xấu hổ càng lúc càng tăng nhưng rút cục vẫn phải mở miệng nói tiếp:

"Nghe nói anh bị thương"

Lần này, Thành Viễn thản nhiên gập tờ báo lại, hờ hững dời tầm mắt lên người An Nhã: "Không phải do cô làm bị thương sao?"

Trông thấy gương mặt này, trái tim cô đột nhiên đập hẫng mất một nhịp, tất cả những cảm giác quái dị trong lòng ban nãy đột nhiên lại bị ngoại hình của người đàn ông này làm cho tan đi. Anh ta quả thực giống Kiến Thành y như tạc, giống đến nỗi khi anh ta ngẩng đầu lên, cô còn tưởng mình đang được quay ngược thời gian để trở về bảy năm trước. Lúc đó Kiến Thành của cô cũng thích mặc đồ đen như thế này, mái tóc ngắn sau khi tắm xong cũng hơi ẩm ướt, hàng mi dài rủ xuống đôi mắt trong veo.

An Nhã cố gắng hít sâu mấy hơi cho tâm trạng mình ổn định lại, hơi run run trả lời: "Thành thật xin lỗi anh. Tôi chỉ cố gắng tự vệ, tôi không cố ý làm anh bị thương"

"Tự vệ của cô hình như hơi quá mức"

"Tôi xin lỗi. Xin lỗi anh. Tôi thật sự không cố ý. Anh bị thương thế nào? Anh không sao chứ?"

"Có cần tôi cõng ra cho cô xem không?"

Anh ta đang mặc áo choàng đầy, cõng kiểu gì?

Mặt mày An Nhã đột nhiên đỏ bừng bừng, cô bối rối xua tay: "Dạ không cần. Tôi có nghe luật sư của anh nói anh bị thương, thương tích tới 13%. Tôi biết mình sai rồi, mong anh tha thứ cho tôi"

"Tha thứ cho cô?". Thành Viễn cười nhạt: "Vết thương của tôi thì thế nào?"

"Anh đi đâu trị hết bao nhiêu tiền, tôi sẽ tìm cách bồi thường cho anh. Xin anh đừng chấp tôi, tôi thật sự không cố ý làm anh bị thương"

"Cô thấy tôi thiếu tiền?"

An Nhã vội vàng lắc đầu nguầy nguậy: "Không ạ. Tôi không có ý đó"

Thành Viễn lấy từ bên cạnh ra một đồng ảnh, vứt lên bàn: "Tôi nghĩ luật sư của tôi đã nói rõ với cô rồi"

An Nhã cúi đầu nhìn mấy bức hình chụp những mảnh thủy tinh cắm đây vào lưng Thành Viễn, da thịt anh ta bị cửa đứt chảy nhày nhựa máu. Cảm giác giống hệt như năm xưa bọn họ ở đi tàu biển gặp bão, Kiến Thành cũng vì bảo vệ cô mà chấp nhận chịu vô số mảnh kính cắm vào lưng giống thế này.

"Cô đang còn trẻ, ngẩng tù cùng lắm là năm bảy năm, đến khi ra tù làm lại cuộc đời cũng chưa muộn"

Cô biết Dương Thành Viễn muốn mình đến nơi này là có mục đích, càng hiểu rõ bản thân đã lựa chọn đến đây nghĩa là không còn đường quay đầu. Thế nhưng, cô thà bị sỉ nhục, thà bị chà đạp còn hơn là phải bỏ mặc mẹ mình, tự trọng cả đời này của cô cũng đâu còn nữa? Tự trọng rồi cũng có biến thành tiền chữa bệnh cho mẹ được không?

An Nhã mím môi im lặng hồi lâu, lòng bàn tay rịn ra rất nhiều mồ hôi, phải cố gắng lắm mới có thể nói ra hoàn chỉnh mấy chữ: "Chúng ta thương lượng được không?"

"Cô muốn thương lượng thế nào?"

"Thật ra là anh muốn như thế nào mới đúng"

Nghe xong câu này, khóe miệng Thành Viễn cong lên để lộ ra một nụ cười giễu cợt: "Cô thông minh như vậy, chắc hẳn dư sức đoán ra tôi muốn gì"

"Làm anh thất vọng rồi. Trên đường đến đây tôi đã suy nghĩ rất nhiều, càng nghĩ càng không thể hiểu nổi rút cục một tổng giám đốc thứ gì cũng có như anh, có thể cần gì từ tôi"

"Không phải tự trong lòng cô đã có câu trả lời rồi sao?"

"Nếu bảo tôi bây giờ chạy ngay ra ngoài kia mua một tấm sớ xố hai trăm nghìn đồng là buổi tối có thể trúng ngay giải độc đắc, có lẽ còn dễ tin hơn việc ngoại hình của mình đủ sức để thu hút anh"

Thành Viễn hơi mỉm cười, ánh mắt sắc bén quan sát cô từ đầu đến chân một lượt. Người phụ nữ này sau bảy năm đã thay đổi nhiều thật đấy, lời nói tuy có vẻ mềm mại nhưng trong đáy mắt lại chứa đựng một sự quật cường không gì che giấu được.

"Tất điện đi thì phụ nữ nào cũng giống như nhau cả thôi". Ánh mắt anh dời xuống đôi bàn tay không mấy đẹp đẽ của An Nhã: "Tôi thích đường cong cơ thể cô. Dù nhắm mắt dùng tay vẫn sờ thấy được"

Nếu có một ly nước ở đây, nhất định An Nhã sẽ cầm lên hất vào mặt anh ta.

Đàn ông thô bỉ cô đã gặp rất nhiều, thế nhưng một người có gương mặt đẹp trai mà có thể thản nhiên nói ra những lời này như Dương Thành Viễn, quả thực cô chưa gặp bao giờ.

"Vậy ngay từ đầu, anh cho luật sư của mình đến nói chuyện với tôi, chỉ vì mục đích này?"

"Đàn ông, ngoài dục vọng ra còn có thể có cái gì? Cô làm công việc như vậy, lẽ ra phải hiểu chuyện này hơn ai hết"

An Nhã nhìn chằm chằm Dương Thành Viễn, cố nuốt cục tức vào trong lòng: "Tôi làm PR rượu không có nghĩa là phải hiểu được đàn ông các người muốn gì"

Thành Viễn nhún vai: "Vậy tùy cô, hẹn gặp lại tại Tòa"

Anh ta nói xong liền đứng dậy định bỏ đi, An Nhã vội vội vàng vàng đuổi theo: "Này, tôi còn chưa nói xong mà"

Thành Viễn không thèm trả lời, bước chân đương nhiên cũng không dừng lại.

"Khoan đã. Không phải nói có thể thương lượng sao?"

Lần này Dương Thành Viễn đứng lại đột ngột khiến cho An Nhã đang theo đà đi tới liền đập cả người vào lưng của anh ta.

"Ngủ với tôi. Đổi lại, tôi đồng ý thương lượng"

"Có thể thương lượng chuyện khác được không?". An Nhã đưa tay xoa xoa cánh mũi, sự tủi nhục trong lòng cũng lặng lẽ nuốt xuống: "Chỉ cần không phải là chuyện đó, chuyện gì tôi cũng đồng ý"

"Đừng vờ tỏ ra thanh cao với tôi. Không phải vào tù, không cần tiếp tục làm PR không lương, còn có tiền chữa bệnh cho mẹ, thế nào?"

An Nhã kinh ngạc nhìn Thanh Viễn kêu lên: "Anh biết những gì về tôi?"

"Tôi muốn biết cái gì đều có thể biết"

"Anh...anh rút cục là ai?"

Dương Thành Viễn lạnh lùng xoay người, ánh mắt nhìn An Nhã đầy vẻ khinh miệt: "Cô nhìn xem, tôi là ai?"

Nghe xong câu này, An Nhã bỗng đứng hoảng sợ lùi dần lùi dần về phía mép tường, giọng nói liền trở nên run rẩy: "Anh, Thành... anh...anh..."

Thành Viễn chống một tay lên tường, ép cô lọt thỏm vào giữa lòng anh, lời nói sắc lạnh như dao cứa: "Muốn mẹ cô có tiền chữa bệnh, muốn ba cô sống yên ổn trong trại giam. Tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời. Cô ngoài khuôn mặt này ra...". Anh cười nhạt: "Những thứ khác, tôi đều cảm thấy dư thừa"

Hàm răng An Nhã cắn chặt môi dưới, cố gắng ngăn cho nước mắt không chảy ra. Anh ta không phải là Kiến Thành, không phải, tuyệt đối không phải. Kiến Thành của cô nhất định sẽ không sỉ nhục cô như thế!!!

"Dương Thành Viễn, rút cục tôi có thù oán gì với anh?"

Thành Viễn không trả lời mà trực tiếp cầm cổ tay cô lôi vào trong phòng ngủ, sau đó ném An Nhã lên giường: "Những vết thương cô gây ra cho tôi, tôi sẽ đòi cô trả lại đủ không thiếu một thứ"

An Nhã vội vàng bật dậy, mà lúc này áo choàng trên người anh cũng đã bị bung ra. Khuôn ngực nam tính của Thành Viễn quả thực không hề có những vết sẹo ngang dọc như cơ thể của Kiến Thành khi trước, mà ở đó chỉ có duy nhất một vết sẹo hình tròn màu trắng nhạt ngay gần ngực trái.

Người này... không phải Dương Kiến Thành.

Không phải Kiến Thành, vậy anh ta là ai?

"Tránh ra, anh định làm gì?"

Thành Viễn cười nhạt, sau đó xoay người, tấm lưng chẳng chịt những vết thương chưa kịp khép miệng hiện ra trước mặt An Nhã: "Đếm xem bao nhiêu vết?"

Cô lẩm nhẩm đếm trong miệng, ba mươi tư vết.

Thực ra, còn một vết thương nữa mà An Nhã đã không đếm được, đó là vết thương trong tim anh suốt bảy năm nay, vết thương ấy ngày nào cũng không ngừng chảy máu, ngày nào cũng không ngừng tổn thương. Vì cô, vì cả sợi dây liên kết bảy năm trước đây giữa hai người mà cô đã nhẫn tâm từ bỏ.

"Ba mươi tư"

"Biết sẽ đi tù bao nhiêu năm không?"

An Nhã lắc đầu: "Tôi không biết"

Thành Viễn giờ tay kéo áo choàng lên phủ kín lại tấm lưng mình, sau đó bình thản nói: "Tôi không thích cưỡng ép phụ nữ. Chuyện thương lượng này, tôi cho cô ba ngày suy nghĩ"

"Tôi có thể hỏi một câu được không?"

Anh bước xuống giường, đi đến tủ rượu trong phòng, rót ra một ly rượu đưa lên miệng. Thành Viễn đứng tựa người vào bức tường phía sau, vẻ mặt thản nhiên chờ đợi cô nói tiếp.

"Anh... có anh em sinh đôi không?". An Nhã nửa quỳ nửa ngồi trên giường, ánh mắt nhìn chằm chằm gương mặt của người đàn ông đứng đối diện: "Tôi thấy anh rất giống một người"

"Sao? Lên giường với nhiều người quá, không nhớ nổi nữa à?"

An Nhã thầm chửi thầm trong lòng hai chữ "mẹ kiếp", sau đó hùng hục hổ hủ bước xuống giường: "Tôi có lên giường với tất cả đàn ông trên thế giới này cũng không với anh. Khởi đầu ba ngày suy nghĩ"

Nói xong, cô cúi người nhặt túi xách rơi dưới nền nhà, sau đó mở cửa rời khỏi căn biệt thự của Dương Thành Viễn.

Anh nhìn theo bóng dáng An Nhã cho đến khi khuất hẳn mới đưa ly rượu lên miệng, uống một hơi cạn sạch, khóe môi nở ra một nụ cười cô đơn: "Người con gái này, tại sao tôi cứ mãi yêu em, yêu em không ngừng được như vậy!!!"

Sau khi cơn giận qua đi rồi, An Nhã mới thực sự cảm thấy hối hận.

Cô vốn định đến đây để thương lượng với Thành Viễn, vốn định nhịn nhục một chút để anh ta không đâm đơn kiện mình. Thế nhưng bây giờ thì hay rồi, không những xin lỗi không xong, còn chọc tức người ta.

An Nhã thở dài một tiếng, sau đó đi bộ đến trạm chờ xe bus, lên một chuyến xe quay trở về công ty tiếp thị rượu. Hai ngày nữa bình thường qua đi, đến ngày thứ ba thì liên tiếp chuyện không hay xảy đến.

Chuyện không hay đầu tiên chính là cô nhận được giấy triệu tập của Tòa án, còn chuyện thứ hai là công ty tổ chức sự kiện đột ngột cho cô thôi việc không lý do.

Có dùng ngón chân để nghĩ cũng đủ hiểu người đứng sau việc này là Dương Thành Viễn.

Phương Lan sau khi biết An Nhã bị cho thôi việc liền đi khắp công ty tìm cô, sau cùng nhìn thấy An Nhã ngẩng ngẩng ra ở phòng thay đồ, trên tay cầm khư khư một phong bì thư màu trắng.

"Nhã"

Cô ngẩng đầu lên, hai mắt sừng húp đầy vẻ mệt mỏi: "Chị Lan"

"Em đã gây ra chuyện gì, đắc tội với ai mà đến mức này"

"Chị Lan, em không cố ý"

"Rút cục mọi chuyện là như thế nào? Người đó là ai mà có thể lực lớn như thế. Kể cho chị nghe"

An Nhã chậm chạp kể lại chuyện giữa cô và Dương Thành Viễn. Sau khi nghe xong, Phương Lan kinh ngạc kêu lên: "Em có biết thế lực gia đình anh ta khủng khiếp thế nào không? Nếu còn muốn sống yên ổn thì mau đi xin lỗi người ta. Tại sao lại ngốc vậy hả? Em không muốn chữa bệnh cho mẹ nữa à?"

"Em muốn, nhưng mà không biết phải làm sao anh ta mới chịu buông tha cho em"

"Ba em đã ở trong tù, không lẽ em cũng muốn vào đó nữa sao? Ngủ với người ta mà đổi lại được tự do thì tại sao lại không làm? Chúng ta cần tiền,

cần cơm ăn, sĩ diện và danh dự có nuôi sống được bản thân không?"

"Anh ta nhiều tiền như vậy, thiếu gì phụ nữ, tại sao nhất định phải ép em vào đường cùng như vậy?"

Phương Lan nhìn cô thở dài: "Bao nhiêu người muốn trèo lên giường của anh ta còn không được. Nếu anh ta thực sự thích em, chị nghĩ, em cũng nên dẹp lòng tự trọng sang một bên. Có tiền nuôi mẹ mới là quan trọng nhất"

An Nhã gật gật đầu, im lặng thở dài.

Sau khi rời khỏi công ty, cô lang thang trên đường mà không biết đi đâu về đâu. Chiếc phong bì lúc này chính là tiền lương nửa tháng này của cô, mà số tiền ấy cũng chỉ tạm đủ cho mẹ con cô sinh hoạt thêm nửa tháng, tiền mua thuốc cũng chưa biết lấy đâu ra.

An Nhã ngồi ở trạm xe bus, nhìn từng chiếc xe tới bến rồi rời bến, ngồi hết ba tiếng thì điện thoại trong túi đột nhiên đổ chuông. Cúi đầu nhìn màn hình, thấy số của Nam gọi đến.

Cô chần chừ hồi lâu rồi bấm nút kết nối, còn chưa kịp mở miệng nói gì, đầu dây bên kia đã lên tiếng trước:

"Thành phố B có mưa không em, sao ở đây mưa quá trời quá đất"

"Gửi cho anh chút nắng này, chỗ em trời cao nắng đẹp"

"Sắp tới anh đến thành phố B công tác, em có muốn ăn đồ gì không, anh đem tới cho em"

"Được gặp anh là vui rồi. Không cần mang gì cho em đâu"

Kể từ khi cô tới thành phố B đến nay, hai người vẫn giữ liên lạc, mỗi lần Nam tới đây công tác cũng đều dành thời gian đến thăm mẹ Tâm. Người đàn ông ấy vẫn kiên trì từng chút từng chút tiến vào trái tim An

Nhã, thế nhưng ngày qua ngày trôi đi, cô vẫn chưa có cách nào chấp nhận anh được.

Hai người vui vẻ trò chuyện một lúc lâu, sau cùng khi Nam vừa định ngắt máy thì An Nhã lại khẽ nói:

"Anh này"

"Ừ. Sao thế em?"

"Anh có quen vị luật sư nào không?"

"Nhã, đã xảy ra chuyện gì à?"

"Em vô tình làm người ta bị thương. Bây giờ người ta muốn kiện"

"Thương tích thế nào? Có nặng không?"

"Nghe nói tỉ lệ thương tật 13% "

Đầu dây bên kia im lặng một lát, chừng nửa phút sau mới chậm rãi nói tiếp: "Đợi anh. Ngày mai anh lập tức đến thành phố B"

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 5

Đoạn 5

Ngày hôm sau, mới sáng sớm đã có người đến gõ cửa nhà An Nhã.

Lúc này, cô đang cùng mẹ Tâm chuẩn bị đồ ăn sáng trong bếp, An Nhã vội vàng lau tay vào tạp dề rồi ra mở cửa. Nam cầm một túi hoa quả đứng bên ngoài, nhìn thấy cô liền nở một nụ cười tươi rói:

"Chào buổi sáng"

An Nhã ngăn người ra mấy giây, sau đó mới lịch sự cười lại: "Em tưởng buổi trưa anh mới tới"

"Chậm trễ một phút là uổng phí thời gian gặp em thêm một phút. Thế nên anh phải tranh thủ book chuyến bay sớm nhất đến thành phố B"

Cô đưa tay nhận lấy túi hoa quả từ trên tay Nam, sắc mặt ôn hòa: "Vào nhà đi anh".

Nam gật gù đầu, vừa bước vào nhà đã lên tiếng chào mẹ Tâm: "Bác gái, con mới tới"

Mẹ Tâm đang bê đĩa bánh bao đặt lên bàn, nghe thấy tiếng Nam liền vui vẻ nói vọng ra: "Nam đến đây à? Đã ăn sáng chưa con? Đến đây ăn cùng bác và Nhã đi"

Mỗi lần Nam đến thành phố B đều thoải mái ăn trưa cùng hai mẹ con cô, lần này cũng vậy. Anh tự nhiên bước đến bàn ăn, ngồi xuống, vui vẻ cầm đĩa: "Bác gái, con ở thành phố A rất nhớ đồ ăn bác nấu. Bác gái nấu ăn là tuyệt nhất"

"Thằng bé này, lúc nào cũng ăn nói dễ nghe như vậy". Mẹ Tâm gấp một chiếc bánh bao đặt vào bát của Nam, vẻ mặt đầy yêu thương: "Con ăn nhều vào"

Sau khi ăn sáng xong xuôi, mẹ Tâm xách giỏ đi chợ, chỉ còn một mình An Nhã cùng Nam trong phòng khách.

Cô pha một ấm trà, rót cho anh một cốc, cô một cốc. Nam ng ồi vất chân lên sofa, yên lặng nhìn cô.

"Sao bỗng dừng lại xảy ra chuyện vậy em? Đã có chuyện gì?"

An Nhã thở dài, c ần ly trà đưa lên miệng khẽ uống một ngụm: "Em lỡ tay quật ngã người ta. Mà khi đó sàn nhà có mấy mảnh thủy tinh, thành ra làm hấn thương tích đến 13% "

"Người đó là ai?"

"Tổng giám đốc mới của tập đoàn Hàn Thiên, nghe nói tên Dương Thành Viễn"

Động tác nâng ly trà của Nam đột ngột khựng lại, anh ta hơi nhú mảy, ánh mắt tối lại: "Em quen hấn ta à?"

An Nhã lắc đầu: "Em không quen. Tình cờ gặp ở quán Bar"

Làn khói nóng ở ly trà bốc lên, hoàn toàn che khuất sắc mặt của Nam, mà lúc này, An Nhã cũng không còn tâm trạng nào mà quan tâm đến những chi tiết nhỏ nhặt như vậy.

"Anh sẽ tìm luật sư tốt nhất cho em, đừng lo lắng quá, biết chưa?"

"Vâng"

Một chiếc xe BMW màu đen tuyền đỗ dưới đường từ sáng sớm cho đến khi mẹ của An Nhã quay trở về nhà mà vẫn chưa chịu rời đi. Kiệt ng ồi ở ghế lái, liếc Thành Viễn qua gương chiếu hậu, khẽ thở dài:

"Đại ca, trong vòng mấy năm anh ở nước ngoài, chị dâu vẫn thường xuyên qua lại với người đàn ông ấy"

Về mặt Thành Viễn như chó con bị bỏ rơi, ngẩng đầu lên nhìn căn phòng nhỏ trên lầu hai khu chung cư cũ nát mà mẹ con An Nhã đã ở gần một năm nay: "Lẽ ra bọn họ nên sớm kết hôn"

Nửa câu còn lại mà anh không nói ra chính là: Dù có kết hôn thì tôi cũng nhất định phải cướp bằng được cô ấy trở về

"Chị dâu có lẽ vẫn chưa quên được anh"

"Cậu nói xem, tôi tốt hơn hay người đàn ông kia tốt hơn"

Bảy năm trôi qua, đại ca của bọn họ đã phong độ hơn rất nhiều, bề ngoài cũng chứng chắc thâm trầm hơn rất nhiều, tại sao chuyện yêu đương vẫn mãi đậm chân một chỗ như thế này nhỉ? Đương nhiên là Thành Viễn hơn đứt người đàn ông kia, thế nhưng anh biến mất suốt bảy năm, còn Nam lại ở bên An Nhã suốt bảy năm, phụ nữ là giống loài luôn luôn cần một chỗ dựa. Bởi vậy cho nên hiện tại ai hơn ai, anh ta cũng thực sự không biết.

Kiệt cau mày suy nghĩ một lát rồi quyết định nói dối một lần: "Đại ca tất nhiên là hơn đứt người đàn ông kia. Thế nhưng, để chị dâu có thể toàn tâm toàn ý quay trở về bên anh, cũng nên cần giờ thủ đoạn một chút"

Thành Viễn dời tầm mắt về phía gương chiếu hậu, khẽ gật đầu: "Tôi cũng nghĩ vậy"

Xe khởi động rồi chầm chậm rời khỏi khu chung cư bên rìa thành phố. Người con gái trong lòng Thành Viễn vẫn thoải mái trò chuyện với một người đàn ông khác mà không hề hay biết vị đại ca nào đấy đang ghen đến mức mặt mày xám xịt. Sau khi ăn trưa cùng gia đình An Nhã xong, Nam mới quay trở lại thành phố để giải quyết công việc. Trước khi đi, anh ta còn dặn dò cô cẩn thận một chuyện: trong thời gian chưa đến tòa án làm việc, nhất định không được gặp lại Dương Thành Viễn.

Có đi ầu, gặp hay không gặp, không phải anh ta cứ muốn là được.

Tối hôm đó An Nhã vừa đến công ty để nhận rượu đi tiếp thị quản lý gọi cô lại, đưa cho một chai Macallan 1984: "Có một vị đại gia thích uống loại rượu này mà quán Bar Đ ồng Khánh không có. Mà đem chai rượu này đến đó, vào phòng 1201 giao cho người ta, nghe chưa?"

An Nhã đeo găng tay, cẩn thận nhận lấy chai rượu: "Vâng. Đem vào phòng 1201 ạ"

"Ờ. Nhiệm vụ tối nay của mà chỉ cần giao chai rượu đó là xong"

"Em biết rồi"

An Nhã cần theo chai rượu đến phòng bao mà quản lý đã nói. Cô đứng bên ngoài lịch sự gõ cửa mấy tiếng, sau đó mở cửa bước vào.

Bên trong có mấy người đàn ông dáng vẻ bề v ề đang ng ồi trò chuyện, xung quanh mỗi người đều có một cô gái ăn mặc hở hang ng ồi tiếp rượu, những cánh tay to béo đầy lông lá thỉnh thoảng thò hẳn vào sờ soạng khe hở giữa ngực mấy cô gái kia.

Không khí sặc mùi mại dâm trá hình.

An Nhã trông thấy cảnh này đã quen cho nên khuôn mặt vẫn tỏ ra vô cùng bình thản, cô chậm rãi bước tới trước mặt một người đàn ông ở gần cửa ra vào nhất, kính cẩn cúi đầu: "Thưa ông, phòng của ông gọi rượu Macallan 1984 phải không ạ?"

Gã đàn ông có đôi mắt một mí hẹp dài thu đôi tay đang đặt ở giữa đùi cô gái bên cạnh, hơi nhếch mép cười: "Cô là PR của công ty Á Đông?"

"Vâng, là tôi"

"Rượu đâu?"

An Nhã cần chai rượu được bọc nhung đỏ cẩn thận, đưa lên. Gã kia liếc nhìn chai rượu, chậm rãi rút một hơi thuốc, thản nhiên phả khói vào

mặt cô: "Mở ra đi"

Deo găng tay trắng sạch sẽ vào, An Nhã nửa quỳ nửa ngồi dưới đất mở từng lớp bọc, sau đó cầ n chai rượu còn nguyên tem giờ lên.

"Thưa ông, rượu còn nguyên tem. Là rượu ngoại chính hãng"

Ánh mắt Trần Lâm nhìn chăm chăm chiếc tem trên cổ chai rồi lại dời xuống bầu ngực An Nhã, nuốt khan một ngụm nước bọt: "Được. Tôi lấy chai này"

Trần Lâm nói xong, liền rút ra mấy đồng đôla, nhét vào cổ áo An Nhã, bàn tay thô ráp khi chạm đến nửa trên bầu ngực mềm mại còn khẽ cựa quậy ngón tay: "Đây là một nửa số tiền. Sau khi uống xong chai này, cô mới được thanh toán số tiền còn lại"

Mấy người đàn ông còn lại trong phòng thấy cảnh này liền cười phá lên, một gã lên tiếng: "Em này có vẻ còn ngon. Anh Lâm, hôm nay anh may mắn thật đấy"

"Ngực này là hàng thật. Haha"

Tủi nhục trong lòng trào dâng, An Nhã lại cố cắn chặt răng nuốt xuống. Trần Lâm rút từ trong túi áo ra một tập séc, sau đó viết một con số rồi xé ra, đặt ở trên bàn: "Ở đây rót rượu, hết chai này em mới được lấy tấm séc này"

An Nhã mỉm cười đầy vẻ máy móc, cô khẽ: "Vâng" một tiếng, khi vừa dứt lời thì nghe mấy tiếng bước chân không nhanh không chậm từ hành lang truyền tới, sau đó cửa chính đột ngột bị mở ra. Vị quản lý cấp cao của quán Bar Đồng Khánh dùng găng tay sạch mở cửa, tiếp theo đó là một người đàn ông cùng mấy người vệ sĩ đi đến. Vệ sĩ đứng ở ngoài cửa canh gác, còn anh ta thản nhiên bước vào.

Tất cả người trong phòng không hện mà cùng đồng thời đứng dậy, mặt mày ai nấy đều thu lại vẻ dâm dăng ban nãy, cung kính gọi hai tiếng: "Anh Viễn"

An Nhã nghe thấy hai từ này lập tức đơ ra như tượng. Anh Viễn? Dương Thành Viễn? Bọn họ chẳng lẽ bọn họ oan gia ngõ hẹp đến mức đi đâu cũng đụng mặt nhau?

"Anh Viễn, mời ng ẩ, mời ng ẩ".

"Anh Viễn, chai rượu Macallan 1984 vừa mới được mang đến, còn chưa khai nắp, chỉ chờ anh đến"

Trần Lâm năm nay có lẽ cũng đã quá tứ tu ần, vậy mà gọi một tiếng Anh Viễn, hai tiếng Anh Viễn, cun cút như chó gặp người quen vẫy đuôi.

Thành Viễn khẽ gật đầu, kéo thẳng lại áo vest r ẩ bước đến một chiếc ghế sofa lớn, thả nhiên ng ẩ xuống. Trong suốt quá trình này, anh ta không thềm liếc cô lấy một cái. An Nhã cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn, chỉ có đôi bàn tay hơi run run khẽ bầu chặt vào nhau.

Cô tự nhủ th ần trong lòng: Anh ta cũng khỏe thật đấy, mới bị thương có vài ngày đã đến đây thác loạn được r ẩ.

Trần Lâm nhìn thấy An Nhã ng ẩ ngậy ra, li ền quát lớn: "Ở đó làm gì, còn không mau rót rượu"

"Vâng"

Cô vội vàng c ần chai rượu, mở nắp, sau đó rót ra mấy chiếc ly. Ly đầu tiên đương nhiên là đưa đến trước mặt Thành Viễn: "Mời anh"

Anh chậm rãi nâng mi mắt nhìn gương mặt trang điểm có ph ần sơ sài của An Nhã, sau đó đưa tay ra nhận lấy, những ngón tay vừa vô tình, vừa cố ý bóp chặt bàn tay đang c ần ly rượu của cô.

Cửa lúc này lại mở ra thêm một lần nữa, một cô gái có dáng người cao ráo, khuôn mặt được trang điểm kỹ càng bước vào. Cô ta là phục vụ hạng A của quán Bar này, nghe nói trước nay đầu chỉ tiếp đại gia, hôm nay đến đây chắc chắn là phục vụ Dương Thành Viễn.

Ngọc Linh tươi cười chuyên nghiệp chào mấy người đàn ông trong phòng, sau đó sải đôi chân thon dài đến trước mặt Thành Viễn, yêu kiều ngẩng xuống: "Anh Viễn"

An Nhã đột nhiên có chút mất mát trong lòng, cô vội vàng rút tay ra, quay người tiếp tục rót rượu. Đến lượt Trần Lâm, hắn nhận ly rượu từ trong tay cô, lại tiếp tục lấy một đồng 100USD nhét vào giữa ngực An Nhã.

100USD này đương nhiên là tiền boa, nhìn nhục một chút cũng không sao, có thể mua được một hộp thuốc cho mẹ dùng trong 10 ngày tới là tốt rồi.

"Anh Viễn, ly này kính anh. Chúc mừng anh nhậm chức tổng giám đốc tập đoàn Hàn Thiên"

Thành Viễn vẫn ngẩng yên tại chỗ, một tay khoác lên người Ngọc Linh, giờ ly rượu hướng về phía Trần Lâm: "Cảm ơn"

Bọn họ trò chuyện về chuyện làm ăn, An Nhã vẫn ngẩng lặng yên một góc, thỉnh thoảng châm rượu. Khi rượu đã bắt đầu ngà ngà, Trần Lâm kéo tay cô ngẩng lên gần hắn, ánh mắt quét khắp những điểm nhạy cảm trên người An Nhã:

"Ngẩng ở đây với anh". Sau đó lại nhét thêm 100USD vào ngực cô, về mặt đầy háo sắc.

An Nhã vô thức liếc về phía Thành Viễn, cả khuôn mặt anh ta hiện tại chìm trong bóng tối, không rõ nét mặt đang vui hay đang buồn, chỉ có Ngọc Linh ngẩng bên cạnh uốn éo vươn đôi tay mảnh khảnh luồn vào trong vạt áo sơ mi anh, nhẹ nhàng xoa nắn.

Không hiểu sao lúc đó, An Nhã đột nhiên lại nhớ đến khuôn ngực có vết sẹo tròn màu trắng nhạt của Thành Viễn hôm hai người cãi ở biệt thự, da đầu bỗng tê tê.

Tự nhiên ghen cái gì chứ?

Trần Lâm khẽ mỉm cười, tự tay rót một ly rượu, đưa đến trước mặt Dương Thành Viễn:

"Anh Viễn, sắp tới đây sẽ diễn ra cuộc tranh cử chức vụ Chủ tịch hội đồng nhân dân thành phố. Không biết anh ủng hộ người nào?"

Thành Viễn thản nhiên cầm ly rượu óng ánh đưa đến bên môi, uống một ngụm, từng cử chỉ nâng ly nhấp môi đều toát lên sự tao nhã không phải ai cũng có được: "Tôi chỉ là thương nhân, người nào làm tốt vì nhân dân, tôi ủng hộ người đó"

"Tôi thực ra làm chính trị nhiều năm, mục đích cả đời chỉ muốn nhân dân được hưởng cuộc sống tốt"

An Nhã ngồi bên cạnh, tự giấu một câu ở trong lòng: Tham quan vô sỉ như ông, ba đời con dân đói khổ.

Thành Viễn hơi nhếch miệng mỉm cười: "Vậy à?"

Trần Lâm thấy anh không bài xích, càng có lý do để tiếp tục nịnh nọt, ông ta tiếp tục rót thêm một ly rượu, cung kính dùng hai tay đưa cho Dương Thành Viễn: "Cả thành phố B này không ai là không biết đến danh tiếng lẫy lừng của tập đoàn Hàn Thiên. Nếu có được sự ủng hộ của anh Viễn, chức vụ này, tôi cam đảm sẽ làm thật tốt"

Ai cũng biết, tập đoàn Hàn Thiên có ảnh hưởng rất lớn trong giới chính trị ở thành phố B. Trần Lâm thực ra chỉ là một tên tham quan ngu dốt, năng lực không hề có, bởi thế cho nên ông ta mới chấp nhận luồn cúi trước mặt Thành Viễn, hy vọng đích thân vị tổng giám đốc trẻ tuổi của công ty Hàn Thiên này sẽ ra mặt giúp đỡ ông ta.

Thành Viễn im lặng suy nghĩ một lát, Ngọc Linh ở bên cạnh hiểu ý châm một điếu thuốc, đưa lên miệng anh ta.

"Ủng hộ ông, tôi được gì?"

Trần Lâm kể ra một danh sách dài những ưu ái cho tập đoàn Hàn Thiên sau khi ng ẫ vững chiếc ghế Chủ tịch hội đ ồng nhân dân, câu cuối cùng, ông ta nói: "Ngọc Linh là món quà tôi đặc biệt chuẩn bị cho anh Viễn đêm nay. Không biết anh có hài lòng không?"

An Nhã liếc v ề phía Ngọc Linh đang dính chặt lấy người Thành Viễn, khẽ mím chặt môi. Mà lúc này, người đàn ông ng ẫ bên kia cũng không biết đang suy nghĩ cái gì mà tr ần ng ầm không nói, chỉ chậm rãi rít một hơi thuốc r ẫ nhả khói.

Một gã đàn ông đi theo Trần Lâm đang ng ẫ g ần đó lên tiếng: "Anh Viễn, cô gái này đảm bảo vẫn còn nguyên tem"

Ngọc Linh là gái phục vụ cao cấp, trước nay chỉ tiếp r ượu khách VIP ở Bar Đ ồng Khánh, chưa từng nhận đi khách qua đêm. Câu nguyên tem này, có lẽ vẫn còn có lý.

Thành Viễn hơi nhếch môi cười nhạt, sau đó dụi điếu thuốc đang cháy dở xuống bàn, thản nhiên gật đ ầu: "Được"

TÌNH YÊU LÀ CỔ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 6

Đoạn 6

Trần Lâm nghe thấy một lời này từ anh, vui như mở cờ trong bụng. Ông ta vội vàng cùng mấy người đàn ông trong phòng đứng dậy, cầm ly chúc Dương Thành Viễn: "Anh Viễn, cảm ơn anh, sau khi đắc cử, tôi nhất định sẽ không quên ơn anh"

Không khí trong phòng sau khi có được cái gật đầu của Thành Viễn bắt đầu trở nên náo nhiệt hơn hẳn, An Nhã ngồi lặng yên một góc, chăm chăm nhìn mực rượu trong chai Macallan 1984 trên bàn, lòng chỉ thầm cầu trời khấn phật cho rượu nhanh hết, rượu hết, cô mới có thể lấy tấm séc kia đi về

Khi chai rượu đã gần cạn, Trần Lâm bỗng dừng lại rót thêm một ly, đưa đến bên môi An Nhã: "Em yêu à. Uống với bọn anh một ly"

Cô nghiêng đầu né tránh, khéo miệng vẫn dịu dàng mỉm cười: "Xin lỗi, tôi đang trong giờ làm việc, không thể uống rượu"

"Uống một ly, có gì đâu. Uống xong ly này anh để em trở về, được chưa?"

An Nhã ngẩng đầu nhìn đôi mắt đã say đến mức đục ngầu của Trần Lâm, rồi lại liếc chai rượu, lát sau hạ quyết tâm nhận lấy ly rượu trên tay ông ta: "Được, vậy kính mọi người một ly"

Cô cầm ly rượu ngửa cổ uống cạn, mấy gã đàn ông trong phòng vỗ tay rần rần, chỉ có Dương Thành Viễn sắc mặt không biến đổi, yên lặng ngồi một góc nhìn cô.

Trần Lâm đảo mắt say, lại rót ra thêm một ly nữa: "Thêm một ly nữa"

"Xin lỗi. Tôi không uống được nữa"

Ông ta cầm ly rượu dí sát vào mặt An Nhã, một ít rượu sóng sánh ra ngoài, bắn vào mắt cô: "Không phải lúc này nói không thể uống, rồi vẫn uống đó sao. Uống đi"

An Nhã mím môi kiên định lắc đầu, nói: "Xin lỗi"

"Uống đi, đừng làm tôi mất mặt với anh Viễn"

An Nhã nhịn nhục không trả lời, từ từ nhích người lùi về phía sau, né tránh ly rượu của Trần Lâm. Ông ta cầm ly rượu đến mức cả tay mà cô vẫn ngoan cố không chịu uống cho nên liên tục cơn thịnh nộ, đem ly rượu cầm trên tay hất thẳng vào mặt An Nhã.

Màu rượu lấp lánh chảy đầy từ tóc xuống đến cổ, chảy vào giữa khe áo. Trong phòng lập tức có mấy tiếng huýt sáo phấn khích, Trần Lâm nghe thấy thế càng hăng máu, cúi người cầm cả chai rượu đổ từ trên đầu cô xuống, ngoái đầu nhìn Thành Viễn: "Anh Viễn, loại phục vụ này cần phải dạy dỗ, để tôi dạy dỗ cô ta"

Dương Thành Viễn im lặng không nói, không bài xích, không đồng tình. Chỉ trầm ngâm hút thuốc.

Lúc này, rượu đã làm quần áo trên người An Nhã ướt nhẹp, lớp áo đồng phục của công ty dính chặt vào cơ thể, làm hiện rõ những đường cong tuyệt mỹ trên người cô. Mấy con mắt háo sắc của những gã đàn ông trong phòng bao đương nhiên không bỏ qua cơ hội tốt này, ngay lập tức hau háu dán chặt vào khuôn ngực đầy đặn của An Nhã.

Rất may, suốt gần một năm làm PR ở khắp các quán Bar, từng chứng kiến rất nhiều lần đồng nghiệp của mình bị sỉ nhục như thế này, An Nhã đã tự rút cho mình một kinh nghiệm: đó chính là luôn luôn mặc thêm một lớp áo dày dưới áo đồng phục. Cho nên dù quần áo hiện tại đã bị ướt nhẹp nhưng lớp áo ấy cũng vừa đủ che đi những điểm nhạy cảm trên người cô.

Trong khi đó, bàn tay của ai kia đã lặng lẽ nắm chặt thành quyền, ly rượu trên tay còn lại cũng bị anh dùng lực càn chặt đến nỗi tiếng thủy tinh bắt đầu kêu rảng rắc. Về mặt của Thành Viễn vẫn bình thản như không nhìn thấy gì, thế nhưng, nếu để ý kỹ sẽ phát hiện ra ánh mắt người đàn ông ấy hiện tại lại ngập tràn máu tanh.

An Nhã mím chặt môi cố gắng áp chế sự nhục nhã đang trào dâng trong lòng, đứng dậy phủi phủi áo, sau đó cúi người nhặt tấm séc trên mặt bàn, bình thản mỉm cười: "Rượu đã uống hết. Xin lỗi, tôi tan ca trước"

Trần Lâm lúc này đã say tới mức cái gì cũng nhìn không rõ, ông ta điên tiết giơ tay tóm lấy áo An Nhã nhưng cô đã ngay lập tức nghiêng người né tránh. Thân thể to béo Trần Lâm đột nhiên bị mất đà, ngã rầm một tiếng xuống sàn, cùng lúc này, một ly rượu từ đâu bất thành linh bay đến, đập thẳng vào đầu ông ta, máu bắn ra tứ phía.

Tất cả mọi người trong phòng đều ngơ ngác nhìn nhau, lúc này ly rượu kia bay đến quá nhanh, thành ra cũng không biết ai là người đã ném ra chiếc ly này. Chỉ có Thành Viễn là vẫn trầm ngâm hút thuốc.

Một gã vôi vàng chạy đến nâng Trần Lâm dậy, gào lên: "Gọi bảo vệ, gọi bảo vệ tới đây. Có kẻ muốn giết người"

Mấy cô gái phục vụ trong phòng thấy cảnh này liền hết hoảng chỉnh trang lại váy áo, vôi vãi chạy ra ngoài, chỉ có Ngọc Linh vẫn ngẩn yên bên cạnh Thành Viễn, về mặt chờ đợi xem kịch hay.

Trần Lâm lúc này đã lờ mờ ngất dậy được, ông ta một tay giữ chặt vết thương trên đầu, tay còn lại chỉ về phía An Nhã, gằn lên: "Mày dám đánh tao? Con điếm chó chết này, mày biết ông mày là ai không hả?"

An Nhã càn chặt tấm séc trong tay, sắc mặt kinh hoảng không nói nên lời. Lúc này cô chỉ nghiêng người né tránh, tuyệt đối chưa đụng vào Trần Lâm, tại sao bây giờ lại thành ra cô đánh ông ta?

"Tôi... tôi không đánh ông"

Trần Lâm hai mắt đỏ ngầu, quát lớn: "Mau bắt nó lại, bắt nó lại"

Mấy tên cấp dưới của ông ta liền ngay lập tức lao lại, túm lấy cổ áo An Nhã. Lúc đầu cô không định phản kháng, thế nhưng có một tên còn tiện tay thò vào ngực cô, An Nhã nhịn không được bèn lấy tay gạt ra, không ngờ tên kia then quá hóa giận, giơ tay tát cho cô một cái nổ đom đóm mắt.

"Mẹ kiếp".

Cô chửi thề một tiếng, sau đó không thể tiếp tục nhẫn nhịn được nữa liền giơ chân lên gối, thúc vào giữa đùi tên kia. Hắn bị tấn công bất ngờ, lại bị đánh đúng vào chỗ hiểm cho nên sắc mặt liền trở nên xám ngoét, đầu đón cực điểm ôm hạ bộ lăn lộn trên sàn nhà, gào lên như heo bị chọc tiết.

Mấy tên còn lại thấy vậy liền đồng thời xông vào đánh An Nhã. Lần này, cô không thèm xuống tấn thủ thế, nhanh như cắt cúi xuống xoay người đứng một góc một trăm tám mươi độ, sau đó dùng khuỷu tay thúc vào mạng sườn một tên, lực đạo mạnh đến nỗi hắn còn không thể kêu la được nửa lời, lập tức ôm ngực ngã xuống sofa thở hổn hển.

Tên còn lại vội vàng nhặt một chiếc vỏ chai trên bàn, đập mạnh một cái, chai rượu lập tức gãy làm đôi. Hắn cầm nửa chai lồm chồm mảnh thủy tinh sắc nhọn chia về phía An Nhã, gào ầm lên: "Con khốn này"

An Nhã lùi lại phía sau hai bước, sau đó căn vừa đúng điểm hắn di chuyển đến liền giơ chân đá mạnh vào cổ tay đang cầm mảnh chai của hắn. Chai rượu văng ra, rơi xuống nên nhà vỡ tan tành, cô nhân cơ hội này lấy đà lao đến, một chân đạp vào tường làm điểm tựa, chân còn lại nhảy lên, sau đó kẹp cổ hắn xoay ba vòng. Chỉ trong vòng hai phút đã xử lý gọn ghẽ mấy tên đàn ông vô sỉ mà đến chó lợn cũng không bằng.

Trong suốt quá trình này, Dương Thành Viễn vừa nhàn nhã uống rượu, vừa chăm chú nhìn cô, vẻ mặt không giấu nổi sự hài lòng trước màn đánh nhau vô cùng oanh liệt của An Nhã.

Cô xử lý xong xuôi đám người kia liền phúi phúi tay, cúi người nhặt tấm séc rơi dưới sàn, thản nhiên nhìn Trần Lâm: "Ở đây có camera, tôi

phòng vệ chính đáng. Tấm séc này cũng là tiền rượu ông trả cho tôi"

Trần Lâm lúc này sắc mặt đã tái mét, luống cuống lùi dần vào góc tường, run rẩy đến nỗi nửa câu chữ thề cũng không thể thốt ra nữa.

An Nhã hơi mỉm cười, sau đó vừa định đứng dậy bỏ đi thì bỗng dừng một giọng nói trầm thấp truyền tới:

"Khoan đã"

Cô hơi ngoái đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Dương Thành Viễn. Anh ta từ đầu tới cuối đầu chứng kiến cô bị người ta chèn ép nhưng lại không hề bênh vực lấy nửa lời. Thấy cô bị bọn họ lao vào đánh cũng không ra mặt can ngăn. Anh ra rút cục có phải là đàn ông nữa không vậy?

Thành Viễn hơi mỉm cười, sau đó dời tầm mắt về phía camera trong phòng, thản nhiên nói: "Camera phòng này hỏng rồi"

Từ nãy tới giờ chờ mỗi câu này!!!

An Nhã đã sớm biết kiểu gì anh ta cũng gây chuyện, cho nên đã sớm đề phòng từ trước, khóe miệng ngay lập tức nở ra một nụ cười tươi rói: "À. Thì ra lần này hỏng rồi"

Nhìn thấy nụ cười này của cô, khuôn mặt vốn luôn bình thản của anh lập tức thay đổi, Thành Viễn khẽ nhíu mày dăm chiêu, ý cười giấu cợt trên khóe môi cũng vụt tắt. Ngọc Linh ngồi ở bên cạnh cũng ngạc nhiên không kém, cô ta cẩn thận ngoái đầu nhìn camera thêm một lượt, sau đó khinh khỉnh mở miệng:

"Camera hỏng rồi mà cô còn cười được? Không sợ bị kiện vì đánh người sao?"

An Nhã thản nhiên đi qua người Trần Lâm, đến một chậu cây giả trong phòng, cúi người lấy từ đó ra một chiếc điện thoại: "Nhờ có tổng giám đốc Dương Thành Viễn mà tôi đã rút ra được một bài học lớn cho mình. Camera không chỉ nên dùng để ghi hình, mà còn phải ghi lại âm thanh nữa"

Hóa ra, lần trước cũng vì camera trong phòng bao chỉ ghi lại được hình ảnh mà cô đã bị Thành Viễn kiện thêm tội cướp tài sản. Lần này, lúc nhìn thấy anh ta bước vào, cô đã linh cảm thấy sự có mặt của Dương Thành Viễn ở đây chắc chắn không tốt đẹp gì, cho nên đã lén bật chế độ quay video rồi giấu điện thoại vào chậu cây giả này.

Đúng như cô dự đoán, anh ta kiêu gì cũng giỏi trò. Lần này thì gậy ông đập lưng ông. Dương Thành Viễn khốn kiếp, xem anh có cười được nữa hay không?!!!

Gương mặt điển trai của Thành Viễn bỗng dưng ngơ ra một lát, sau đó mới khẽ bật cười thành tiếng: "Vừa thông minh, vừa đánh nhau giỏi. Em hấp dẫn thật đấy"

An Nhã cũng lịch sự cười đáp trả: "Cảm ơn tổng giám đốc, anh quá khen".

Nói xong, cô xoay người bỏ đi, lúc đi ngang qua Trần Lâm còn tiện chân dẫm vào bàn tay đầy lông lá của ông ta một cái: "A. Xin lỗi ông, ông không sao chứ?"

Đầu Trần Lâm hiện tại vẫn chảy máu ròng ròng, bàn tay đang để dưới sàn còn bị An Nhã dùng giày cao gót dẫm lên, ông ta đau tới mức mặt mày tái nhợt, hận đến nghiến răng nghiến lợi mà không thể nói ra được lời nào.

An Nhã vẻ mặt đầy thản nhiên bước qua: "Nếu không sao thì tôi đi đây. Tạm biệt". Sau đó mở cửa bỏ đi.

Khi cửa vừa khép lại, Thành Viễn cũng lập tức buông Ngọc Linh ra, đứng dậy, phỉ phỉ áo vest, dường như sự đụng chạm của cô ta làm anh cảm thấy cực kỳ dơ bẩn.

Ngọc Linh đột ngột bị đẩy ra, tuy trong lòng có chút bức tức nhưng khéo miệng vẫn phải yêu kiều mỉm cười: "Anh Viễn, để em đưa anh đi nghỉ ngơi"

"Cút"

Sắc mặt Ngọc Linh lập tức trở nên xanh lét, cô ta biết rõ người đàn ông này chính là con cá vàng mà tất cả phụ nữ thành phố B này đều muốn câu được. Lúc này cô ta cũng nhìn thấy rất rõ ràng Thành Viễn cần ly hôn Trần Lâm, vốn tưởng anh chỉ muốn xem kịch hay, không lẽ là vì bệnh vực cô gái đó?

Cô gái PR rượu tằm thường kia làm sao có thể so sánh được với cô ta?

Ngọc Linh tất nhiên không thể cứ thế mà cam chịu như vậy, cô ta một lòng muốn trèo lên giường Thành Viễn, sau một đêm có thể đổi đời: "Anh Viễn, sao vậy?"

Thành Viễn không thèm liếc cô ta một cái, lạnh lùng bước qua mấy người đàn ông đang nằm trên sàn nhà, chậm rãi đi đến chỗ Trần Lâm.

Ông ta lúc này vẫn ngồi một góc run lẩy bẩy, khi thấy anh bước đến liền gào lên: "Anh Viễn, anh Viễn, hãy làm chứng cho tôi. Tôi nhất định phải tố cáo cô ta, cho cô ta ngồi tù một công"

Khóe môi Thành Viễn nở ra một nụ cười đặc biệt lạnh lẽo, anh chậm rãi nhặt một mảnh chai rượu vỡ ở gần đó, giơ lên: "Nếu tôi nhớ không nhầm, lúc này ông nói lên làm chủ tịch hội đồng nhân dân sẽ đối xử tốt với nhân dân?"

Nhìn thấy nụ cười này, sống lưng Trần Lâm bỗng trở nên cứng lại, khắp người gai ốc bất giác nổi lên: "Anh... Viễn. Là cô ta... cô ta đánh tôi trước.... Anh cũng thấy... mà"

"Tôi thấy ông trêu ghẹo người ta trước". Mảnh thủy tinh trên tay anh lạnh lùng hạ xuống, nhắm đúng gân tay của Trần Lâm cắt một phát rất ngọt, máu tươi lập tức bắn ra: "Làm người phục vụ nhân dân, lý tưởng và bàn tay tuyệt đối không được dơ bẩn"

Tất cả mọi người trong phòng, bao gồm cả Ngọc Linh đều kinh ngạc há hốc miệng, không một ai dám tin tổng giám đốc Dương Thành Viễn nửa tiếng trước vẫn ngồi ung dung nhìn mấy người đàn ông bắt nạt một cô gái, bây giờ lại có thể đích thân xử lý Trần Lâm một cách tàn nhẫn như vậy.

Trần Lâm vừa đau đớn vừa sợ hãi đến mức mặt mày co rúm lại, ông ta ôm bàn tay nhầy nhụa máu thịt hét lên: "Anh Viễn... anh Viễn... anh làm gì vậy? Cứu tôi... cứu tôi với"

Dương nhiên, những người còn lại trong phòng nhìn thấy ánh mắt như vừa tắm máu mười tám tầng địa ngục xong của Thành Viễn, ai nấy đều ngẩn ngơ không dám nhúc nhích. Đúng lúc đó, cửa phòng mở ra, hai người vệ sĩ của từ bên ngoài bước vào:

"Đại ca"

Dương Thành Viễn bình thản đứng dậy, ném mảnh thủy tinh trong tay vào người Trần Lâm, nói: "Ông ta hình như hơi thừa cân thì phải, lấy bớt một ít máu đi"

Trần Lâm nghe thấy vậy càng kinh hoảng cực điểm, chỉ có thể bất lực dùng tay còn lại không bị thương bò đến ôm chân Thành Viễn: "Anh Viễn, xin anh tha cho tôi. Tôi sai rồi, tôi biết tội rồi. Tha cho tôi"

Khiết lúc này mới từ cửa chậm rãi đi vào, anh ta giờ chân đá Trần Lâm một cái khiến ông ta bắn ra xa khỏi người Kiến Thành, cúi đầu nói: "Đại ca"

"Đem tất cả bằng chứng tham ô, cưỡng dâm, kết bè phái hại người của ông ta nộp lên ủy ban kiểm tra. Những tên còn lại trong này, tùy chú xử lý"

Khiết hơi liếc nhìn Ngọc Linh, cô ta lúc này đang ngẩn ngơ co ro một góc, gương mặt trang điểm kỹ lưỡng không giấu nổi được sự sợ hãi tột độ: "Cô ta thì thế nào ạ?"

"Phải xem có biết giữ miệng hay không"

Nghe xong câu này, cô ta không biết tự giác ngậm miệng mới lạ. Ngọc Linh mặt mày méo xệch, run lẩy bẩy:

"Anh Viễn, tôi sẽ không nói, tôi không biết gì hết".

Thành Viễn không thèm quan tâm đến cô ta, anh vừa định nhấc chân bước đi thì Trần Lâm lại tiếp tục lao đến: "Anh Viễn, tôi biết tội của tôi rồi, xin anh tha cho tôi một con đường sống"

Thành Viễn chậm rãi cúi người, lạnh lẽo nói: "Người phụ nữ của tôi...". Anh hơi thấp giọng, âm thanh vừa đủ để Trần Lâm nghe thấy: "Bất cứ người nào dám sỉ nhục cô ấy, tôi sẽ khiến cho người đó sống không bằng chết"

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 7

Đoạn 7

Sau khi rời khỏi quán Bar Đồng Khánh, An Nhã lê bước đến trạm chờ xe bus, ng ẩ ở đó đón chiếc xe bus cuối cùng trong ngày về nhà.

Từng hạt mưa ngoài trời lất phất bay, nhẹ nhàng phủ đầy xuống mái tóc cô tựa như những bông tuyết lấp lánh. An Nhã ngẩng đầu nhìn dòng xe cộ lướt qua như thoi đưa trên đường, đáy mắt bỗng dưng tràn ngập cô đơn. Đã một năm rời khỏi thành phố A r ấ, Dương Kiến Thành cũng đã ra đi rất lâu r ấ, tại sao lòng cô thì lại mãi như những hạt mưa kia, giá lạnh và cố chấp không có cách nào từ bỏ được như vậy.

Một chiếc xe xuyên qua màn mưa, đi chậm lại trước bến xe bus r ấ dừng hẳn. Người ở trên xe bóp còi một tiếng, sau đó cửa kính từ từ hạ xuống, để lộ ra gương mặt của một người đàn ông.

"Nhã"

An Nhã hơi giật mình, sau khi nhận ra người đó là Nam, khóe miệng li ền khe khẽ cong lên: "Anh"

Nam mở cửa đội mưa bước xuống xe, chạy đến trước mặt cô, đôi giày đen đất ti ền dẫm qua mấy vũng nước đọng trở nên hơi nhếch nhác: "Sao em lại ng ẩ ở đây?"

"Em chờ xe bus"

"Đi, lên xe anh đưa về"

Nói rồi, anh ta xoay người cởi áo vest, che đi mấy hạt mưa rơi trên tóc An Nhã, kéo tay cô đứng dậy: "Còn ng ồi nữa là cảm lạnh đấy"

An Nhã ch ần chừ vài giây rồi khẽ gật đầu, sau đó nắm tay Nam đứng dậy, hai người trùm chung một chiếc áo vest vội vã chạy ra xe. Cơn mưa ngoài kia bất chợt trở nên nặng hạt, hoàn toàn che khuất đi tầm mắt của một người.

Mà lúc này, trong đáy mắt anh cũng chỉ toàn mưa rơi!!!

Ng ồi trong xe, Nam với tay bật máy sưởi, tiện tay rút một tờ khăn giấy đưa đến cho An Nhã: "Nếu anh không đến thì em định ng ồi ở đó đến bao giờ? Ướt hết người rồi"

Cô nhận lấy chiếc khăn, cười trừ: "Anh có việc đi ngang qua à?"

"Ừ, anh mới đi tiếp khách về. Em đi đâu về muộn như vậy?"

"Em đi làm"

"Phụ nữ ra đường muộn như vậy rất nguy hiểm. Đợi anh một thời gian nữa, sau khi đăng ký thành lập chi nhánh công ty ở đây xong, em đến làm cho công ty anh nhé"

Những ngón tay đang c ần khăn giấy lau vết mưa trên người An Nhã đột nhiên khựng lại, cô hơi ngoái đầu nhìn Nam: "L ần này anh đến thành phố B là để thành lập chi nhánh công ty?"

"Ừ. Anh sắp làm xong thủ tục rồi. Sau này anh sẽ thường xuyên ở đây"

"Ở thành phố A không phải rất tốt sao anh?"

"Nhưng thành phố A không có em".

Bảy năm rồi, trái tim cô chưa từng cho người đàn ông này một cơ hội. Bảy năm rồi, thứ gì cũng đầu qua đi, chỉ có hình ảnh của Dương Kiến Thành là chưa từng phai nhạt. Bảy năm rồi, thành phố A, Kiệt, Lôi, Dương, A Mạc... đã hoàn toàn rơi vào dĩ vãng rồi!!!

Cơn mưa ngày càng nặng hạt, mấy hạt mưa làm kính xe trở nên mờ đi. An Nhã khẽ thở dài trong lòng một tiếng, sau đó đành miễn cưỡng nặn ra một nụ cười gượng gạo: "Vậy sau này có cơ hội gặp anh thường xuyên r ồi"

Ánh mắt Nam cẩn thận đánh giá sắc mặt của cô một lượt, sau đó dường như không muốn ép cô đối diện với tình cảm của anh, cho nên đành lảng sang chuyện khác: "Phải r ồi, anh đã tìm được luật sư cho em r ồi"

"Thật sao anh?" An Nhã ngoảnh đầu, những muợn phi ền trong đáy mắt chợt tan đi: "Cảm ơn anh"

"Cảm ơn gì chứ? Ông ấy là luật sư nổi tiếng ở đây. Ngày mai anh sẽ sắp xếp để ông ta đến gặp em"

"Không cần đâu anh. Anh cho em địa chỉ, em tự đến gặp ông ấy"

"Đồng ý. Đến gặp gì chứ? Trưa mai anh đến đưa em đi"

Cô khẽ gật đầu: "Vâng. V ềti ền thuê luật sư...."

"Không cần lo". Nam ngắt lời, ngữ điệu đặc biệt ôn hòa: "Anh chỉ cho em mượn, sau này em phải đến công ty làm cho anh để trừ vào"

Xe dừng lại ở dưới sân chung cư, An Nhã gật đầu chào Nam r ồi vội vàng bước vào trong, chạy xuyên qua c ầu thang vừa cũ vừa tối, lát sau đó căn phòng nhỏ trên t ầng hai sáng đèn.

Trên bàn ăn lúc này vẫn còn một ít thức ăn để gọn gàng trong đĩa, còn có cả một ly nước cam ép mẹ Tâm chuẩn bị sẵn cho cô. An Nhã tắm xong, vừa ng ồi xuống bàn thì điện thoại đột nhiên có người gọi đến.

Đã g ần mười hai giờ đêm r ồi, quản lý gọi cho cô chắc chắn là có chuyện.

"Chị Huệ, em đây"

"Chai rượu Macallan 1984, mày bán thế nào?"

Cô hơi liếc về phía cánh cửa phòng ngủ của mẹ Tâm, hạ thấp giọng: "Em đem vào phòng, vị khách đó nói uống hết chai rượu thì mới được nhận tiền"

"Tại sao quán Bar Đồng Khánh đột ngột tuyên bố không cho công ty chúng ta đến đó tiếp thị rượu nữa? Mà đã làm gì?"

Nghĩ lại trận ẩu đả tối qua, mặc dù đã có bằng chứng việc mấy gã đàn ông kia có hành vi sàm sỡ cho nên cô mới buộc phải tự vệ, thế nhưng An Nhã đã hoàn toàn quên mất Bar Đồng Khánh xưa nay luôn coi trọng việc giữ gìn hình ảnh, họ chưa từng để xảy ra ẩu đả xô xát trong Bar hay gây ra tai tiếng gì bao giờ.

Hôm nay, cô đánh quan chức thành phố trong quán Bar của người ta như vậy, họ tuyệt giao với công ty cô là đúng rồi!!!

An Nhã đột nhiên cứng miệng: "Chị Huệ, em... em..."

"Mày đã làm gì, nói mau"

An Nhã đành phải chậm chạp kể lại quá trình kia cho quản lý nghe, nghe xong, cô ta điên cuồng gào lên: "Mày làm vỡ chai rượu còn chưa đủ ư, bây giờ lại đánh người. Mày thôi việc ngay lập tức cho tao, khoản tiền hai mươi tư triệu còn lại, tao cho mày ba ngày. Nếu sau ba ngày mày không trả đủ, đừng trách tao đem giấy nợ này ra tòa"

"Chị ơi, em không cố ý thật mà. Là ông ta định sàm sỡ em nên em mới phải tự vệ"

"Làm cái nghề PR thì còn tự trọng để mà tỏ ra thanh cao à? Thanh cao của mày vứt cho chó nó gặm. Tao không cần biết mày thế nào, ba ngày nữa phải đem đủ tiền đến cho tao"

"Chị..."

An Nhã vừa nói đến đây, đầu dây bên kia đã đột ngột ngắt máy.

Hai mươi tư triệu? Ba ngày? Trong chừng ấy thời gian cô làm sao có thể xoay sở kịp?

Phía sau đột nhiên có tiếng ho đứt quãng truyền tới, An Nhã lúc này mới giật mình vội vàng quay lại, liền thấy mẹ Tâm đã đứng ở trước cửa phòng từ khi nào.

"Mẹ. Mẹ ra đây từ lúc nào?". Cô luống cuống đứng dậy, rót ra một ly nước lọc, chạy đến đưa cho mẹ: "Muộn rồi, sao mẹ còn chưa ngủ?"

Mẹ cô một tay ôm ngực, dựa tường thở hổn hển: "Nhã, con vừa nói cái gì? Con đi làm ở đâu? Ai sàm sỡ con?"

An Nhã đột nhiên tái mặt,: "Mẹ, không phải đâu. Sức khỏe mẹ không tốt, mau vào giường nằm đã"

"Con nói thường xuyên tăng ca ban đêm, tại sao bây giờ lại thành đi bán rượu, sao lại đến mấy quán Bar? Con có biết những nơi đó đáng sợ như thế nào không? Nhã... sao con lại nói dối mẹ?"

Lúc này, cảm giác xấu hổ lẫn sợ hãi đã xông đầy cổ họng An Nhã, một năm nay cô đến thành phố B, xin việc gì cũng đều gặp khó khăn, sau cùng mới phải gặt lòng tự trọng sang một bên để làm thêm PR rượu kiếm tiền nuôi mẹ.

Đời này, cô có thể hèn mọn trước bất cứ ai, thế nhưng vĩnh viễn không muốn bản thân phải hổ thẹn trước mẹ: "Mẹ à, nơi đó không giống như mẹ nghĩ đâu. Con chỉ đem rượu đến đó bán, tuyệt đối sẽ không để người ta chà đạp"

"Con....". Hơi thở của mẹ Tâm càng lúc càng nặng nề, mấy giọt nước mắt trượt xuống từ nếp nhăn nơi khóe mắt: "Không... được".

Nói đến đây, mẹ Tâm khó khăn ôm ngực cố há miệng hít thở không khí, khuôn mặt bắt đầu đỏ dần rồi trở nên tím tái. Bà bị suy tim, không thể kích động.

An Nhã vội vàng giơ tay xoa ngực mẹ, nước mắt rơi đầy mặt: "Mẹ, mẹ, mẹ đừng kích động. Con sẽ nghỉ việc, con không đi làm ở đó nữa. Mẹ, mẹ"

Toàn thân mẹ Tâm trở nên mềm nhũn vô thực, dù có cố gắng há miệng hết cỡ nhưng vẫn cố họng vẫn nghẹn lại, hai mắt mở to bất lực.

An Nhã vừa khóc vừa luống cuống đứng dậy, chạy đi lấy hộp thuốc trợ tim cho mẹ. Thuốc trong ngăn kéo, bàn tay run đến mức vừa cầm lên đã làm rơi xuống đất, những viên thuốc màu trắng nằm lăn lóc trên sàn nhà.

Trước mặt cô nhòe nhoẹt nước mắt, vừa quỳ vừa bò nhặt thuốc, sau đó vội vã đứng dậy đem thuốc đổ vào miệng mẹ, lúc này, mẹ cô đã hoàn toàn mất ý thức, bàn tay hoàn toàn buông thõng xuống bên hông.

An Nhã bất lực gào lên: "Mẹ, mẹ, mẹ tỉnh lại đi"

Những hạt mưa lạnh lẽo rơi ầm ầm xuống mái tôn ở ban công, tạt đầy vào cửa sổ bằng kính. Tiếng gào khóc của An Nhã đương nhiên đã bị tiếng mưa át đi, cô cả khuôn mặt đầm lệ, cuống cuống xoay người cõng mẹ trên lưng, mở cửa chạy như bay xuống sân chung cư.

Mưa phủ trắng trời đất, An Nhã chỉ kịp khoác một chiếc áo mưa lên người mẹ Tâm, sau đó băng qua màn mưa, đứng ở vệ đường run rẩy vẫy Taxi, cả người bị mưa tạt cho ướt nhẹp.

Từng chiếc Taxi chạy qua nhưng không một chiếc nào đứng lại. Người con gái nhỏ bé cõng một người phụ nữ trên lưng đứng run rẩy trong màn mưa, khuôn mặt trắng bệch, đôi môi tím tái, nước mắt hòa lẫn nước mưa, bất lực đứng khóc.

Đúng lúc đó, một chiếc BMW từ đâu phóng tới rồi phanh đột ngột trước mặt An Nhã. Mặt đường trơn khiến bánh xe trượt đi một đoạn, sau khi dừng hẳn lại, một người đàn ông cao lớn mở cửa xe đội mưa bước tới.

Vì anh ta đứng ngược sáng nên không thể nhìn rõ mặt, An Nhã đưa tay vuốt vuốt nước mưa trên mắt, giọng nói lúc này đã trở nên lạc đi:

"Anh ơi, làm ơn giúp tôi đưa mẹ đến bệnh viện"

"Lên xe"

Dương Thành Viễn rảo bước đi lại gần, giờ tay bế mẹ Tâm trên lưng An Nhã, lớp áo sơ mi của anh vì bị dính nước mưa mà dán chặt vào người, làm hiện rõ lên một vóc dáng đàn ông vô cùng cân đối, bụng cuồn cuộn nổi lên sáu múi cơ.

Lúc này, An Nhã cũng chẳng có thời gian mà đắn đo cái gì, lựa chọn cái gì, cô ngay lập tức gật đầu rồi chạy theo Thành Viễn lên xe.

Xe nổ máy rồi vun vút lao đi, An Nhã ôm mẹ ngồi ở ghế sau, nước mưa trên người nhỏ giọt chảy xuống, ướt hết chiếc ghế bọc da thật cao cấp trên xe của Dương Thành Viễn. Mà anh lúc này cũng không có thời gian bận tâm đến mấy điều này, ánh mắt chỉ chuyên tâm nhìn về phía trước, kim đồng hồ trên xe chỉ 60km, rồi 80k, có lúc lên đến 90km/h, tốc độ nhanh đến mức chỉ nghe được tiếng mưa đập ầm ầm vào kính chắn gió.

Chỉ trong vòng bảy phút, chiếc BMW đã vững vàng dừng lại ở sân bệnh viện thành phố. Thành Viễn vội vã xuống xe, mở cửa ghế sau, bế mẹ Tâm chạy vào sảnh đón bệnh nhân, gần lên:

"Bệnh nhân này cần cấp cứu"

Mấy bác sĩ nhìn thấy vậy liền vội vàng mang cáng đẩy bệnh nhân chạy đến, Thành Viễn đặt mẹ Tâm xuống cáng, An Nhã chạy bên cạnh anh, cuống đến mức nói năng lộn xộn: "Bác sĩ, mẹ tôi bị suy tim, cấp cứu, cấp cứu"

Bác sĩ vội vã đẩy mẹ cô vào phòng cấp cứu, trả lời: "Được rồi, người nhà đứng ở đây"

Cửa phòng cấp cứu đóng lại, An Nhã cùng Thành Viễn đứng bên ngoài nhìn nhau, người nào cũng đều ướt nhẹp. Cô hơi liếc gương mặt anh tuấn còn đọng lại mấy hạt nước mưa của Thành Viễn, lại phát hiện ra anh ta vì

giúp mình cho nên quần áo trên người mới bị ướt như vậy, bất giác lại thấy vô cùng biết ơn:

"Cảm... cảm ơn anh"

Dương Thành Viễn chầm chầm nhìn gương mặt tái nhợt của An Nhã, một lát sau mới chậm rãi hỏi lại: "Mẹ cô bị suy tim?"

"Vâng"

"Đi làm PR để kiếm tiền chữa bệnh cho mẹ?"

Cô mím môi, khẽ gật đầu.

"Với số tiền cô kiếm được, hai mươi năm nữa cũng vẫn không đủ"

"Tôi biết". An Nhã cúi đầu nhìn chầm chầm vào bàn chân hiện tại không mang giày dép gì của mình, nét mặt phủ đầy cô đơn: "Anh Viễn, cảm ơn anh hôm nay đã giúp tôi"

"Ừ". Anh hơi gật đầu, ánh mắt thấp thoáng vài sợi tơ máu: "Tạm biệt"

Lời tác giả: Tớ ốm rồi nên chắc nghỉ mấy hôm. Vài ngày nữa gặp lại mọi người nhé!!!

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 8

Đoạn 8

Sau khi Dương Thành Viễn rời khỏi đó, An Nhã vẫn mặc bộ quần áo ướt nhẹp đi đi lại lại trước cửa phòng cấp cứu, vẻ mặt bồn chồn lo lắng hiện rõ trên gương mặt tái nhợt. Cho đến mãi gần hai tiếng sau, khi đôi chân trần của cô đã tê cóng đến mức không thể nào đứng vững được nữa thì cửa phòng cấp cứu mới được mở ra.

An Nhã lúc này chẳng có thời gian mà quan tâm đến chân đau cái gì, vội vàng chạy lại phía mấy người bác sĩ từ trong phòng đi ra, giọng nói vì lo lắng mà có phần hơi gấp gáp: "Bác sĩ, mẹ của tôi thế nào rồi ạ? Bà có sao không ạ?"

Một vị bác sĩ có gương mặt vô cùng bình thản, trên người ngoài mùi thuốc khử trùng ra thì còn thoang thoảng mùi hoa trà, anh ta chăm chú nhìn cô từ đầu đến chân một lượt, sau đó mới chậm rãi lên tiếng: "Bệnh nhân tạm thời qua đã cơn nguy kịch rồi. Trước hết, cô hãy về nhà thay đồ đi"

Sắc mặt An Nhã hiện tại đã trở nên thâm tím, cô hơi bối rối gật đầu: "Cảm ơn bác sĩ". An Nhã khẽ liếc về phía cửa phòng cấp cứu, hơi ngập ngừng nói: "Mẹ của cháu đã tỉnh chưa ạ? Cháu có thể vào thăm mẹ được không ạ"

Quách Cảnh Đức ôn hòa mỉm cười, anh quay sang nói với một nữ y tá đang đứng gần đó: "Cô lấy cho cô gái này một bộ quần áo sạch dành cho người nhà bệnh nhân"

"Vâng"

"Phải rồi, tìm cho cô ấy một đôi dép nữa"

"Vâng, tôi biết rồi ạ"

Lần đầu tiên gặp một vị bác sĩ tận tâm như vậy, An Nhã lúc này bộ dạng nhếch nhác, bất giác lại cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cô cúi thấp đầu trước Cảnh Đức, miệng rồi rít nói "Cảm ơn"

Cảnh Đức chậm rãi tháo găng tay ra, ngữ điệu ôn hòa: "Hiện tại mẹ cô đang cần theo dõi, chưa thể giao tiếp. Khoảng một tiếng nữa sẽ được chuyển đến phòng hồi sức 106 ở khu A bệnh viện, khi đó có thể vào thăm"

"Vâng. Mẹ cháu sức khỏe không tốt, xin chú làm ơn giúp mẹ cháu"

"Mẹ cô bị suy tim độ 4, tức là đang ở giai đoạn nặng nhất rồi, tại sao đến giờ vẫn chưa đi điều trị?"

Sống mũi An Nhã đột nhiên cay cay, hai bàn tay cô bấu chặt vào nhau, cố gắng ngăn cho nước mắt không chảy ra: "Cháu cũng muốn đi điều trị cho mẹ nhưng đi đâu kiện chưa thể làm phẫu thuật được. Chỉ có thể uống thuốc để duy trì thôi ạ"

Cảnh Đức im lặng suy nghĩ một lát, sau đó nói: "Thay đồ đi rồi đến phòng làm việc của tôi"

Lúc này, cô y tá kia quay trở lại, trên tay cầm theo một túi đồ đưa cho An Nhã. Cô nhận lấy rồi đi đến phòng vệ sinh ở gần đó để thay đồ, khi quay trở ra liền đi theo vị bác sĩ kia.

Hai người một trước một sau đi xuyên qua mấy dãy hành lang trắng tinh trong bệnh viện, đến trước một cửa phòng có gắn tấm biển Trưởng khoa ngoại - Bác sĩ: Quách Cảnh Đức mới dừng lại.

An Nhã khi trông thấy mấy chữ này, nét mặt liền hiện rõ sự kinh ngạc tột độ, dường như không thể ngờ được vị bác sĩ từ đầu đến chân đều toát ra một thần thái trầm ổn giản dị kia lại chính là nhân tài kiệt xuất của nền y

học nước nhà, là quốc bảo cấp quốc gia mà chương trình trên tivi vẫn thường hay nhắc đến, bác sĩ Quách Cảnh Đức.

Cảnh Đức nhìn thấy vẻ mặt ngờ ra của An Nhã trước cửa phòng anh, liền khẽ mỉm cười, lên tiếng:

"Mời vào"

Lúc này, cô mới bối rối thu lại tầm mắt của mình rồi chậm rãi bước vào trong phòng. Khi vừa đặt chân vào đến nơi đã ngửi thấy một mùi hương hoa trà thanh mát thơm thơm, hệt như mùi hương trên người của Quách Dĩ Kiên mà cô đã gặp trong Bar Đồng Khánh lúc trước.

Cảnh Đức đặt một tấm phim chụp lên trên tấm bảng phát sáng, cần một cây bút chỉ chỉ vào vị trí van tim của mẹ An Nhã: "Van hai lá trong tim của mẹ cô hiện tại đã bị hở 3/4, cấu trúc tim bị tổn thương nghiêm trọng, bây giờ sử dụng thuốc cũng không còn tác dụng nhiều nữa. Nếu không phẫu thuật sửa chữa van tim ngay thì khả năng mẹ cô có thể hồi phục lại là hầu như không thể"

Nghe xong câu này, bỗng nhiên khóe mắt An Nhã trở nên cay đỏ. Cô rất muốn có tiền làm phẫu thuật cho mẹ, rất muốn mẹ cô có thể sống đến ngày ba cô trở về... thế nhưng, chuyện Dương Thành Viễn kiện cô còn chưa lo xong, bây giờ lại thêm khoản nợ mà công ty Á Đông đòi phải trả đủ trong ba ngày nữa, thực sự cô không biết phải làm thế nào mới có thể có tiền nữa... cô thực sự cùng đường rồi.

"Bác sĩ... chi phí mổ van tim...". An Nhã ngập ngừng, lòng bàn tay đổ ra rất nhiều mồ hôi: "Chi phí mổ van tim có nhiều không ạ?"

"Cô có thuộc trường hợp hộ gia đình khó khăn không?"

An Nhã mím môi lắc đầu: "Dạ không ạ"

"Nếu có thể bảo hiểm, chi phí khoảng bảy mươi triệu"

Cô lầm nhảm trong đầu, bảy mươi triệu, bảy mươi triệu trước đây đối với gia đình cô thực sự là một con số quá nhỏ. Thế nhưng bây giờ, đến hai mươi tư triệu cũng là quá nhiều. Số tiền lớn như vậy, cô thực sự không biết lấy đâu ra nữa.

Tâm trạng An Nhã bỗng nhiên chùng xuống, lúc này hai mắt đã đỏ hoe: "Vâng ạ. Cháu sẽ tìm cách kiếm đủ tiền để làm phẫu thuật ạ"

Quách Cảnh Đức khẽ gật đầu, dù ngồi yên tĩnh một góc sau bàn làm việc nhưng khắp thân vẫn tỏa ra một sự cao quý không gì có thể so sánh được: "Tim của mẹ cô, phẫu thuật càng sớm càng tốt. Muộn nhất là ba ngày nữa phải mổ, không thể chần chừ được nữa"

"Vâng, cháu biết rồi ạ. Cảm ơn bác sĩ"

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của Cảnh Đức, An Nhã thất thểu quay trở về khu A bệnh viện, mỗi bước chân đi đầu nặng nề như bị đeo gông xiềng, cuối cùng, khi đến một ngã rẽ khuất người, cô không thể tiếp tục kiên trì chịu đựng được nữa, liền ngồi xuống khóc nức nở.

Bảy năm qua cô đã một mình bươn chải, một mình chống chọi, niềm an ủi duy nhất mà An Nhã có được chính là ngày ngày vẫn còn được nhìn thấy mẹ Tâm, ngày ngày được chăm sóc bà. Thế nhưng bây giờ mọi chuyện thực sự đã bế tắc lắm rồi, cơ hội sống cuối cùng của mẹ cô đã trở nên mong manh hơn bao giờ hết mà cô thì không thể làm gì được, chỉ có thể bất lực trơ mắt đứng nhìn.

Trong khi đó, ở căn phòng trưởng khoa ngoại khu B bên kia, sau khi An Nhã vừa đi khỏi thì Cảnh Đức cũng đứng dậy, bước vào phòng nghỉ phía trong, lặng lẽ nhìn Thành Viễn, thở dài:

"Con định ngủ cả đêm ở đây luôn à?"

Dương Thành Viễn lúc này cời trăn nằm úp trên giường, mấy vết thương chưa kịp khép miệng gặp cơn mưa axit đầu mùa liền sưng tấy lên: "Ba, dù gì ba cũng không ngủ qua đêm ở đây. Cho con mượn giường dùng một hôm đi"

"Con sốt rồi, uống thuốc đi"

"Con vừa uống rồi. Ba, bệnh nhân kia thế nào rồi?"

"Phải phẫu thuật van tim gấp. Không thể đợi quá ba ngày nữa"

Thành Viên hơi nhú mồm, rất lâu sau mới khẽ: "À" một tiếng.

"Cô gái đó là người con thích à?"

Anh lười biếng úp mặt xuống gối, lảng tránh đi câu hỏi của Quách Cảnh Đức: "Ba, ba về nghỉ đi. Con mệt rồi, con ngủ đây"

Không cần nghe câu trả lời, bác sĩ đẹp trai cũng đương nhiên có thể đoán được, cô gái kia chính là người con gái trong lòng của Dương Thành Viên. Chẳng thế mà nửa đêm mưa gió như thế này, thằng nhóc Kỳ Kỳ lại dựng anh dậy để tới đây cấp cứu cho một ca suy tim. Nói tình cờ qua đường gặp người hoạn nạn ra tay giúp đỡ còn tin được, nhưng giúp đỡ đến mức chẳng màng đến vết thương trên người chưa lành đã dầm mưa đến phát sốt, còn ở lì tại bệnh viện như vậy, không phải duyên thì chỉ có thể là nợ mà thôi.

Sau khi về đến phòng hồi sức 106 ở khu A, An Nhã đã ngồi bên giường nắm tay mẹ Tâm suốt một đêm trắng. Cô không thể ngủ nổi, càng không thể để cho đầu óc nghỉ ngơi, nguyên một đêm chỉ tập trung nghĩ xem làm sao để có thể có tiền làm phẫu thuật, làm sao có thể giải quyết những vấn đề kia. Cho đến khi gần sáng mới mệt đến mức vô thức gục xuống nhắm mắt thiếp đi.

Hơn bảy giờ sáng, chuông điện thoại của cô đột nhiên đổ chuông. An Nhã uể oải mở mắt ra nhìn, sau khi thấy mẹ Tâm vẫn còn ngủ say mới đi ra ngoài nghe máy.

"Em đây"

Đầu dây bên kia, Nam ôn hòa lên tiếng: "Nhã, sáng nay anh phải quay trở về thành phố A có việc gấp. Em tự mình đến gặp luật sư được không?"

"Vâng. Được ạ"

"Số 2, đường xx, quận y. Tám giờ sáng văn phòng ông ta bắt đầu mở cửa làm việc. Em đến đó, cứ bảo là người được anh giới thiệu nhé"

"Vâng. Em biết rồi, cảm ơn anh"

Sau khi cúp máy, An Nhã quay trở lại phòng bệnh, lúc này các bác sĩ đã bắt đầu đi thăm khám từng bệnh nhân. Đến lượt mẹ của cô, bác sĩ Quách Cảnh Đức trực tiếp dùng đôi tay vàng ngọc thăm khám rất kỹ lưỡng.

"Bác sĩ, mẹ của cháu thế nào rồi ạ?"

Cảnh Đức chăm chú nhìn mẹ Tâm đang nhắm mắt thở oxy trên giường, lát sau mới dời tầm mắt sang nhìn An Nhã: "Tạm thời cứ để mẹ cô nghỉ ngơi đi. Bây giờ chưa thể ăn gì, đến trưa cho uống một ly sữa hỗn hợp là được"

"Vâng ạ"

"Đây là bệnh nhân cần theo dõi đặc biệt nên lúc nào cũng có y tá túc trực. Có vấn đề gì, cứ gọi y tá nhé"

Đêm qua cũng có một người y tá thường xuyên đến kiểm tra dấu hiệu sinh tồn của mẹ cô, sáng nay Cảnh Đức lại đích thân chỉ định riêng một y tá túc trực bên giường bệnh của mẹ An Nhã.

Nghe nói xong, cô vội vàng gật đầu, miệng rồi rít cảm ơn: "Vâng ạ, cháu cảm ơn bác sĩ"

Quách Cảnh Đức khẽ mỉm cười, sau đó lại cùng đoàn bác sĩ đi thăm khám các phòng bệnh khác.

Gần tám giờ sáng, An Nhã nhờ y tá trông hộ mẹ mình trong thời gian vài tiếng để về nhà thay đồ, rồi lại đi xe bus đến văn phòng của vị luật sư kia.

Luật sư mà Nam giới thiệu là một người đàn ông tuổi đã quá tứ tuần, đáng người hơi mập, tuy nhiên vẻ mặt lại vô cùng ôn hòa. Ông ta rót ra một ly trà, đưa đến trước mặt An Nhã, chậm rãi nói:

"Cô là người mà anh Nam giới thiệu?"

"Vâng, là cháu ạ"

"Tôi có nghe sơ qua việc của cô. Hiện tại đơn khởi kiện của nguyên đơn đã trực tiếp gửi lên Tòa án chứ không phải cơ quan đi đầu tra phải không?"

"Cháu không rõ. Nhưng có nhận được giấy triệu tập của Tòa án ạ?"

"Chuyện xảy ra hôm ấy thế nào? Kể lại cẩn thận từng chi tiết cho tôi nghe được không?"

An Nhã chần chừ kể lại quá trình làm Dương Thành Viễn bị thương ở quán bar. Vị luật sư kia nghe xong liền nói: "Như vậy thì có khả năng không phải ngã từ, chỉ phải bị thương thôi"

Ánh mắt An Nhã đột nhiên sáng lên, cô lập tức nói: "Thật hả chú?"

"Ừ. Người cô làm bị thương tên gì? Nhà ở đâu? Không thể đến gặp người ta để thương lượng được sao? Thỏa thuận với nhau dễ dàng hơn nhiều"

"Anh ta tên là Dương Thành Viễn ạ"

Nghe thấy ba chữ này, sắc mặt vị luật sư lập tức trở nên tái nhợt, run rẩy hỏi lại: "Dương Thành Viễn, tổng giám đốc mới nhậm chức của tập đoàn Hàn Thiên?"

"Vâng, là anh ta"

Trán ông ta đột nhiên túa ra đầy mồ hôi lạnh, sau cùng phải nâng cốc trà lên uống một ngụm, lát sau mới có thể nói tiếp: "Xin lỗi. Vụ kiện này, tôi không thể nhận, cô về đi"

Về mặt An Nhã đột nhiên ngơ ra, vài phút trước còn nói chỉ phải b ỉ thường, bây giờ lại nói không thể nhận, chẳng lẽ thế lực của tập đoàn Hàn Thiên lớn đến mức có thể một tay che trời như vậy?

"Không phải nói là có khả năng chỉ phải b ỉ thường sao chú? Sao bây giờ lại không nhận nữa ạ?"

"Không nhận là không nhận". Ông ta rút ra một chiếc khăn tay, lau mồ hôi v ả ra trên trán: "Cô v ề đi. V ề cho chúng tôi làm việc"

"Chú..."

"Mời cô ra khỏi đây"

Thấy thái độ kiên quyết đuổi khách của ông ta như vậy, An Nhã biết không thể suy chuyển được gì, cuối cùng đành chào ông ta r ấ ra v ề

Trước đây, ở thành phố A cô kỳ thực đã rất khó sống, bây giờ đến thành phố B, cuộc sống lại càng gian khổ hơn cả trăm b ề Dương Thành Viễn có lẽ là người mà tất cả mọi người ở thành phố này không một ai có gan dám đụng, sau này dù cô có tìm thêm luật sư nữa thì cũng chưa chắc đã có người nào dám đứng ra để đối đầu trực tiếp với anh ta.

An Nhã thở dài một tiếng r ấ lê bước quay trở lại bệnh viện. Cô thực sự đã không hề hay biết, trong thời gian mình đến gặp vị luật sư kia thì ở một nơi khác lại diễn ra một cuộc đấu tranh trên thương trường vô cùng khốc liệt giữa hai người đàn ông, một là Dương Thành Viễn của tập đoàn Hàn Thiên, hai là Nguyễn Thành Nam của công ty bất động sản Nam Phát.

Đối với Dương Thành Viễn, anh dù hận An Nhã đến mấy thì trái tim vẫn cố chấp hướng v ề một người duy nhất là cô. Còn đối với Nam, anh ta mặc dù đã dùng bảy năm theo đuổi một người con gái nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa được đáp đ ền.

Sau cùng, tác giả rút ra một đi ều: Người nào thông minh và cao tay hơn, người đó thắng!!!

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 9

Đoạn 9

Mới gần bảy giờ sáng hôm đó, Nam nhận được một cuộc điện thoại từ công ty của mình ở thành phố A.

Anh ta cau mày giây lát, sau khi vừa bấm nút kết nối, thư ký ở đầu dây bên kia đã vội vàng lên tiếng: "Giám đốc, những căn chung cư chúng ta vừa bán ở Quận X không hiểu sao lại xảy ra vấn đề. Những người mua đông loạt kéo nhau đến công ty làm ồn ỹ ngay từ sáng sớm. Bây giờ mọi người đang không biết phải làm thế nào, anh có thể về giải quyết được không ạ?"

"Vấn đề?". Nam giật mình, chống tay ng ồi dậy: "Vấn đề thế nào?"

"Nghe người dân ở đó nói, sau khi nhận nhà thì phát hiện ra hạ tầng không giống như trong thiết kế, mới vào ở được nửa tháng thì tường nhà đã bắt đầu nứt ra rồi"

Công ty bất động sản của anh ta xưa nay làm việc cực kỳ nghiêm chỉnh, chung cư bán ra cũng đã kiểm định chất lượng vô cùng nghiêm ngặt, tại sao bỗng dưng lại có chuyện nhà ở mới đưa vào sử dụng đã hỏng được?

"Thái độ của bọn họ thế nào? Có gay gắt lắm không?"

"Có người còn đòi đập phá trụ sở công ty. Hiện tại em cùng mấy anh chị đang ra sức khuyên giải. Giám đốc, anh hãy mau về đi"

Cúp điện thoại xong xuôi, Nam liền book chuyến máy bay sớm nhất để trở về thành phố A giải quyết công việc, trên đường ra sân bay, anh ta tranh thủ gọi cho An Nhã một cuộc điện thoại.

Cùng lúc này, ở tầng 40 của tổng công ty Hàn Thiên, Thành Viễn đang ngồi lặng yên nhìn màn hình máy tính. Kiệt đứng bên cạnh chăm chú quan sát cảnh tượng những người dân đã mua nhà ở của Nam đang làm loạn ở trụ sở công ty anh ta qua màn hình, chậm rãi mở miệng:

"Đại ca, có lẽ giờ này hẳn đã lên máy bay quay trở về thành phố A rồi"

"Tiếp tục mua hết những căn hộ hẳn đã bán ra. Tìm cách cho tin tức lan ra càng nhanh càng tốt"

"Em biết rồi"

Nói xong câu này, Kiệt đột nhiên hơi chần chừ, một lát sau mới ngập ngừng lên tiếng: "Đại ca"

"Ừ"

"Anh có muốn...". Anh ta ngừng lại một lát, hít sâu một hơi: "Trở về thành phố A một chuyến không?"

Đã bảy năm rồi, kể từ khi rơi xuống khỏi vách núi năm đó, Thành Viễn mới chỉ quay lại thành phố A duy nhất một lần, đó là thời gian cách đây hơn một năm về trước. Lúc ấy, anh vừa tỉnh lại sau sáu năm hôn mê dài đằng đẵng ở Washington, còn nhớ khi đó, đôi chân mặc dù vẫn chưa thể nào đi lại được như người bình thường, thế nhưng đi đâu đâu tiên mà anh làm sau khi có thể bước đi, đó chính là ngay lập tức book vé quay trở về thành phố A tìm An Nhã.

Đáng tiếc, thời gian trôi đi, lòng người cũng thay đổi, có những đi đâu đã hoàn toàn bị sự vô tình của thời gian xóa nhòa, và tình cảm của người con gái anh yêu cũng vậy.

Thành Viễn giơ một tay đỡ trán, sau đó mới khẽ "Ừ" một tiếng: "Chú muốn thăm bọn Lôi, Dương, A Mạc à?"

Kiệt ngoái đầu nhìn tán lá bị cơn gió làm đung đưa ngoài cửa sổ, ánh mắt bỗng dừng lại phảng phất ra một tia cô đơn: "Bảy năm rồi, em nghĩ

chúng ta có thể buông bỏ hết được rồi"

"Ừ". Thành Viễn khẽ nén tiếng thở dài trong lòng: "Ừ. Chờ xong xuôi chuyện này, chúng ta đến thành phố A"

Sắc mặt cứng đờ của Kiệt đột ngột thay đổi, có nhìn thế nào cũng thấy ý cười tràn ngập khóe môi: "Em biết rồi. Em đi chuẩn bị đây"

Sau khi Kiệt đi rồi, Thành Viễn mới lặng lẽ xoay người, yên tĩnh nhìn ra khoảng trời bên ngoài cửa sổ. Lôi, Dương, A Mạc, còn cả ban chuyên án của Tổng cục cảnh sát năm xưa, tất cả đã lùi vào dĩ vãng từ cách đây rất lâu rồi. Hiện tại, anh không còn là cảnh sát, cũng không còn là xã hội đen, thứ duy nhất vĩnh viễn tồn tại trong tim chỉ còn lại tình anh em và tình yêu cố chấp đối với An Nhã.

Thành Viễn, mà không phải, là Dương Kiến Thành khẽ cong môi mỉm cười, tự lẩm bầm trong lòng tên của ba người: Lôi, Dương, A Mạc!!

Ở bệnh viện lớn thành phố B.

An Nhã sau khi đỡ mẹ Tâm ngủ xong mới có thời gian cặm đến điện thoại. Ngón tay cô lướt danh bạ, sau đó chần chừ ở hai chữ Diệp Linh hồi lâu, sau cùng đành hít sâu một hơi, hạ quyết tâm bấm xuống.

Chỉ chưa đầy ba hồi chuông, điện thoại đã được kết nối. Diệp Linh ở đầu dây bên kia vui vẻ nói: "Nhã, mình đây"

"Lâu quá không nghe giọng cậu, gần đây thế nào?"

"Khỏe. Khỏe như voi, cậu thì sao?"

"Mình vẫn bình thường. Ở đây không có ai nhiều lời như cậu, mình nhớ cậu muốn chết"

"Về thành phố A đi, về đây thăm mình và bà ngoại". Diệp Linh cười cười: "À phải rồi, Nhã, mình chuẩn bị xây nhà đấy. Chờ nào cậu về đây"

là chúng ta có nhà mới rồi"

Kể từ khi Kiệt ra đi, bảy năm nay Diệp Linh vẫn một mình bươn chải nuôi bà, cô ấy không lấy chồng, cũng không hẹn hò với ai, chỉ sống cô đơn như vậy. An Nhã vẫn còn nhớ khi mình rời khỏi thành phố A, hai bà cháu Diệp Linh vẫn ở trong ngôi nhà xiêu vẹo gần bãi rác lúc trước, bây giờ tốt quá rồi. Cô ấy có thể xây nhà, có chỗ trú mưa trú nắng, bà ngoại gầy gầy xương xương cũng có thể sống những tháng ngày cuối đời tươi đẹp hơn.

Chỉ là... lần này cô gọi điện thoại cho Diệp Linh như vậy, cũng chỉ là cùng đường mới phải định nhờ đến cô ấy cho mình mượn tiền.

An Nhã cố nén tiếng thở dài trong lòng, mỉm cười vui vẻ: "Chúc mừng nhé. Nhất định mình sẽ trở về thăm bà ngoại và cậu"

"Nói lời giữ lời đấy"

"Xây nhà xong thì cưới chồng đi. Cậu định làm bà cô đấy à?"

Diệp Linh lúc này đang đứng ở nghĩa trang ngoại ô, trên tay vẫn cầm một tấm khăn trắng lau đi lau lại tấm bia đá của một ngôi mộ vô danh, nét cô đơn phủ kín trên khuôn mặt xinh đẹp:

"Mình ở vậy cho giống cậu. Chừng nào cậu kết hôn thì mình mới kết hôn"

"Cái đời khùng này"

....

Sau khi cúp điện thoại với Diệp Linh, An Nhã lại tiếp tục mở danh bạ điện thoại loay hoay tìm kiếm. Thời gian này tivi ở hành lang đang phát đến chương trình thời sự buổi tối, đúng lúc An Nhã vừa ngẩng lên thì cũng vừa vặn nghe thấy một bản tin:

"Công ty bất động sản Nam Phát tại thành phố A bán nhà chung cư không đạt tiêu chuẩn chất lượng cho người dân. Các căn hộ mới đưa vào sử dụng đã phát hiện ra các vấn đề về thiết kế kỹ thuật và hệ thống thoát nước. Hiện nay, rất nhiều người dân mua chung cư đã kéo nhau đến trụ sở công ty Nam Phát để đòi trả lại tiền, lực lượng công an đã rất vất vả mới có thể giải tán được đám đông"

Kèm theo đó là một đoạn clip ghi lại hình ảnh người dân cầm trứng, rau củ quả, có người cầm cả đá ném vào trụ sở công ty Nam Phát. Sau đó, lại quay đến cảnh Nam đứng giữa vòng vây của bốn năm người bảo vệ, mặc dù đã cố gắng che đầu di chuyển ra khỏi công ty nhưng vẫn bị ném một quả cà chua vào người, bộ vest đắt tiền trên người anh lập tức xuất hiện một vết đỏ lôm nhóp nháp.

An Nhã thấy vậy, mặt mày bỗng nhiên thẫn ra, công ty Nam Phát mấy năm nay không phải làm ăn rất tốt sao? Ba của Nam lại làm chức vụ lớn như vậy, tại sao lại để ra chuyện thế này được?

Tâm mắt cô không rời màn hình tivi, càng nhìn càng thấy tình hình hiện tại của Nam cực kỳ nghiêm trọng. Kinh doanh cần nhất là giữ gìn hình ảnh, đạo lý này thương nhân không thể không hiểu, lần này tin tức đã lan rộng đến như vậy rồi, công ty Nam Phát chắc chắn gặp rắc rối không ít, nói không chừng còn bị khởi tố truy cứu trách nhiệm.

Nghĩ đến đây, bất giác trong lòng An Nhã lại cảm thấy cực kỳ khó chịu. Cô muốn gọi một cuộc điện thoại hỏi thăm nhưng chần chừ một lúc lại thôi, sau cùng ngón tay lướt qua số của Nam, đến một số điện thoại lưu gần cuối cùng trong bạ mới dừng lại.

Hôm nay đã là ngày thứ hai kể từ khi mẹ của cô nhập viện, ngày mai là hạn cuối phải làm phẫu thuật, cũng là ngày cuối cô phải trả đủ tiền cho công ty tiếp thị rượu Á Đông. Mấy ngày nay cô đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng rút cục vẫn không tìm ra cách nào để có tiền cả. Bây giờ không thể hỏi mượn Diệp Linh, càng không phải lúc nhờ Nam giúp đỡ, sau cùng An Nhã đắn đo rất lâu mới dám gọi cho bác cô ở thành phố A một cuộc điện thoại.

Cuộc đầu tiên, không nghe máy. Cô kiên nhẫn gọi thêm một cuộc, rút cục khi đến cuộc thứ ba thì điện thoại mới được kết nối:

"Gọi cái gì, không để cho người khác ăn cơm à?"

Kể từ ba cô vào tù, họ hàng bên nội đầu quay lưng lại với hai mẹ con cô, họ hàng bên ngoài thì hầu như không có. Người bác này là anh trai kế ba của An Nhã, đi đâu kiện ông ta rất khá, tuy nhiên, nhìn thấy hai mẹ con cô lưu lạc như vậy cũng chỉ ngoảnh mặt làm ngơ. Lần này, An Nhã thực sự cùng đường mới phải nhờ đến ông ta như vậy.

"Bác ạ, bác có khỏe không?"

"Tao không khỏe thì ốm cho mày vui à?"

"Dạ, con không có ý đó"

"Gọi tao có việc gì?"

Bàn tay An Nhã nắm chặt đến nỗi những móng tay cắm vào da thịt, cô hít sâu một hơi, sau đó nói: "Mẹ con sắp làm phẫu thuật. Con muốn mượn bác một ít tiền. Con hứa sẽ đi làm trả lại bác đây..."

Mới nói đến đây, ông ta đã vội vàng ngắt lời: "Tao không có tiền. Từ khi ba mày vào tù, gia đình tao bị liên lụy vẫn chưa đủ à?"

"Con xin lỗi bác. Gia đình con không cố ý làm liên lụy đến gia đình bác, chỉ là mẹ con phải phẫu thuật gấp, mà con thì chưa đủ tiền, nên...."

"Mày thiếu bao nhiêu?"

"Dạ, Chín mươi triệu ạ"

"Cái gì? Chín mươi triệu? Tao là cái mỏ vàng cho mày đào đấy à? Không có"

"Bác ơi, con thật sự..."

Đầu dây bên kia không đợi cô nói hết đã lạnh lùng cúp máy.

Nghe những tiếng tút dài vang lên bên tai, lồng ngực An Nhã như có một tảng đá vô hình đè nặng đến mức không sao thở nổi. Cô thở dài một hơi, cố ngửa mặt nhìn lên trần nhà nhưng nước mắt vẫn cứ vô thức chảy ra, có dùng tay lau thế nào cũng vẫn không kịp.

An Nhã vừa quệt nước mắt, vừa lầm bầm trong lòng: Thành, bao giờ anh mới về? Anh về đón em đi với, em thực sự mệt rồi!!!

Sau khi tìm một góc khuất người khóc một trận thỏa thích, lúc quay trở về phòng bệnh của mẹ, đột nhiên cô thấy rất nhiều bác sĩ vội vàng chạy đến. An Nhã linh cảm thấy đi đâu không ổn, cô vội vàng túm áo một người y tá gần đó, cuống đến nỗi nói năng lộn xộn: "Cho hỏi, xảy ra... xảy ra... có chuyện gì vậy ạ?"

"Tim của mẹ cô đột nhiên ngừng đập, các bác sĩ đang cấp cứu"

Hai mắt An Nhã mở to, cô ngẩn ra mất mấy giây rồi quay người chạy như bay đến trước phòng bệnh của mẹ mình. Lúc này, các bác sĩ đang đứng xung quanh, người đọc dấu hiệu sinh tồn trên màn hình, người tiêm thuốc trợ tim, trong đó có cả bác sĩ Quách Cảnh Đức.

An Nhã không được vào bên trong, chỉ có thể đứng nhìn mẹ Tâm được cấp cứu qua ô cửa sổ kính ngoài phòng bệnh. Nước mắt cô rơi đầy mặt, bờ vai gầy khẽ run lên, trong lòng vừa sợ hãi, vừa tuyệt vọng, cảm tưởng như bao nhiêu khó khăn suốt bảy năm qua cũng không là gì so với giờ phút này.

Bác sĩ Đức không phải đã nói có thể cần cù được thêm ba ngày nữa sao, hôm nay mới chỉ sang ngày thứ hai thôi mà, tại sao lại như vậy. An Nhã khóc đến nỗi hai mắt nhòe nhoẹt, không thể nhìn thấy rõ cái gì, sau đó lại gơ tay mạnh mẽ gạt đi.

Rút cục, gần ba mươi phút sau, các bác sĩ mới cấp cứu xong xuôi. Quách Cảnh Đức tháo khẩu trang bước ra, nhìn An Nhã hai mắt sừng húp, liền nhú mày.

"Bác sĩ, mẹ cháu thế nào rồi ạ? Không sao chứ ạ? Mẹ cháu không sao phải không bác sĩ"

"Tình hình không khả quan cho lắm. Hiện tại tim đã có thể hoạt động lại rồi, sáng sớm ngày mai làm phẫu thuật"

"Vâng. Đêm nay...". An Nhã vì khóc nhiều nên cổ họng bị nghẹn lại, phải cố gắng lắm mới có thể phát âm ra một câu hoàn chỉnh: "Đêm nay mẹ cháu vẫn có thể cần cạy được chứ ạ?"

Cảnh Đức gật đầu: "Nếu đêm nay bệnh nhân có diễn biến xấu, bắt buộc phải phẫu thuật ngay trong đêm. Tuy nhiên, phẫu thuật trong tình trạng bị động như vậy, tỉ lệ thành công sẽ không cao"

Sắc mặt An Nhã tái nhợt, lắp bắp nói: "Vậy... vậy phải làm sao ạ?"

"Tôi đã tiêm thuốc hỗ trợ co bóp van tim liều nặng nhất rồi. Cô hãy chú ý quan sát diễn biến của mẹ mình. Nếu có vấn đề gì phải báo bác sĩ ngay. Đêm nay nếu không xuất hiện thêm tình trạng thế này nữa, ngày mai có thể làm phẫu thuật"

An Nhã gật đầu lia lịa: "Cháu biết rồi ạ. Cảm ơn bác sĩ"

Sau khi mọi người đi rồi, An Nhã mới nhẹ nhàng mở cửa bước vào phòng bệnh. Mẹ Tâm vẫn phải thở oxy trên giường, sắc mặt tím tái, trên tay cắm rất nhiều dây chuyền.

Cô chậm rãi đi lại, ngồi xuống càn bàn tay còn lại của mẹ mình lên áp vào má, một giọt nước mắt lại chảy ra: "Mẹ à, con sẽ không để mẹ đi đâu. Ngày mai chúng ta làm phẫu thuật, ngày mai thay van tim rồi, từ giờ về sau mẹ không cần phải chịu đau đớn như thế này nữa"

Mẹ Tâm vẫn nhắm mắt yên lặng nằm trên giường, bên cạnh màn hình đo dấu hiệu sinh tồn vẫn nhấp nhót những vạch nhấp nhô yếu ớt.

An Nhã mỉm cười buồn bã, tiếp tục nói: "Mẹ phải tiếp tục sống chờ ba trở về. Con nghe nói cải tạo tốt có thể được ra tù trước thời hạn. Sau này,

ba ra tù rồi, ba mẹ lại có thể ở bên nhau, ba người chúng ta lại vui vẻ như trước kia, phải không?"

"..."

"Mẹ phải cố gắng lên. Ngày mai phẫu thuật nhất định thành công đấy"

Nói xong câu này, cô gục xuống giường bật khóc nức nở, An Nhã cắn chặt môi giữ âm thanh trong cổ họng, chỉ có thể phát ra mấy tiếng "ư" "ư" vô cùng nhỏ. Mà lúc này, mẹ của cô dù hôn mê nhưng dường như vẫn cảm nhận được những đắng cay cùng cực mà đứa con gái bé nhỏ của mình phải chịu đựng, một giọt nước mắt cũng khẽ trượt xuống từ nếp nhăn nơi khóe mắt.

An Nhã khóc một trận long trời lở đất xong xuôi, trong lòng cũng đã hoàn toàn hạ quyết tâm. Danh dự cái gì, thanh cao cái gì, tất cả có biến thành tiền để chữa bệnh được không? Tình yêu không oán không hối với Dương Kiến Thành cũng có thể làm phẫu thuật cho mẹ được không? Chịu bao nhục nhã để giữ thân trong sạch, rút cục thì cũng không thể giữ nổi được nữa rồi. Bây giờ, người duy nhất có thể giúp cô, chỉ có một Dương Thành Viễn.

Cầu xin anh ta, một là không phải vào tù, hai là có tiền trả cho công ty Á Đông, đi đâu thứ ba mới là quan trọng nhất, có tiền làm phẫu thuật cho mẹ.

Cùng lúc này, có một y tá mở cửa bước vào kiểm tra tình hình của mẹ Tâm. An Nhã lau nước mắt đứng dậy, nói: "Chị à. Giúp tôi trông chừng mẹ mười phút có được không? Tôi chạy xuống dưới mua ít đồ ăn tạm"

Y tá vui vẻ gật đầu: "Được, cứ đi đi. Tôi trông cho cô"

An Nhã "vâng" một tiếng rồi cầm điện thoại, mở cửa ra bên ngoài. Cô chọn một góc khuất rồi lấy ra một tờ giấy nhớ mà luật sư của Thành Viễn đã đưa cho cô lúc trước, sau đó bấm một dãy số ghi trên đó.

Trong suốt quá trình này, trái tim An Nhã như bị ai cứa dao đâm vào, lập tức ứa máu. Cô ngẩng đầu nhìn lên trời cao, ánh mắt vẫn dừng ở một ngôi sao sáng nhất như lúc trên đảo hoang cách đây bảy năm về trước, tuy nhiên, lần này không phải là lời nói dành cho anh trai cô, mà là những âm thanh từ đáy lòng nói với Dương Kiến Thành.

"Thành, hãy tha lỗi cho em. Em thực sự cùng đường rồi. Sau này, Khiêu An Nhã không còn xứng đáng với anh nữa, không còn có thể yêu anh nữa"

Lúc này, cô không còn nước mắt để khóc, chỉ có thể bất lực nắm chặt tay rồi lại buông tay, lòng dạ như bị ai xát muối.

Ngón tay An Nhã bấm xuống, điện thoại lập tức hiển thị tín hiệu đang kết nối. Điện thoại đổ chuông hồi lâu, cho đến khi hồi chuông cuối cùng gần dứt, người ở đầu dây bên kia mới chịu nghe máy.

An Nhã hít sâu một hơi, chậm rãi mở miệng: "Xin chào. Tôi là Nhã"

TÌNH YÊU LÀ CỔ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 10

Đoạn 10

Dương Thành Viễn lúc này đang ngập đầu với núi văn kiện ở công ty, thư ký đứng bên cạnh, vẻ mặt ôn hòa nhưng ánh mắt không giấu nổi sự sốt ruột.

Điện thoại đột nhiên đổ chuông, anh vừa cầm bút ký, vừa nhìn màn hình, khi thấy tên người gọi đến là An Nhã, động tác chấp bút ký tên của anh lập tức khựng lại.

Cuộc điện thoại này, anh đã sớm biết trước, thế nhưng khi nhìn thấy số của An Nhã, Thành Viễn vẫn vô thức nhíu mày. Anh đặt bút xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn thư ký:

"Được rồi. Cô tan ca đi. Văn kiện này, ngày mai ký tiếp"

Thư ký nghe xong mấy lời này, lòng như mở cờ trong bụng, mỉm cười chuyên nghiệp nói: "Vâng ạ. Chào tổng giám đốc"

Sau khi thư ký đi khỏi, Thành Viễn mới cầm điện thoại lên, chậm rãi bấm nút kết nối.

"Xin chào. Tôi là Nhã"

Những ngón tay anh gõ gõ xuống mặt bàn, thản nhiên: "Ừ" một tiếng.

"Anh Viễn". Cô ngừng lại một chút, bàn tay nắm chặt đến mức các khớp ngón tay trắng bệch: "Chúng ta... có thể thương lượng được không?"

"Cô muốn thương lượng thế nào?"

"Chuyện hôm trước anh nói...". An Nhã cắn chặt môi, lồng ngực đau nhói: "Tôi đừng ý"

Trái tim Thành Viễn đột nhiên như có một mũi tên xuyên vào. Dù chính mình là người ép cô đến mức này, thế nhưng khi An Nhã nói ra hai chữ "đừng ý", không hiểu sao trong lòng anh vẫn cảm thấy cực kỳ khó chịu. Nếu người ép cô không phải là anh, nếu trong bảy năm qua, cô cũng bị người ta dùng thủ đoạn như thế này....

Nghĩ đến đây, bàn tay anh nắm chặt thành quyền, sau đó cố ép mình không tiếp tục nghĩ thêm nữa. Lát sau, chậm rãi nói:

"Thật ngại quá. Trí nhớ của tôi hơi kém, đã quên mất hôm trước mình nói gì rồi"

An Nhã cố nuốt nhục vào trong lòng, cố gắng trả lời: "Tôi đừng ý... ngủ với anh"

Đầu dây bên kia khẽ "À" một tiếng. Thành Viễn cười cười: "Nếu tôi nhớ không nhầm, hôm đó cô đã nói có lên giường với tất cả đàn ông trên thế giới này, cũng không ngủ với tôi, phải không? Bây giờ thay đổi rồi à?"

"Trí nhớ của anh thực ra cũng không tệ như anh nói thì phải?"

"Chỉ là câu nói đó của cô khiến tôi cho ấn tượng quá mà thôi"

"Vậy xin hỏi, bây giờ anh còn hứng thú với tôi không?"

Thành Viễn lẳng lặng xoay lưng, mông lưng nhìn ra ngoài cửa sổ. Nửa phút sau mới trả lời: "Đến biệt thự của tôi"

An Nhã liếc đồng hồ trên điện thoại, đã gần mười phút trôi qua, cô không thể bỏ mẹ Tâm đi quá lâu được: "Hôm nay không thể. Mẹ tôi đang nằm viện"

"Vậy thì đêm mai"

"Anh Viễn, tôi còn có một điếu kiện"

Dương Thành Viễn đương nhiên đủ thông minh để đoán ra điếu kiện mà An Nhã sắp nói, tuy nhiên, anh vẫn bình thản trả lời: "Nói đi"

"Tôi cần một trăm triệu"

"Được. Chỉ cần cô làm tôi hài lòng, một trăm triệu không vấn đề"

"Tôi muốn nhận tiền trước"

Anh hơi mỉm cười: "Tôi là thương nhân, làm việc gì cũng dựa trên nguyên tắc: giao nhận - trả tiền. Tôi trả tiền trước cho cô, nếu cô trốn mất, tôi biết phải làm thế nào?"

"Tôi sẽ không trốn. Nếu anh không yên tâm, chúng ta có thể làm hợp đồng"

Lần này, Dương Thành Viễn lập tức trả lời: "Được"

"Vậy sáng sớm ngày mai, tôi đến công ty anh"

"Thành giao"

Sau khi cúp máy, An Nhã xoay người quay trở lại phòng bệnh của mẹ, vừa đi được hai bước thì đột nhiên khựng lại.

Thành giao? Hai chữ này cô đã từng nghe Kiến Thành nói khi bọn họ đến sòng bạc của bang Tất Kỳ chơi bài lúc trước. Năm đó, anh chơi một ván Poker vô cùng oanh liệt, ngoài cược toàn bộ số casino chips trên bàn còn kèm theo một cánh tay. Cuối cùng, Kiến Thành không những thắng bằng một bộ thùng phá sảnh đồng chất đồng màu, mà còn xóa sổ sạch sẽ cả bang phái cò bạc bịp đó trong vòng nửa tháng.

Nghĩ đến đây, An Nhã vô thức lắc đầu mấy lần. Làm sao anh ta có thể là Kiến Thành được chứ, Kiến Thành đánh nhau giỏi như vậy, Thành Viễn thì không, cơ thể của Kiến Thành rất nhiều sẹo, còn cơ thể của Thành Viễn lại nhẵn nhụi hơn rất nhiều, và điếu quan trọng hơn cả là, Kiến Thành sẽ không bao giờ đối xử với cô như Dương Thành Viễn.

An Nhã mỉm cười buồn bã, thở dài một hơi, sau đó chậm chạp quay trở lại phòng bệnh. Cả một đêm ấy, cô cũng lại thức trắng.

Ngày hôm sau, mới bảy giờ sáng, An Nhã đã có mặt ở tổng công ty Hàn Thiên. Nơi này cô đã từng đến một lần hôm tổ chức sự kiện nhậm chức tân tổng giám đốc của Thành Viễn, hôm nay trở lại, tâm trạng đã khác rất nhiều. An Nhã đứng ở phía dưới ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà cao chọc trời này đã không còn sự ngưỡng mộ nữa mà trong lòng chỉ thấy ngập tràn thế lương.

Cô hít sâu một hơi rồi rãi bước tiến vào, lễ tân ở đây có lẽ đã được dặn dò từ trước, cho nên mới nhìn thấy An Nhã đã niềm nở tiến lại: "Xin chào, cô là cô Nhã phải không ạ?"

"Vâng, là tôi"

Lễ tân giơ tay hướng về phía thang máy, lịch sự cúi thấp đầu, nói: "Tổng giám đốc đang đợi cô trên tầng 40. Mời cô"

An Nhã nở ra một nụ cười cứng ngắc, trả lời: "Vâng. Cảm ơn chị"

Thang máy chuyên dụng dành cho Tổng giám đốc được thiết kế vô cùng sang trọng, An Nhã đứng trong đó, nhìn màn hình điện tử nhảy nhót những con số, càng gần đến số 40 lại càng cảm thấy lòng ngực như có một tảng đá vô hình đè nặng khiến trái tim cô đau buốt.

Mười giây sau, bên tai truyền đến "ting" một tiếng, sau đó cửa thang máy mở ra. Trước mặt An Nhã là một dãy hành lang dài màu trắng bóng loáng, hành lang này hoàn toàn vắng người, không hề giống như lần cô đến công ty tài chính Minh Dã trước đây. Khi đó cả hành lang đều chật kín đàn em của Dương Kiến Thành.

An Nhã đi đến một cánh cửa lớn, sau đó giơ tay gõ gõ mấy tiếng, vài giây sau bên trong truyền ra một giọng nói vô cùng dễ nghe: "Vào đi"

Cô đẩy cửa bước vào, liền nhìn thấy Dương Thành Viễn đang nhàn nhã ngồi ở sofa uống trà, anh ta mặc một chiếc sơ mi tối màu, tóc tai gọn gàng,

đôi chân dài vắt lên nhau, dáng vẻ khi uống trà cũng toát ra một thần thái vô cùng tao nhã.

"Chào anh"

Thành Viễn liếc mắt xuống sofa đối diện, nói: "Ngồi đi"

An Nhã chậm chạp ngồi xuống, đối diện với vẻ mặt bình thản của Thành Viễn, đột nhiên cô lại không biết nói gì, chỉ có lòng bàn tay đỏ rất nhiều mồ hôi.

Dương Thành Viễn uống xong một ngụm trà, thản nhiên đặt tách xuống bàn, lên tiếng: "Có cần tôi cho cô thời gian để suy nghĩ lại không?"

"Không cần". An Nhã mím môi, lắc đầu: "Tôi đã nghĩ đủ rồi. Chúng ta ký hợp đồng đi"

"Được". Anh mỉm cười, đứng dậy đi đến bàn làm việc lấy ra một bản hợp đồng và một tấm thẻ ATM, đặt xuống trước mặt An Nhã: "Đọc đi rồi ký tên"

Bàn tay An Nhã hơi run run lật giở bản hợp đồng trên bàn, trong đó chỉ có tên của hai người kèm theo một điều khoản, cô trở thành người của Dương Thành Viễn, đổi lại, anh ta rút đơn khởi kiện và đồng ý đưa cho cô số tiền một trăm triệu.

Đọc xong, cô hơi nhúm mày: "Anh Viễn, trong này không ghi thời gian cụ thể sao?"

"Không". Khóe miệng Thành Viễn nở ra một nụ cười như có như không: "Khi nào tôi chán, tôi sẽ đơn phương chấm dứt hợp đồng"

Đúng là trong hợp đồng này chỉ ghi: nếu An Nhã đơn phương chấp dứt hợp đồng, số tiền một trăm triệu đó cô phải hoàn trả lại cho Dương Thành Viễn, không hề ghi nếu anh ta đơn phương chấm dứt thì thế nào.

An Nhã liếc nhìn đồng hồ treo tường trong phòng, hiện tại đã gần tám giờ sáng, một tiếng nữa mẹ cô phải làm phẫu thuật rồi, bây giờ cũng chẳng còn thời gian mà đòi co với anh ta làm gì. Bán thân một ngày cũng là bán, một năm cũng là bán, thôi thì chỉ hy vọng anh ta sẽ mau chán cô.

"Được". Cô hít sâu một hơi, cố miễn cưỡng nặn ra một nụ cười máy móc, cầm bút ký vào bản hợp đồng trên bàn: "Tôi ký"

Vì cổ mím chặt môi nhìn chằm chằm vào tờ giấy mà An Nhã không để ý đến ánh mắt của Thành Viễn phía bên kia, lúc này, anh chỉ ngẩn ngơ lặng yên nhìn cô, trong đôi đồng tử sẫm màu chợt vụt qua một vài tia chua xót rồi nhanh chóng bị sự lạnh lùng che đi. Đau hay không đau, người con gái kia thực ra làm sao có thể hiểu được? Anh ngược cô, cũng chẳng khác nào anh tự ngược bản thân mình.

Ký xong xuôi, An Nhã đẩy bản hợp đồng đến trước mặt Thành Viễn: "Thành giao"

Cả người anh lập tức khựng lại.

Sắc mặt Thành Viễn ngẩn ra vài giây, sau đó liền lập tức chuyển về thâm trầm vốn có, khẽ cười một cái: "Thành giao"

"Tôi đi được rồi chứ?"

"Tám thẻ trên bàn là của cô. Mật khẩu từ 1 đến 6"

An Nhã cầm tám thẻ trên bàn, gật đầu chào anh rồi xoay người mở cửa ra về. Khi tay cô chạm đến cánh cửa thì Thành Viễn đột nhiên lại lên tiếng:

"Hợp đồng đã ký. Đừng quên, tối nay..."

Anh nói đến đây, câu tiếp theo liền bỏ lửng. An Nhã hiểu ý, khẽ gật đầu: "Tôi biết rồi"

Sau khi cửa vừa đóng lại, Thành Viễn mới nâng ly trà đã nguội ngắt lên uống một ngụm, không nén được một tiếng thở dài trong lòng.

Anh chăm chăm nhìn vết mực còn chưa ráo trên tờ giấy mà An Nhã đã ký, bỗng dưng khước mắt lại ngập tràn cô đơn. Đã bảy năm rồi, bảy năm dài đằng đẵng như thế mà anh vẫn không buông được người con gái ấy, anh vốn tưởng rằng trong suốt thời gian ở Washington mình đã có thể mở lòng ra với Lý Thiên Kim, nhưng đến khi gặp lại An Nhã, anh mới hiểu ra rằng: trái tim của mình hóa ra vẫn không hề thay đổi, vẫn mãi vì một tình yêu đầy khổ đau đối với cô mà cố chấp không chịu quay đầu, không chịu từ bỏ.

Thành Viễn uống cạn ly trà nguội ngắt, sau đó đứng dậy, cầm bản hợp đồng bỏ vào trong két bảo hiểm. Đúng lúc đó, bên ngoài lại xuất hiện tiếng gõ cửa.

"Vào đi"

Kiệt mở cửa bước vào, trên tay cầm theo một chiếc ipad, đi đến trước mặt Thành Viễn, nói: "Đại ca. Các căn hộ chung cư của Nam Phát bán ra, người của chúng ta đã thu mua hết rồi"

"Bên sở xây dựng thì thế nào?"

"Em đã liên hệ được với giám đốc sở xây dựng rồi. Đút lót cho ông ta 10.000USD, ông ta nói sẽ cho người thẩm định lại một số chung cư của Nam Phát. Kết quả tùy ý chúng ta định đoạt"

Thành Viễn gật đầu: "Làm việc cẩn thận, tránh để ra sơ suất"

"Đại ca, anh xem đi"

Kiệt cầm ipad giơ đến trước mặt Thành Viễn, trong đó là một đoạn clip phỏng vấn Nam. Mới chỉ sau mấy ngày, khuôn mặt của anh ta đã tiều tụy đi không ít, Nam đứng trước đám phóng viên, nói: "Tất cả những chuyện này đều là những thủ đoạn không sạch trong kinh doanh, công ty Nam Phát chắc chắn bị người ta tung tin làm hại. Chung cư của chúng tôi bán ra đã được nghiệm thu rất chặt chẽ, không có chuyện mới đưa vào sử dụng đã hỏng. Tôi nhất định sẽ nhờ đến cơ quan điều tra làm rõ việc này. Không

thể để cho những trò bẩn lộng hành làm ô uế giới kinh doanh trong sạch được".

Xem xong, Thành Viễn nhếch miệng cười nhạt: "Cơ quan đi đâu tra? Ý của hần là nhờ đến ba mình?"

"Ba của anh ta là cục trưởng cục An Ninh, đại ca, chuyện này chúng ta phải cực kỳ cẩn thận"

"Chú đích thân đến thành phố A một chuyến đi. Mọi chuyện giao cho chú"

Kiệt gật đầu, trả lời: "Vâng" một tiếng, sau đó mở cửa ra ngoài.

Anh ta đi đến ban công, châm một điếu thuốc, đưa lên miệng rít một hơi, từng kỷ niệm vụn vặt theo làn khói tràn vào trong đáy lòng. Thành phố A, đã một năm rồi, kể từ khi Kiến Thành trở về, anh đã phải đến nơi này để bảo vệ đại ca mình. Đi đâu đó cũng có nghĩa là anh cũng đã rời xa Diệp Linh một năm.

Bảy năm trước, khi quả bom ở biệt khu của Hồng Nhân chuẩn bị phát nổ, Kiệt mới nhớ ra trên người mình cũng đem theo một quả bom mini có sức công phá nhỏ. Cửa và tường của căn phòng kia, đương nhiên không thể dùng loại bom này để phá được, thế nhưng cửa hần mà Hồng Nhân đã chui xuống thì lại có khả năng.

Lúc đó, Kiệt vội vàng gắn bom mang theo người vào nắp hần ngấm rồi đặt chế độ nổ ngay lập tức. Rất may, nắp hần này chỉ được bịt bằng một tấm xi măng không quá dày, khi gặp sức công phá của bom mini liền vỡ toác ra.

Đúng lúc cửa hần vừa hiện ra thì quả bom hẹn giờ đếm ngược AVATS mà Hồng Nhân đã kích hoạt cũng đồng thời phát nổ. Mặc dù đã dùng tốc độ nhanh nhất để nhảy xuống hần nhưng lưng của Kiệt cũng vẫn bị sức ép của quả bom dội vào làm rách hần một mảng thịt lớn, toàn thân thương tích đầy mình, tuy nhiên đi đâu may mắn nhất là anh vẫn sống.

Kiệt vừa chạy vừa lết theo hầm ngầm ra đến bìa rừng ngay giáp ranh biệt khu, lúc này trời đã gần sáng, hầu như toàn bộ lực lượng cảnh sát lẫn người của Kiến Thành đã rút hết. Thiết bị định vị của anh đã hỏng, điện thoại cũng đã vỡ nát, hiện tại không có cách nào liên lạc với thế giới bên ngoài.

Anh cứ chạy mãi như thế, máu lúc này đã chảy nhầy nhụa khắp người, cho tới khi đến một con suối thì cơ thể hoàn toàn kiệt sức, gục xuống ngất đi. Sau cùng, một cặp vợ chồng sống cô đơn trong núi đi tình cờ ngang qua đó đã nhìn thấy và đem anh về cứu chữa.

Sau khi hồi phục, anh vẫn ở lại thành phố A, âm thầm bảo vệ An Nhã thay Dương Kiến Thành, đương nhiên, còn bảo vệ cả Diệp Linh. Trong suốt những năm tháng ở thành phố A, An Nhã dù một mình bươn chải nhưng vẫn có thể bình bình an an mà sống cũng chính vì có một người luôn đứng trong bóng tối che chở cho cô như thế.

Kiệt thở dài một hơi, sau đó dập tắt điếu thuốc.

Diệp Linh, đợi anh, anh sắp trở về rồi!!!

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 11

Ngược nam chính nữ chính nhĩ ầu r ồi. Hôm nay thử đối xử ngọt ngào một bữa xem sao!

Đoạn 11

Ca phẫu thuật của mẹ Tâm diễn ra trong vòng mười tiếng, trong suốt thời gian này, An Nhã ở ngoài hành lang đi qua đi lại, hết đứng r ồi lại ng ồi, trên gương mặt xinh đẹp không giấu nổi sự bồn chồn lo lắng. Cứ như thế đến tận hơn bốn giờ chiều, rút cục đèn phòng phẫu thuật mới chịu tắt.

Trông thấy bác sĩ Cảnh Đức bước ra, An Nhã vội vội vàng vàng chạy như bay tiến lại, gấp đến nỗi thở không ra hơi: "Bác sĩ... mẹ cháu... mẹ cháu thế nào r ồi ạ? Phẫu thuật thành công chứ ạ?"

Quách Cảnh Đức tháo khẩu trang trên mặt, khẽ nở ra một nụ cười điềm đạm: "Phẫu thuật thay van tim thành công. Hiện tại mẹ cô đang ở phòng hồi sức, ba tiếng nữa được vào thăm"

Lúc này, khuôn mặt An Nhã mới có thể giãn ra, cô khẽ thở phào một tiếng, cúi đầu rồi rít cảm ơn: "Cảm ơn. Cháu cảm ơn bác sĩ. Cảm ơn bác sĩ"

Bác sĩ đẹp trai khẽ gật đầu: "Không có gì"

Sau khi mẹ Tâm tỉnh lại, sức khỏe bà vẫn còn rất yếu, hiện tại vẫn phải nằm trong khu cách ly để theo dõi đặc biệt. An Nhã đợi hơn ba tiếng mới được nhân viên y tế phát cho một bộ đồ vô trùng, sau đó chỉ được vào thăm mẹ trong vòng mười lăm phút r ồi lại bị đuổi ra.

Đêm nay, cô có hẹn với một người, không thể ở lại chăm mẹ. Mà hiện tại mẹ Tâm cũng đã phẫu thuật thành công, các bác sĩ ở đây lại cách ly để theo dõi mẹ cô cẩn thận như vậy, An Nhã có rời khỏi bệnh viện cũng cảm thấy an tâm rồi.

Tám giờ tối, An Nhã bắt một chiếc Taxi đến biệt thự của Dương Thành Viễn. Lúc này, anh ta đang đứng tựa người vào quầy rượu, tay cầm một ly rượu đỏ thắm, trên người vẫn mặc một chiếc áo choàng bằng lụa cao cấp màu đen, điệu bộ vô cùng tùy hứng.

Trông thấy cô bước vào, Thành Viễn khẽ nhếch môi cười nhạt, sau đó cúi người rót thêm ra một ly rượu khác, chậm rãi lên tiếng: "Đến rất đúng giờ"

"Tôi đã nhận đủ, tôi đương nhiên phải làm tốt việc của mình"

"Rất có khẩu khí". Anh giơ tay, đưa ly rượu đến trước mặt An Nhã: "Muốn uống một ly không?"

Cô giơ tay nhận lấy, đưa lên môi uống một ngụm. Đây là loại rượu Whisky đã được pha chế đặc biệt, khi uống vào liền cảm nhận được vị cay nồng đặc trưng, thế nhưng khi chảy xuống cổ họng thì cuống lưỡi lại đọng lại một chút dư vị ngọt mát. Loại rượu này, đã khá lâu cô không được uống rồi, không ngờ bảy năm trôi qua, hương vị vẫn hấp dẫn như vậy. Rượu cũng quyến rũ giống hệt người đàn ông kia, ngoại hình của anh ta quả thực khiến người ta phải thực sự kinh tâm động phách.

"Cảm ơn, rượu rất ngon"

Thành Viễn ngửa đầu uống cạn ly rượu trong tay, từng cử chỉ nâng ly nhấp môi đều tràn ngập phong tình vạn chủng: "Có muốn tắm trước không?"

An Nhã nhìn anh, nhưng trong lòng lại tự tưởng tượng ra đó là Dương Kiến Thành, trái tim đột nhiên lại xông lên một nỗi nhớ thương không cách nào áp chế được. Cô yên lặng hồi lâu, mãi gần nửa phút sau đó mới có thể trả lời: "Vây cũng được"

"Nếu còn nhìn tôi như vậy, có lẽ tôi không đủ kiên nhẫn để đợi em tắm nữa đâu"

Nghe xong câu này, cô mới luống cúi thu lại tầm mắt, đỏ mặt nói: "Xin lỗi. Phòng tắm ở đâu"

Thành Viễn liếc mắt về hướng cầu thang, xoay xoay ly rượu trong tay, trả lời: "Ở trên lầu"

An Nhã gật đầu: "Tôi biết rồi"

Cô nhẹ nhàng đặt ly rượu xuống bàn, sau đó xoay người đi lên lầu. Lát sau, Dương Thành Viễn cũng bước lên theo.

Anh đứng ngoài ban công, bóng đêm thăm thẳm tràn đầy vào trong mắt. Thực ra, ngay cả bóng tối cũng có cái hay của nó, có thể che đi sự cô đơn một cách sạch sẽ, còn có thể khiến người ta không thể phát hiện ra vết máu dính trên người, tựa như màu áo sơ mi đen anh thường mặc năm đó. Thành Viễn khẽ thở dài một hơi, chậm rãi nâng ly rượu lên uống thêm một ngụm. Vị rượu cay đắng chảy vào trong cổ họng, chảy vào trái tim anh, cổ họng cũng như đáy lòng chỉ cảm thấy bỏng rát.

An Nhã lúc này nằm trong bồn tắm massager cao cấp, không còn có thể khóc, cũng chẳng thể cười, chỉ có trái tim nhức nhối như bị ai cắn một nhúm muối lớn xát lên, đau đến mức không sao thở nổi. Thực ra, cô rất sợ, sợ sau này dù có chết đi cũng không còn mặt mũi nào mà gặp lại Kiến Thành, càng sợ mẹ Tâm biết được khoản tiền phẫu thuật ấy là do cô bán thân mới có được, sợ những người mình yêu thương coi thường mình.

Nghĩ đến đây, An Nhã mới chợt giật mình phát hiện ra một điều: nếu đổi lại là người khác, cô có chấp nhận bán thân dễ dàng như bán thân cho Dương Thành Viễn không? Hoặc là vì anh ta có ngoại hình quá giống Kiến Thành cho nên cô mới đồng ý nhanh như vậy? Một trăm triệu không phải là khoản tiền quá lớn, dù Nam có gặp khó khăn thì vẫn dư sức giúp đỡ cô được cơ mà, tại sao suốt bảy năm qua cô vẫn nhất định từ chối Nam mà giờ đây lại lựa chọn Dương Thành Viễn?

An Nhã giơ tay vốc nước lạnh tạt lên mặt, cố ép đầu óc mình tỉnh táo lại, dù sao bán cũng đã bán rồi, hợp đồng cũng đã ký rồi, giờ thất mắc cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Cô tự nặn ra một nụ cười gượng gạo với chính bản thân mình trong gương, lát sau hạ quyết tâm đứng dậy, mặc một bộ váy không quá mỏng, cũng không quá dày bước ra ngoài.

Nghe tiếng động, Thành Viễn đang trầm ngâm hút thuốc ngoài hành lang hơi ngoái đầu lại nhìn, nét cô đơn trên gương mặt lập tức tan đi, chỉ còn lại sự lạnh lùng kiêu bạc tồn tại trong đáy mắt.

"Xong rồi?"

Đối diện với ánh mắt này của anh, hai má cô bất giác đỏ ửng lên, hơi ngượng ngập trả lời: "Vâng, xong rồi"

"Lại đây"

An Nhã chậm chạp bước ra ngoài ban công, bởi vì trong lòng vẫn còn bài xích anh cho nên bước chân vẫn duy trì khoảng cách xa một quãng. Thành Viễn dập diếu thuốc, giơ tay kéo cô lại gần mình, sau đó rất tự nhiên vòng tay ôm cô từ phía sau lưng.

"Em đến đây, không sợ bạn trai phát hiện ra sao?"

An Nhã mỉm cười buồn bã: "Tất nhiên là sợ. Nhưng sợ cũng có ích gì, sau này anh ấy sẽ không bao giờ chấp nhận tôi nữa"

"Nếu đổi lại là tôi, nếu người phụ nữ của tôi cũng tiếp nhận sự giúp đỡ của người khác như vậy. Tôi cũng sẽ không bao giờ tha thứ"

An Nhã cắn chặt môi dưới, lát sau mới chậm chạp lên tiếng: "Thế giới của chúng ta hoàn toàn khác nhau"

Thành Viễn hơi cúi đầu, sống mũi chạm nhẹ vào mấy sợi tóc trên đỉnh đầu An Nhã. Mái tóc này, mùi hương này, cơ thể này, đối với anh sau bảy

năm vẫn có sức hấp dẫn lạ thường như vậy, hấp dẫn đến mức chỉ muốn mãi mãi giữ cô ở trong lòng, hận thù khi xưa cũng không còn muốn nhớ đến nữa.

Lúc này, anh mới nhận ra một điều rằng: dù cô có người đàn ông khác, dù cô không còn là của riêng anh, anh vẫn chỉ muốn một mình Kiều An Nhã.

"Em rất hận tôi?"

Cô lắc đầu, đáy mắt tràn ngập thâm lương: "Không. Tôi hận nhất chính là bản thân mình. Mối quan hệ của chúng ta là trao đổi - trả tiền, thuận mua vừa bán, tôi không có lý do gì để hận anh"

"Em nói dối cũng giỏi như đánh người". Thành Viễn đột nhiên cúi xuống, bế An Nhã lên rồi chậm rãi bước vào trong phòng: "Không phải luật sư ở thành phố B này đâu không ai tiếp nhận vụ kiện của em sao?"

An Nhã chợt dạ, vội ngẩng đầu lên nhìn gương mặt cương nghị của Dương Thành Viễn: "Anh..."

Anh nhếch môi cười nhạt, sau đó nhẹ nhàng đặt cô xuống giường: "Không cần phải giải thích. Dù gì thì tôi cũng không có ý định kiện em"

Sắc mặt An Nhã đột nhiên ngơ ra, bỗng dừng lại nhớ đến đêm mưa gió mà Thành Viễn đã giúp đỡ mẹ con cô khi trước. Anh ta khắp người đều cao quý, vậy mà không ngại đội mưa bế mẹ Tâm vào trong xe, còn không màng nguy hiểm lái xe với tốc độ kinh hoàng đến bệnh viện, nhờ có anh ta mà mẹ cô mới được cứu sống. Còn nhớ lúc đó, một bác sĩ cấp cứu đã nói: "Chậm thêm năm phút nữa là không thể cứu được rồi".

Thực ra, nếu chỉ tính riêng việc này thì Dương Thành Viễn cũng không đến nỗi xấu xa cho lắm, anh ta hiện tại nói không có ý định kiện cô, cũng không phải là không thể tin được.

An Nhã nhìn chằm chằm lên trần nhà, vẻ mặt cứng ngắc, trả lời: "Tôi chỉ là không muốn phải vào tù. Anh Viễn, nếu như anh không chấp tôi, vậy

thì sau khi chúng ta trao đổi xong, hy vọng tôi và anh không còn liên quan nhau gì nữa"

Ánh mắt Thành Viễn chợt xuất hiện một vài tia chua xót rồi rất nhanh trở lại vẻ thâm trầm ban đầu, anh khẽ cong môi để lộ một nụ cười nhàn nhạt: "Vậy thì hãy đợi đến khi tôi chán em, lúc đó tôi sẽ để em tự do"

"Cảm ơn"

Thực lòng mà nói, anh rất muốn đổi xử tàn nhẫn với cô, rất muốn bắt người con gái này phải trả giá, thế nhưng, đến khi gặp lại An Nhã, anh mới chợt hiểu ra bản thân mình không thể làm được, thực sự không thể làm được.

Thành Viễn khẽ cười tự giấu trong lòng, sau đó đột nhiên xoay người nằm xuống bên cạnh, giờ tay kéo An Nhã vào lòng ngực: "Ngủ đi"

Cảm nhận được độ ấm và sự quen thuộc từ vòng tay của người đàn ông này, An Nhã đột nhiên lại cảm thấy vô cùng sợ hãi, đã rất lâu rồi trái tim cô kịch liệt chấn động chấn động như vậy, hồi hộp đến mức hai vai liền trở nên run rẩy. Cảm giác này, thực giống quá, rất giống khi xưa Kiến Thành thường bá đạo ôm cô ngủ như thế này, bây giờ, Dương Thành Viễn tại sao lại có thể cho cô được cảm giác chân thực như thế?

Thành Viễn cảm nhận được người con gái trong lòng bỗng nhiên run lên, anh vốn tưởng An Nhã vẫn bài xích mình cho nên đành miễn cưỡng mỉm cười: "Hôm nay tôi không có hứng. Ngày tháng còn dài, từ từ chơi đùa mới thú vị"

An Nhã nuốt khan một ngụm nước bọt, hung hăng áp cảm xúc đang kêu gào trong lòng ngực xuống tận đáy lòng, trả lời: "Được. Nếu như hôm nay anh không có hứng, đừng làm phiền tôi ngủ"

"Ok"

Suốt mấy đêm thức trắng trông mẹ Tâm ở bệnh viện, cơ thể An Nhã thực ra đã hoàn toàn rệu rã, cô khép mi mắt, chẳng mấy chốc đã hoàn toàn

chìm vào giấc ngủ. Mà thực ra, chính bản thân cô cũng không thể hiểu nổi tại sao ở trong lòng Dương Thành Viễn mà lại có thể dễ dàng ngủ say như vậy.

Thành Viễn nằm bên cạnh, suốt cả một đêm lại không ngủ được, anh khẽ đưa tay vuốt mấy sợi tóc lòa xòa vương trên trán An Nhã, cảm nhận được sự quen thuộc đã lãng quên suốt bảy năm qua anh không thể nào tìm thấy được, trái tim bỗng chốc lại loạn nhịp như ngày xưa.

An Nhã vì bị anh chạm vào mà khẽ giật quậy trong lòng, sau đó đột nhiên lại vòng tay ôm chặt lấy cổ anh, miệng lầm bầm đúng một chữ: "Thành...."

Mà nghe từ này, vẻ mặt anh đột nhiên ngẩn ra.

Thực ra, trên thế gian này có đủ loại tình yêu, có người yêu đến cuồng nhiệt, không bận tâm hết thảy, chưa gặp ngăn trở thì sẽ không chịu quay đầu, có người yêu lại đến cố chấp, mười năm trăm năm, tâm đầu như một. Và tình yêu của Dương Kiến Thành cũng chính là như thế, dù bảy năm, trăm năm, đời này, anh chỉ có một mình An Nhã.

Thành Viễn khẽ mỉm cười, cúi xuống hôn lên trán cô, âm thanh trầm trầm phát ra từ cổ họng: "Anh ở đây rồi"

Bàn tay của An Nhã chạm vào da thịt anh, bàn tay vì làm quá nhiều việc mà đã không còn mềm mại như ngày xưa khiến đáy lòng anh xông lên một nỗi xót xa đau nhói, Thành Viễn dùng lực siết chặt cô vào lòng, tự hứa với bản thân mình rằng: Bất kể đời này ra sao, dẫu có hận cô như thế nào, thì sau này, chỉ cần là việc của An Nhã, anh đâu sẽ gánh vác thay cô, sẽ không để cô một mình chống chọi cô đơn thêm nữa...

Cũng không để bất kỳ người đàn ông nào có thể chạm vào cô nữa.

Hận đến thấu xương, nhưng cũng yêu đến cố chấp. Tình yêu này thực khiến người ta phải khắc cốt ghi tâm!!!

An Nhã ngủ một mạch cho đến khi chuông điện thoại reo mới tỉnh dậy. Đầu óc ngái ngủ vẫn còn lơ mơ, thêm vào đó lại có một vòng tay quen thuộc đang ôm mình, cho nên cô vẫn tưởng mình còn sống trong thời gian bấy năm về trước. An Nhã kéo tay Thành Viễn ra, hai mắt nhắm chặt, dùng giọng mũi mề nheo:

"Thành, điện thoại, ồn quá"

"Đợi chút"

Thành Viễn vội tay lấy điện thoại, nhìn thấy số của công ty gọi đến liền dứt khoát bấm nút tắt nguồn, sau đó ném điện thoại sang một bên, tiếp tục quay sang ôm An Nhã ngủ.

Mà An Nhã lúc này mới phát hiện ra có điều gì đó không đúng, vội vàng vàng mở mắt bật dậy, ôm ngực nhìn Thành Viễn một cách quái dị.

Anh đột ngột bị đẩy ra, hai đầu mày liếc nhau lại: "Có chuyện gì?"

"Tôi... tôi....". Sắc mặt An Nhã đỏ bừng bừng, luống cuống mãi mới nghĩ ra một lý do vô cùng chính đáng: "Tôi phải về bệnh viện. Mẹ tôi không có người trông coi"

Thành Viễn khẽ liếc đồng hồ: "Ngủ thêm lát nữa"

"Mẹ tôi mới phẫu thuật hôm qua. Sức khỏe của bà không tốt, tôi không thể đi quá lâu được. Anh Viễn, không phải hôm qua đã nói thời gian còn dài sao?"

Anh im lặng suy nghĩ một lúc, lát sau mới lười biếng úp mặt xuống gối, nói: "Buổi tối nhớ đến đúng giờ"

"Tôi biết rồi. Cảm ơn"

Nói xong, An Nhã lồm cồm bò xuống giường, sau đó chạy như bay vào phòng tắm lấy đồ mặc vào. Lúc đi ra, người đàn ông kia vẫn nằm úp trên

giường, không rõ còn thức hay đã ngủ, cô cũng không dám hỏi nhiều, chỉ rón rén bước ra khỏi phòng, đến cửa mới dám khẽ nói: "Chào anh".

Sau khi An Nhã đi rồi, Thành Viễn mới chậm chạp ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía cánh cửa vừa mới được đóng lại. Người con gái ấy rút cục có đi đâu gì mà lại khiến anh yêu sâu đậm đến như vậy, yêu đến mức cái gì cũng có thể từ bỏ, cái gì cũng có thể không cần... chỉ là trong lòng anh vẫn còn một hố sâu ngăn cách không thể xóa nhòa cho nên, hiện tại không có cách nào vô ưu vô hận mà yêu cô nữa.

Thành Viễn thở dài một tiếng, ngay cả bản thân cũng tự mỉa mai chính mình: Xong rồi, thực sự hết thuốc chữa rồi!!!

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 12

Đoạn 12

Lúc An Nhã quay trở lại bệnh viện, ng ồi chờ đến tận buổi chiều thì mẹ Tâm mới được mấy người y tá đẩy ra từ trong phòng cách ly đặc biệt.

Thế trạng của bà rất yếu, lại phải trải qua một ca phẫu thuật dài như vậy, trên gương mặt quý phái lúc xưa không giấu được sự xanh xao ti ều tụy. An Nhã đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, cô nắm bàn tay vẫn còn cầm đ ầy kim truyến của mẹ mình, giọng nói vì xót xa mà hơi lạc đi: "Mẹ, mẹ thấy thế nào r ồi?"

"Mẹ không sao". Mẹ Tâm yếu ớt gập mấy khớp ngón tay, đem bàn tay An Nhã nắm chặt: "Nhã..."

Cô vội vàng ngắt lời: "Mẹ mới khỏe lại, đừng nói nhi ều nữa. Nghỉ ngơi thật tốt cho mau khỏe lại, chúng ta về nhà"

"Ti ền phẫu thuật... con lấy ở đâu ra?"

An Nhã cố nén tiếng thở dài vào trong đáy lòng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, trả lời: "Con mượn của Linh. Cậu ấy gần đây mới được thăng chức, còn tiết kiệm được một khoản ti ền"

"Thật không?"

Cô kiên định gật đầu: "Thật ạ"

"Mượn của người ta, phải tìm cách trả lại cho người ta, biết chưa?"

"Con biết rồi. Mẹ đừng lo, nhất định con sẽ kiếm tiền trả lại cho cậu ấy"

"Ừ"

Buổi tối, An Nhã đi mua một tô cháo thịt nóng trở về, khi vừa vào đến hành lang thì gặp bác sĩ Quách Cảnh Đức. Cô nở sẵn một nụ cười trên môi tiến lại, cúi đầu nói: "Chào bác sĩ"

Cảnh Đức lúc này đang nói gì đó với một cô y tá đứng trước cửa phòng bệnh, nghe thấy tiếng An Nhã liền xoay người lại, mỉm cười ôn hòa: "Hôm nay mẹ cô thế nào rồi?"

"Mẹ cháu ổn rồi ạ. Lát nữa cháu cho mẹ ăn cháo"

"Cần theo dõi diễn biến cẩn thận, khi nào van tim mới vận hành ổn định mới có thể chuyển sang chế độ bình thường được nhé"

"Vâng ạ. Mẹ cháu cần đi điều trị đặc biệt thời gian lâu nữa không bác sĩ?"

"Thời gian đầu sau phẫu thuật rất dễ xảy ra biến chứng huyết khối, cho nên cần túc trực bên cạnh bệnh nhân 24/24. Khi phát hiện ra mẹ cô có hiện tượng khó thở, lập tức phải báo kíp trực ngay. Sau một tuần mới có thể yên tâm được"

"Vâng, cháu biết rồi ạ". An Nhã ngẩng đầu nhìn khuôn mặt bình thản của Quách Cảnh Đức, sự ngưỡng mộ và kính trọng xuất phát từ tận đáy lòng: "Mẹ con cháu thật sự không biết lấy gì để cảm ơn chú, thực sự cảm ơn chú rất nhiều"

Cảnh Đức cười cười, khí chất tỏa ra từ tấm áo blouse trắng đặc biệt thanh đạm: "Không có gì. Cứu người là trách nhiệm của tôi"

"Cháu cảm ơn chú"

Cảnh Đức nhìn sắc mặt vui vẻ của An Nhã, đột nhiên lại chợt nhớ ra một chuyện: "Phải rồi, cô hiện tại đã kết hôn chưa?"

An Nhã lắc đầu: "Chưa ạ"

"Vậy thì tốt quá". Bác sĩ đẹp trai bỗng dừng lại nói một câu chẳng hề liên quan: "Con trai của tôi cũng chưa kết hôn"

Nghe xong câu này, vẻ mặt An Nhã đột nhiên ngẩn ra. Khi còn chưa kịp hỏi cái gì thì phía sau lưng bỗng truyền đến tiếng nói của một vị bác sĩ khác: "Anh Đức, đến giờ làm phẫu thuật rồi".

Quách Cảnh Đức "Ừ" nhẹ một tiếng, sau đó quay sang gật đầu chào An Nhã một cái rồi cặm tập bệnh án rời đi.

Cô ngoại đầu nhìn vị bác sĩ cấp quốc bảo của quốc gia kia cho đến khi khuất hẳn sau ngã rẽ hành lang mới dám thở dài một tiếng. Mẹ cô cần theo dõi thêm một tuần nữa, mà ban đêm cô lại phải đến biệt thự của Thành Viễn. Để bà ở bệnh viện một mình cô thực sự không yên tâm, mà cô cũng không biết phải lấy lý do gì để thường xuyên đi qua đêm như vậy được, mẹ Tâm mới phẫu thuật xong, bà không thể lo lắng, càng không thể kích động.

An Nhã đắn đo suy nghĩ rất lâu, sau cùng đành lấy điện thoại ra gọi cho Dương Thành Viễn.

Điện thoại đổ đến hồi chuông thứ tư thì anh nghe máy: "Trùng hợp thật, tôi cũng vừa định gọi cho em".

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng thư ký báo cáo, tiếng ký văn kiệt kiệt xoẹt, cả tiếng điện thoại bàn réo liên tục, xem chừng hiện tại Thành Viễn rất bận.

An Nhã hít sâu một hơi, cố gắng nói ngắn gọn nhất có thể: "Anh Viễn, tôi biết xin anh đi đầu này sẽ khiến anh không hài lòng, nhưng mẹ tôi cần phải theo dõi thêm một tuần nữa. Anh có thể cho tôi ở bệnh viện chăm sóc mẹ thêm một tuần không? Tôi hứa sẽ quay trở lại biệt thự sớm nhất có thể"

Thành Viễn im lặng rất lâu, nửa phút sau đó mới trả lời: "Vừa vặn tôi phải đi công tác một tuần. Đến lúc tôi trở về, nếu tiếp tục khiến tôi không

hài lòng, biết kết cục rồi chứ?"

"Vâng". An Nhã rồi rút gậy đầu: "Tôi biết rồi. Một tuần nữa tôi sẽ đến biệt thự. Cảm ơn anh"

Sau khi cúp máy, thư ký tròn xoe mắt ngạc nhiên nhìn boss lớn, sau đó cầm cuốn sổ nhỏ trên tay giờ đi giờ lại một hồi, lát sau mới ngập ngừng nói: "Sếp, lịch của anh tuần này hình như không đi công tác ở đâu thì phải ạ"

Thành Viễn đặt điện thoại "cạch" một tiếng xuống bàn, sắc mặt lạnh tới mức nhiệt độ trong phòng cũng đột ngột hạ xuống theo tâm trạng anh: "Tiếp tục làm việc"

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo như băng của tổng giám đốc, thư ký liền cảm thấy không rét mà run, sống lưng cứng đờ, phải mất nửa phút mới có thể lí nhí trả lời: "Vâng ạ"

Trong vòng một tuần sau đó, An Nhã chỉ quanh quẩn ở bệnh viện chăm mẹ. Cô có gọi điện thoại cho Nam hỏi thăm vài lần nhưng anh ta gần đây phải xử lý chuyện tai tiếng nên rất bận rộn, không thể trò chuyện lâu.

Lần đó, khi An Nhã vừa định cúp máy thì anh ta nói: "Chuyện anh bảo em đến gặp vị luật sư kia, em đã gặp được chưa?"

"Em gặp rồi. Chú ấy bận nên không nhận vụ việc của em được"

Thật ra, vì tình hình hiện tại của Nam không được tốt nên cô không muốn anh ta phải lo lắng thêm cho mình. An Nhã đã không nói chuyện mẹ Tâm phải làm phẫu thuật, cũng không nói cô đã nhờ Dương Thành Viễn giúp đỡ, chỉ nói mình hiện tại vẫn ổn.

"Tại sao lại có chuyện như vậy? Không phải ông ta nói có thể giúp đỡ sao?"

"Anh đừng lo. Không rõ lý do gì mà anh ta lại đột ngột rút đơn kiện rồi. Cách đây vài hôm, Tòa án có gọi điện thoại thông báo cho em như vậy"

Nam bất chợt nhíu mày, giọng đầy nghi hoặc: "Anh ta đột ngột rút đơn"

"Vâng"

"Nhã, em không đến gặp người ta đấy chứ?"

An Nhã cười trừ: "Không có, em biết nên làm thế nào mà"

"Người đàn ông đó không đơn giản, em nên hạn chế tiếp xúc với anh ta, biết chưa?"

"Em biết rồi"

"Anh bận chút, có thời gian sẽ gọi lại cho em sau nhé"

Một tuần chớp mắt cái đã trôi qua, hôm đó, An Nhã ra ngoài mua một chút đồ dùng, khi quay trở về thì gặp một người y tá đứng trước cửa phòng bệnh của mẹ Tâm.

Cô ta thấy An Nhã liền niềm nở tiến lại, dịu dàng nói: "Chào cô, cô là Nhã phải không?"

"Vâng. Có chuyện gì vậy ạ?"

"Tôi là y tá được anh Viễn thuê đến để chăm sóc mẹ cô"

An Nhã tròn xoe mắt nhìn cô ta một lượt, lát sau mới trả lời: "Anh Viễn? Dương Thành Viễn ấy ạ?"

"Đúng vậy. Anh Viễn bảo tôi đến đây, phòng bệnh của mẹ cô cũng được anh ấy đổi sang loại phòng tiện nghi cao cấp rồi. Mời đi theo tôi"

Về mặt An Nhã lúc này đột nhiên ngậy ra, thực sự không thể hiểu được tại sao Dương Thành Viễn bỗng đứng lại đối xử tốt với mình như vậy. Cô theo y tá kia đi đến một khu phòng bệnh VIP của bệnh viện, lúc này mẹ Tâm đã được chuyển vào một căn phòng rộng rãi và đầy đủ tiện nghi hơn phòng bệnh cũ rất nhiều, xung quanh còn có mấy bác sĩ đang cẩn thận kiểm tra tình trạng cơ thể.

An Nhã đi lại gần, chợt nghe một bác sĩ cúi xuống nói với mẹ cô: "Cô cứ yên tâm dưỡng bệnh. Đây là phòng bệnh miễn phí dành cho bệnh nhân sau phẫu thuật thay van tim, không mất tiền phí gì cả"

"Thật không bác sĩ?". Nét mặt lo âu của mẹ cô lập tức giãn ra, phòng bệnh cũ kia thực sự quá đông người, người già lại thường khó ngủ cho nên đã hơn một tuần rồi bà không được ngủ ngon giấc: "Bệnh viện này thật tốt quá"

Sống mũi An Nhã đột nhiên cay cay, cô y tá kia thấy vậy liền bước đến bên cạnh, nói: "Cô thật sự rất hạnh phúc, có người đàn ông tốt như vậy..."

An Nhã gượng cười, sau đó đi đến bên giường bệnh, nắm lấy bàn tay chi chít vết kim truyền của mẹ: "Mẹ, ở đây mẹ có thích không?"

"Thích". Ánh mắt bà không giấu nổi sự khát khao được trở về cuộc sống sung túc như trước kia, khi đó không cần phòng bệnh miễn phí, có tiền thì ở phòng VIP hơn nữa cũng không vấn đề gì: "Bệnh viện này tốt quá phải không con?"

"Vâng". Cô mím môi, cố miễn cưỡng nở ra một nụ cười: "Mẹ à, con đã tìm được việc làm rồi"

"Thật không? Việc gì vậy con?"

"Vâng, con làm phiên dịch cho một người nước ngoài. Chị ấy đi công tác thường xuyên cho nên con cũng phải đi theo chị ấy". An Nhã hướng mắt về phía y tá mà Thành Viễn thuê đến, nói tiếp: "Chị y tá này, sau này sẽ trực phòng bệnh của mẹ thường xuyên, trong lúc con không ở đây, mẹ trò chuyện với chị ấy cho đỡ buồn nhé"

"Con làm việc phải chú ý, biết chưa? Đừng để người ta lợi dụng mình. Xã hội bây giờ rất đáng sợ"

"Mẹ, con biết rồi mà. Ngày mai con bắt đầu đi làm, hôm nay sẽ nói chuyện với mẹ nguyên ngày, được không?"

Mẹ Tâm cười cười, giơ tay lên vuốt mấy sợi tóc mảnh mai trên đầu An Nhã: "Cái đứa con gái này, mau mau lấy chồng đi".

Ngày hôm sau vừa vặn là chủ nhật, cũng là ngày mà Thành Viễn "kết thúc chuyến công tác" trở về

An Nhã vì biết ơn anh ta đã giúp đỡ mẹ cô có được chế độ chăm sóc tốt như vậy, cho nên mới tám giờ đã tới siêu thị mua thực phẩm, vốn định tự tay đến nấu cho anh ta một bữa cơm để cảm ơn.

Khi đến biệt thự, Thành Viễn đang ngồi ở bàn trà miệt mài duyệt đồng văn kiện cao quá đầu người, trước mặt đặt một ly cafe đen đã nguội tanh nguội ngắt. Thấy An Nhã tay xách nách mang một đồng hồ bước vào, động tác ký tên của anh lập tức khựng lại, ánh mắt cũng chợt thoáng qua vài tia ngạc nhiên.

"Tôi đến nấu cơm". An Nhã gượng gạo nở ra một nụ cười, sau đó xoay người bỏ vào trong bếp, lát sau, cầm một tách cafe nóng mới bước ra: "Cafe của anh nguội rồi, uống ly này đi"

Dương Thành Viễn nhìn ly cafe đang còn bốc khói nghi ngút trên bàn, bỗng nhiên bật cười: "Nếu biết em thú vị như vậy, tôi nhất định sẽ tìm thấy em sớm hơn"

"Tôi làm những việc này để trả ơn anh đã bỏ tiền thuê người chăm sóc mẹ tôi"

Thành Viễn cầm ly cafe lên uống một ngụm, tỏ vẻ không thèm quan tâm đến lý do của An Nhã, ý cười tràn ngập khóe môi: "Buổi chiều cùng tôi

đến một nơi"

"Vâng"

Sau khi dùng bữa trưa, anh lái một chiếc Porsche Boxster mui trần màu xám chở An Nhã rời khỏi thành phố.

Thành Viễn mặc một chiếc áo pull khỏe khoắn màu trắng, mắt đeo kính mát, hoàn toàn trút bỏ phong thái lịch lãm của một tổng giám đốc thường ngày, điệu bộ hiện tại vô cùng thoải mái.

Xe đi hết ngoại ô đến một cung đường đèo có một bên là núi, một bên là biển. Vách núi cao chót vót, mặt biển lại trong xanh hiên hòa, khung cảnh thực sự vô cùng hùng vĩ, An Nhã không nhịn được, khẽ cảm thán một câu: "Đẹp quá"

Thành Viễn không trả lời, chỉ ôn hòa mỉm cười, mái tóc ngắn lay động theo chiều gió thổi.

"Chúng ta đi đâu vậy?"

"Đi biển. Đêm nay dùng bữa tối ở bờ biển"

An Nhã ngoảnh đầu nhìn từng con sóng vỗ vào bờ đá, trong lòng bỗng dừng lại nhớ đến chuyến đi biển khắc cốt ghi tâm của cô và Dương Kiến Thành năm ấy, gương mặt chợt phảng phất ra vài tia cô đơn: "Vâng"

"Em thích biển à?"

"Không biết là thích hay không thích". An Nhã khẽ chớp mắt, giấu đi nỗi nhớ vào tận sâu trong đáy lòng: "Vì tôi có rất nhiều kỷ niệm với biển thôi"

Tâm mắt của Thành Viễn vẫn chuyên tâm lái xe, nhưng trái tim hiện tại đã hoàn toàn đặt lên người con gái nhỏ bé đang ngồi ngay bên cạnh, lát sau mới chậm rãi lên tiếng: "Em năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Hai mươi chín"

"Tại sao còn chưa kết hôn?"

"Tại sao phải kết hôn? Tôi thích tự do"

Người đàn ông tuấn mỹ kia hôm nay dường như không hề tiết kiệm nụ cười như thường ngày thì phải. Thành Viễn nở ra một cười vô cùng điềm đạm, ôn hoà nói: "Phụ nữ ai cũng cần có chỗ dựa. Sau này, em không sợ cô đơn sao?"

Nhìn thấy nụ cười này, trái tim cô bỗng dừng lại đập hoàn toàn lỗi nhịp, từ đáy lòng xông lên một cảm giác gần gũi yêu thương khó có thể nói thành lời. Đây là nụ cười nửa miệng đặc biệt quyến rũ của Dương Kiến Thành, cũng là nụ cười suốt bảy năm qua cô không thể nào quên được. Thành Viễn, Kiến Thành, hai người đàn ông này dù tĩnh lặng lạnh lùng hay thoải mái mỉm cười đều có thể khiến người ta phải kinh tâm động phách. Khí chất và ngoại hình của họ thực quá sức lay động lòng người!!!

An Nhã hít sâu một hơi, vẻ mặt cố tỏ ra bình thản: "Thế gian rộng lớn, biển người tấp nập thế này, sợ gì cô đơn"

Lần này, Dương Thành Viễn đột nhiên quay sang nhìn cô, nửa gương mặt đã bị kính mát che đi cho nên không thể đoán được hiện tại cảm xúc của anh đang thế nào.

Anh chỉ yên lặng nhìn cô như thế nhưng không nói gì, vài giây sau lại ngoảnh đầu nhìn về đường đèo ngoằn ngoèo phía trước. Thực ra, lúc đó anh đã rất muốn nói rằng: "Biển người tấp nập, đâu không có em"

Anh thực ra cũng không sợ cô đơn, chỉ là... anh sợ đời này chúng ta lại phải chia cắt thêm lần nữa!!!

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Ki ều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 13

Tên truyện: Tình Yêu là Cố Chấp

Tác giả: Phạm Ki ều Trang

Thể loại: Ngôn tình, ngược, ngược tới tở. Phiêu lưu, hành động, kịch tính và có tình tiết hư cấu. Phần 2 của Bảy Năm Không Oán Không Hối

Đoạn 13

Thành Viễn vừa quay đầu lại tiếp tục lái xe thì đột nhiên nhìn thấy mấy bóng người thấp thoáng qua gương chiếu hậu.

Phía sau, mấy người đàn ông mặc áo da đen, đầu đội mũ bảo hiểm kín mít, cưỡi trên bốn chiếc mô tô phân khối lớn 250 Duke bám theo xe anh. Thoạt nhìn bọn họ trông giống như những người đi phượt bình thường, tuy nhiên, nếu để ý kỹ sẽ thấy trên xe không mang theo bất kỳ hành lý hay vật dụng cần thiết gì, bốn chiếc mô tô cũng không hề vượt lên mà chỉ duy trì một khoảng cách với xe của Thành Viễn một quãng.

Sau bảy năm, giác quan của Dương Thành Viễn vẫn nhạy bén hơn người cho nên ngay lập tức phát hiện ra điểm bất thường này. Anh quay sang nhìn An Nhã, đúng lúc cũng gặp ánh mắt của cô đang nhìn mình, hai người không hẹn mà cùng đồng thời nói: "Có người bám theo"

Vừa dứt lời, đột nhiên một viên đạn từ phía sau bay đến, sượt qua khuôn mặt của An Nhã rồi ghim vào kính chắn gió phía trước. Thành Viễn lập tức gào lên: "Lấy súng trong cốp xe"

An Nhã nhanh như cắt xoay người núp ra sau ghế, sau đó thò tay vào cốp xe, móc ra một cây súng. Cùng lúc đó, Thành Viễn đột ngột dẫm chân

ga tăng tốc, thấy vậy, bốn chiếc xe mô tô cũng lập tức vặn tay ga đuổi theo. Những tên ng ồi sau xe mô tô vác trên vai mấy khẩu trường HK416 cải tiến, gương nòng nhắm về phía xe của Thành Viễn rồi điên cuồng nhả đạn. Lúc này mặt sau ghế bọc da thật của chiếc Porsche đã bị ghim đạn lỗ chỗ, kính chắn gió cũng không chịu được quá năm lần đạn, chẳng mấy chốc đã vỡ tan tành.

An Nhã bị gió lạnh thốc vào mặt, mái tóc dài bị thổi tung. Cô ngoảnh đầu liếc qua gương chiếu hậu, sau khi đã xác định được vị trí của bốn chiếc xe kia liền nghiêng người một góc bốn mươi lăm độ, sau đó lại dùng đúng một giây để căn điểm di chuyển, cuối cùng mới dứt khoát bóp cò.

Viên đạn bay đi, mặc dù tên c ần lái đằng trước đã nhanh chóng đánh tay lái né tránh nhưng tên ng ồi phía sau vẫn bị trúng một phát đạn vào bả vai. Khẩu HK416 trên tay hắn văng xuống đường, tóe lửa, sau đó lại bị chính chiếc xe của đồng bọn đang theo đà đi đến nghiền nát.

Thành Viễn trông thấy cảnh này qua gương chiếu hậu, hai đầu mày nhíu chặt: "Bắn vào bánh xe bọn chúng"

An Nhã sau khi bắn xong viên đạn đầu tiên liền xoay người lại vị trí ban đầu, cô dựa vào chiếc ghế bọc da, thở hổn hển: "Tôi biết rồi"

Lời còn chưa nói xong, mấy viên đạn nữa lại tiếp tục bay đến ghim vào thành xe làm tóe ra mấy tia lửa. An Nhã lẩm bẩm đếm trong miệng từ một đến ba, sau đó nhanh như chớp thò đầu khỏi ghế, nhắm chuẩn bánh xe của một chiếc mô tô rồi bóp cò.

Bánh xe của mô tô phân khối lớn vốn có chiều rộng to hơn bánh xe bình thường, thêm vào đó, An Nhã lại căn điểm vô cùng chính xác cho nên dù cả mình và mục tiêu đều đang di chuyển nhưng viên đạn của cô vẫn thành công bắn trúng vào lốp xe. Chiếc 250 Duke đang chạy tốc độ cao đột nhiên bị dính đạn liền lao đảo, sau đó hoàn toàn mất lái đâm sầm vào vách núi, vỡ tan tành. Hai tên ng ồi trên xe theo quán tính cũng bị văng ra, cả người lao đầu vào núi rồi bật lại đập xuống đường, cuối cùng nằm im không nhúc nhích.

Bắn xong, An Nhã lập tức ngã xuống ghế tránh đạn, sắc khoát mỉm cười nói: "Một xe"

Thành Viễn hơi liếc nhìn vẻ mặt hiện tại của cô, trong lòng thầm nở một nụ cười vô cùng hài lòng: "Còn ba chiếc"

"Anh làm gì mà bị người ta truy sát như vậy?"

Đường đèo vừa hẹp vừa ngoằn ngoèo, Thành Viễn mặc dù vẫn tập trung tinh thần cao độ vừa lái xe, vừa tránh đạn, thế nhưng vẫn còn tâm trạng để nói đùa một câu: "Vì tôi chở theo em"

Đã rất lâu rồi An Nhã không trải qua cảm giác phiêu lưu thực thụ như thế này, bây giờ có dịp được trải nghiệm lại một lần nữa, đương nhiên tâm trạng không nhịn được mà trở nên vô cùng hưng phấn. Hóa ra, cô yêu Dương Kiến Thành không chỉ vì con người đàng hoàng khí phách, đầu đội trời chân đạp đất của anh, mà còn yêu cả những lần cùng anh lên rừng xuống biển, cùng nhau chinh chiến oanh oanh liệt liệt. Bảy năm rồi, đến hôm nay mới có thể tìm lại được cảm giác kích thích cao độ như vậy, trái tim hóa ra vẫn đập rộn ràng như ngày nào.

An Nhã mỉm cười không trả lời, chỉ bình thản xoay xoay khớp cổ tay rồi đột ngột đứng dậy, giơ súng bắn thêm một viên đạn vào bánh xe của một chiếc mô tô đang cố vượt lên. Tốc độ của cô nhanh đến mức hai tên ngã trên xe còn chưa kịp nhìn thấy cái gì thì cả người cả xe đã đâm qua lan can chắn đường rồi lao xuống vực. Dù còn sống hay đã chết thì cũng không thể tiếp tục đuổi theo được nữa.

Bắn xong, An Nhã liền hài lòng quay sang nói với Dương Thành Viễn: "Còn hai chiếc"

Đúng lúc cô vừa định ngã xuống thì khẩu súng của một trong bốn tên còn lại cũng nhắm chuẩn về phía cô rồi lạnh lùng bóp cò. Thành Viễn dù đang lái xe vẫn duy trì cảnh giác ở mức cao độ cho nên đã ngay lập tức nhìn thấy qua gương chiếu hậu, anh đánh lái đột ngột khiến An Nhã đang đứng liền ngã nhào về phía mình, viên đạn kia sượt qua má cô, để lại trên gương mặt trắng như tuyết một vết máu nho nhỏ.

An Nhã liếm môi chửi thề một tiếng: "Mẹ kiếp"

"Hai chiếc còn lại phần tôi". Anh cúi người, nhanh như cắt nhặt khẩu súng mới từ tay An Nhã văng ra, nói: "Em cần lái"

"Anh biết bắn không đấy?"

Thành Viễn cười cười: "Thường xuyên bắn CF online trên điện thoại thì có tính không?"

An Nhã lúc này đã ngã vững ở ghế lái, mặt bỗng nhưng ngệt ra: "Hả?"

Dương Thành Viễn không thèm trả lời, anh giơ chân đạp mạnh vào hộp cốp xe, nắp cốp ngay lập tức bung ra, để lộ ra một khẩu súng Beretta M92. Thành Viễn hai tay cầm hai súng, sau đó dùng tốc độ nhanh như xẹt điện đứng dậy bắn về phía hai chiếc mô tô còn lại.

An Nhã không rõ anh có thêm nhắm bắn không, tuy nhiên hai viên đạn từ nòng súng của anh vừa bay đi, hai chiếc xe mô tô kia cũng mất lái đâm vào nhau, lần này, không phải vỡ van tành mà là nổ tan tành, mảnh vỡ bay kim loại tứ tung.

Dù không cần khen thì cảnh này cũng ngầu khỏi phải nói. An Nhã nhin không được, liền hét lên: "Bravo!!! Đã quá"

Thành Viễn xoay báng súng hai vòng, sau đó thu tay về, khẽ cười một tiếng.

Chiếc Porscher màu xám tiếp tục chạy băng băng trên đường, thân xe làm bằng hợp kim cao cấp hiện tại cũng đã bị dính đạn lỗ chỗ, kính chắn gió phía trước cũng không còn. Hai người còn chưa kịp thở phào một tiếng thì phía trước đột nhiên lại xuất hiện một đoạn cua gấp.

An Nhã dẫm chân phanh mấy lần nhưng xe không hề giảm tốc độ, dầm đến gần hai mươi lần cũng không si nhê gì, cô lập tức quay sang gào lên: "Chết rồi. Xe mất phanh rồi"

Thành Viễn ngoái đầu nhìn chằm chằm nhìn về phía trước, trong đầu thần tính toán nguyên nhân gây mất phanh. Có lẽ một số bộ phận của chiếc Porsche sau khi bị trúng đạn đã bị rò rỉ áp suất, dẫn đến áp lực truyền đến phanh giảm đi, gây ra hiện tượng bị mất phanh tạm thời.

Đồng hồ đo kilomet chỉ đến 120km/h rồi lại lên 150km/h, Thành Viễn suy nghĩ trong vòng vài giây rồi ngay lập tức nói:

"Trả số về số 1. Tiếp tục đạp chân phanh"

An Nhã nghe thấy vậy liền răm rắp làm theo, tiếng động cơ 300 mã lực đặc trưng của Porsche chạy tốc độ nhanh gầm rú ầm ầm trên đường, cảnh vật xung quanh lướt nhanh đến mức chẳng còn nhìn thấy cái gì, đôi mắt hai người cũng bị gió tạt vào làm cay xè nhòe nhoẹt.

"Vẫn không ăn". An Nhã cuống quýt đạp chân phanh, kinh sợ hét lên:
"Anh mau nghĩ cách đi"

"Thêm 5 mét, nhả về số 2. Đạp chân phanh"

Lần này, khi anh vừa dứt lời thì xe cũng bắt đầu giảm tốc độ, tiếng lốp xe rít mặt đường chói tai đến mức màng nhĩ như muốn rách cả ra, mùi cao su cháy khét lẹt theo gió xộc vào trong mũi. Lúc có thể hoàn toàn điểu khiển được tốc độ của xe, hai người chỉ còn cách đoạn cua gấp đúng mười lăm mét.

Khi đoạn đường sau khúc cua hiện ra, bốn chiếc xe hơi cùng một đoàn người mặc áo đen cầm súng ống sẵn sàng cũng lọt vào tầm mắt của Dương Thành Viễn. Anh không nhận được, buột miệng chửi thêm một tiếng: "Mẹ kiếp. Bị phục kích rồi"

An Nhã lúc này còn chưa kịp hoàn hồn sau khi hãm được phanh của chiếc Porsche, nghe thấy anh nói vậy, cả người liền cứng lại.

Xe của đoàn người kia dàn hàng ngang chắn toàn bộ đường đi, mấy người đàn ông bên đó còn vác sẵn mấy khẩu hỏa tiễn FN-6 trên vai, dường

như chỉ chờ xe của bọn họ đến là có thể lập tức khai nòng, tiêu diệt nhanh gọn.

Sau khi xe của Thành Viễn hoàn thành xong khúc cua thì ba hỏa tiễn từ phía của đoàn người kia cũng bắt đầu châm ngòi khai hỏa.

Ba đầu đạn tên lửa nhắm thẳng vào chiếc Porsche màu xám bạc của Dương Thành Viễn rồi xé gió lao tới, tuy nhiên, dường như người đàn ông ngồi trên xe có tốc độ phản xạ còn nhanh hơn cả hỏa tiễn cho nên trước khi xe bị nổ thành trăm mảnh đã ngay lập tức túm tay An Nhã nhảy ra.

Nếu nhảy xuống đường thì 100% sẽ bị đám người kia giết chết, còn nhảy xuống vực thì ít ra vẫn còn 1% hy vọng rơi vào một tán cây nào đó rồi sống sót. Bởi vậy trong giây phút quyết định, Dương Thành Viễn đã lựa chọn nắm tay An Nhã nhảy xuống vực sâu bên dưới.

Gió thổi vi vút bên tai tựa như đỉnh núi năm ấy, khi đó anh khắp thân đầy máu rơi từ đỉnh núi xuống. Bảy năm sau, lại một lần nữa anh rơi vào tình cảnh cử tử nhất sinh như vậy. Tuy nhiên, lần này anh đã không còn cảm thấy cô đơn nữa, không còn đau thương như năm xưa nữa... Bởi vì người con gái anh yêu đã ở ngay đây rồi.

An Nhã nắm chặt tay Thành Viễn rơi tự do xuống vực, gió rít quạt mạnh đến mức hai hốc mắt cô không chịu được mà trở nên cay xè, nước mắt rơi nhòe nhoẹt. Cô muốn hét lên nhưng không sao hét được, muốn há miệng hít thở không khí cũng không sao hít thở nổi, đúng lúc tưởng mình nhất định sẽ tan tành nát thịt dưới vực sâu thì đột nhiên bên tai lại truyền đến những tiếng kim loại va vào đá, sau đó tốc độ rơi xuống giảm dần rồi dừng hẳn.

Khi cả người đã cheo leo lại trên lưng chừng núi, cô mới dám ngẩng đầu lên nhìn, lúc này, Dương Thành Viễn một tay cầm dao, một tay nắm chặt tay cô. Điểm tựa duy nhất giúp hai người không tiếp tục lao xuống chính là con dao đang cắm vào khe nứt giữa vách đá.

Mà con dao này không phải đồ vật gì xa lạ, đó chính là con dao ba trăm năm tuổi của Tây Vực mà Kiến Thành đã tặng cho cô lúc trước, trên chuôi

dao còn khảm một viên ngọc lớn màu xanh lam lấp lánh.

An Nhã lúc này đột nhiên chẳng còn nhớ mình đang trong hoàn cảnh gì, bỗng dưng hét ầm lên: "Anh lấy con dao này từ đâu vậy?"

Vì tay đang cầm dao phải chịu sức nặng của hai người cho nên cơ bắp trên cánh tay Thành Viễn nổi lên cuồn cuộn, gân xanh cũng hiện rõ trên trán, anh nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: "Hỏi câu nào đúng chủ đề đi được không?"

An Nhã mặt mày ngẩn ra, vài giây sau mới vực nhớ mạng sống của mình đang lửng lơ như sợi tóc, cho nên đành chuyển theo đúng chủ đề Thành Viễn nói: "Làm sao bây giờ, đau quá"

"Em nhìn xem có điểm tựa nào để bám vào không?"

"Không có, vách núi trơn quá". Cô nhìn đi nhìn lại xung quanh mấy lượt cũng đều không thấy chỗ nào có thể đặt chân được. Khi vừa nói xong câu này thì ánh mắt lại bỗng nhiên sáng lên: "Khoan đã, hình như bên kia có một hang động"

"Vị trí cụ thể"

"Bên trái, góc 8h"

Thành Viễn ngoái đầu nhìn về hướng An Nhã vừa nói, phát hiện ra cách họ chừng mười mét có một hang động rất nhỏ bị cây lá phủ um tùm.

Anh chăm chăm nhìn về phía miệng hang kia, trong đầu thần tính toán làm sao để có thể đu người sang bên ấy. Bảy mét! Khoảng cách từ vị trí của hai người đến miệng hang chừng bảy mét. Trong khi đó, sải tay cùng lăm là gần một mét, làm sao có thể đu qua?

"Làm sao bây giờ? Vách núi đá này trơn như vậy, không thể trèo qua được"

Thành Viễn im lặng một lát, sau đó đột nhiên hỏi một câu: "Em có sợ chết không?"

Nghe xong câu này, An Nhã lại đột nhiên nhớ lại lời mà Lôi đã nói lúc trước, khi Kiến Thành chuẩn bị lật đổ Hồng Nhân. Năm đó anh ta đã nói: Chết sợ quái gì chứ.

Năm xưa cô theo Dương Kiến Thành lên rừng xuống biển, cùng vào sinh ra tử, nếu phải chết, có lẽ cô đã chết cả trăm lần rồi. Quả thực, bây giờ ngoài lo cho mẹ Tâm ra, chết cô cũng sợ quái gì chứ.

"Tôi không sợ"

"Được". Bàn tay rắn chắc của Thành Viễn nắm chặt lấy tay An Nhã: "Tôi dùng tay quăng người em sang bên đó. Nếu em không sợ chết thì hãy cố bình tĩnh, khi đến nơi phải lập tức dùng hai tay bám vào miệng hang. Bám được rồi thì bò vào đó. Làm được không?"

"Còn anh thì sao?"

Thành Viễn liếc mắt về phía bên kia, nói: "Sau khi em an toàn trong hang, tôi cũng sẽ nhảy qua bên đó. Em chỉ cần giữ hai tay để tôi nắm lấy là được"

An Nhã kinh ngạc kêu lên: "Bảy mét đấy. Làm sao anh có thể nhảy qua được. Không được, tìm cách khác đi. Cùng lắm là cùng nhau chết"

Nghe câu trả lời này, người đàn ông bên trên khẽ mỉm cười hài lòng, sau đó không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô mà chỉ hỏi ngược lại một câu: "Chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

CF online - Crossfire, trò chơi đột kích online.

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 14

Đoạn 14

"Chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

"Hả?". An Nhã tròn xoe mắt, bàn tay cố sức nắm chặt lấy tay của Thành Viễn: "Đừng buông tay. Có chết cùng chết"

"Chúng ta sẽ không chết".

Nghe xong câu này, trái tim An Nhã đột nhiên kịch liệt chấn động. "Chúng ta sẽ không chết", năm chữ này trước đây Dương Kiến Thành đã nói rất nhiều lần mỗi khi hai người rơi vào tình cảnh thập tử nhất sinh. Bây giờ, ngay cả thần thái và ngữ điệu của Thành Viễn cũng đều giống anh y như tạc, giống đến mức không thể xác định được họ là một người hay hai người.

"Dương Thành Viễn". An Nhã ngẩng đầu, nuốt khan một ngụm nước bọt: "Anh là Dương Kiến Thành phải không?"

Chỉ có Kiến Thành mới có thể bắn hai tay hai súng một cách chuẩn xác như thế, chỉ có Kiến Thành mới có khả năng chỉ dùng một con dao mà giữ được hai người ở trên vách núi, cũng chỉ có Kiến Thành mới bình tĩnh đáng kinh ngạc trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc như thế này mà thôi.

Thành Viễn cúi xuống nhìn thẳng vào mắt An Nhã, chậm rãi trả lời: "Em hy vọng tôi là ai?"

Cô mím môi, thực sự rất muốn trả lời một câu: Đương nhiên là Dương Kiến Thành.

Thế nhưng, khi ngẫm nghĩ lại mọi chuyện đã xảy ra từ khi gặp Dương Thành Viễn, ngẫm lại ánh mắt luôn lạnh lùng xa cách mỗi lần nhìn cô của anh, thực sự An Nhã lại không thể nào hoàn toàn khẳng định được. Người của Kiến Thành cũng không thể nào không có sẹo như thế.

Thành Viễn thấy cô im lặng liền cong môi cười nhạt, sau đó bình thản nói: "Chuẩn bị đi, hít sâu vào, tôi đưa em qua đó"

An Nhã ngẩng đầu, khi nhìn thấy ánh mắt vô cùng kiên quyết của anh, bất giác trong lòng lại trào dâng một niềm tin tưởng vô cùng mãnh liệt. Người đàn ông kia quá giống Kiến Thành, mà Kiến Thành của cô lại giỏi giang xuất chúng như vậy, cho nên cô cũng tin anh ta

An Nhã gật đầu: "Được. Tôi đếm từ một đến ba, anh quăng tôi qua đó"

"Được"

"Một..". Cô vừa đếm, vừa nhìn chăm chăm về phía miệng hang đá, ánh mắt thần tính toán căn điểm, nhắm chuẩn mục tiêu.

"Hai...". Xác định vị trí xong xuôi, An Nhã cố gắng hít sâu mấy hơi cho không khí căng tràn lồng ngực, cố duy trì bình tĩnh hết mức có thể. Sau khi đã cảm thấy ổn rồi mới hét to: "Ba"

Dương Thành Viễn xưa nay vốn có thể lực cực kỳ phi thường, kinh nghiệm đối diện với gian nan hiểm nguy cũng có thừa, cho nên trong thời gian An Nhã đếm, anh cũng tự tính toán trong đầu lực vừa đủ để quăng tay đưa cô sang bên kia.

Khi chữ "Ba" vừa dứt, anh gồng mình dồn lực lên cánh tay, sau đó cấn tay An Nhã kéo về phía bên phải nửa mét lấy đà, cuối cùng mới căn đúng miệng hang góc 8h để buông tay ra.

Lực mà Thành Viễn dùng quá vừa vặn khiến cả người An Nhã theo quán tính bay đi. Cơ thể cô văng xa đúng bảy mét, đến vừa tầm miệng hang thì giảm tốc độ, trong thời khắc quyết định chọn điểm rơi, An Nhã đã lập

tức giờ hai tay bám chặt vào gờ cửa hang, thành công giữ người cheo leo lại giữa vách núi.

Tuy nhiên, đá ở cửa hang đã bị nước mưa lẫn thời gian bào mòn cho nên bề mặt vô cùng trơn nhẵn, khi An Nhã bám vào liềm không có ma sát để giữ lại, bàn tay liềm bị trôi đi. Cả người cô bị sức nặng cơ thể kéo xuống, thành ra trượt đi mất một đoạn. Thành Viễn ở bên kia thấy vậy liềm gài lên: "Cẩn thận"

Đúng lúc bàn tay bị trượt gài rơi khỏi miệng hang thì An Nhã lại tình cờ túm được một nhúm rễ cây dại gài đó, sau đó cả người liềm bị kéo lại, cơ thể mảnh mai bị treo lơ lửng ở giữa lưng chừng núi.

Nhìn mấy viên đá nhỏ lăn từ miệng hang xuống rồi mất hút sau đám sương mỏng bên dưới, sống lưng An Nhã không kìm được mà trở nên cứng đờ, mồ hôi lạnh túa ra đầy trán. Mặc dù lúc này đã sợ đến mức tim đập chân run rồi nhưng cô vẫn phải nghiến răng nghiến lợi gào lên: "Yên tâm"

Dứt lời, cô gồng hết sức chống tay treo lên. Rất may, mấy năm qua dù không luyện võ nhưng bản thân phải làm quá nhiều việc cho nên thể lực An Nhã vẫn thuộc loại vô cùng tốt, chỉ hơn nửa phút tiếp theo đã hoàn toàn leo được vào trong hang.

Lúc đã an toàn rồi, cô mới dám tựa vào vách hang ôm ngực thở hổn hển. Hoàn cảnh lúc này quả thực quá sức nguy hiểm, nếu không túm được vào rễ cây thì suýt chút nữa cô đã theo mấy viên đá nhỏ kia rơi xuống núi tan thân nát thịt rồi. Bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy thực sự kinh hồn bạt vía.

An Nhã thở xong liềm thò đầu ra khỏi hang, hét lên với Thành Viễn: "Được rồi. Anh sang đây đi"

Nhìn thấy cô đã an toàn, dây thần kinh đang căng cứng của anh mới có thể giãn ra. Thành Viễn khẽ gạt đầu một cái, sau đó đạp chân vào vách núi, dùng lực rút con dao đang cắm ở khe hở trên vách đá ra.

Con dao vừa bay ra, cả người anh lại trượt dọc theo vách núi, rơi tự do xuống dưới. Thành Viễn thân thủ vô cùng linh hoạt, anh giơ chân phải đập vào đá, sau đó nhanh như cắt đổi tay cầm dao, tiếp tục cầm con dao kia chuẩn xác vào khe nứt phía bên trái, thành công di chuyển được hơn một mét về phía miệng hang.

An Nhã đứng bên kia nhìn thấy cảnh này, trong lòng không nhịn được khẽ cảm thán một tiếng: Anh ta có thể lực quá sức phi thường. Độ chính xác cũng quá mức bất phàm. Chẳng trách lúc Dương Thành Viễn đưa ra kế hoạch tưởng chừng như bất khả thi như vậy, cô lại vô thức tin tưởng tuyệt đối. Hóa ra, Thành Viễn tự tin là bởi vì anh có cái mà tự tin, anh nói được làm được, vì anh có thể làm được cho nên mới dám mạo hiểm một cách khủng khiếp như thế.

Dương Thành Viễn chỉ dùng đúng một con dao, cứ như thế di chuyển đến khi khoảng cách với miệng hang chỉ còn gần ba mét nữa mới dừng lại. Hiện tại, vách núi ở gần đã không còn bất kỳ khe nứt nào có thể cầm dao vào để giữ cơ thể lại được nữa, mà chuôi con dao kia cũng đã cong đi, xem chừng cũng không thể chịu thêm được mấy hời nữa cắm vào đá.

Thành Viễn ngoảnh đầu nhìn miệng hang, trong lòng lại thầm tính toán cự ly và lực nhảy. An Nhã thấy anh đột nhiên đứng lại như vậy, liền kêu lên:

"Anh có thể nhảy qua không? Con dao đó sắp gãy rồi, dù có khe nứt cũng không thể cắm vào được nữa"

Anh tính toán xong, nhẹ nhàng gật đầu: "Em lấy rễ cây buộc cố định vào người đi. Giờ hai tay ở cửa hang đợi tôi. Tôi nhảy qua bên đó"

Cô đứng ở miệng hang nhìn về phía Thành Viễn, đầu mày bất chợt hơi nhíu lại: "Gần ba mét nữa, anh nhất định phải cẩn thận. Tôi ở đây đợi anh"

Về mặt Dương Thành Viễn hiện tại vẫn tỏ ra vô cùng bình thản, chỉ có ánh mắt kiên định nhìn về phía An Nhã. Dù không cần nói ra thì cô cũng đọc được trong đáy mắt anh rõ ràng hai từ: Yên Tâm.

An Nhã gật gật đầu, lấy rễ cây gần đó quấn xung quanh người ba vòng, sau đó để sẵn hai tay bên ngoài cửa hang, hét lớn: "Được rồi. Tôi đếm từ một đến ba, để, xong anh nhảy nhé"

"Ừ"

"Một"

"Hai"

Không hiểu sao đếm đến đây cô bỗng dưng còn cảm thấy run hơn khi mình sắp bị rơi khỏi miệng hang lúc này. Trong lòng còn thẩn cẩu trời khẩn phật cho Thành Viễn nắm được tay cô, bây giờ thì đã chẳng còn nhớ anh ta đã từng làm gì, đã mua cô thế nào, hiện tại chỉ mong Dương Thành Viễn không chết.

Cô đã mất một Kiến Thành rồi, người đàn ông này, cô cũng không muốn anh ta chết đi.

An Nhã nghĩ đến đây, trong lòng lại càng thẩn hạ quyết tâm. Cô nghiêng rằng nói: "Ba"

Thành Viễn ở bên kia sau khi nghe xong liền hít sâu một hơi, sau đó giữ chặt con dao làm điểm tựa, nhanh như chớp giơ chân đạp mạnh vào vách núi, nhảy sang bên kia.

Cũng may hướng cửa hang là hướng 8h cho nên dù cơ thể anh có trượt xuống cũng không rơi dưới quá miệng hang. Chẳng biết lực bật nhảy của anh mạnh đến mức nào, chỉ biết cả người dù đang cheo leo ở vách núi không thể lấy đà nhưng Dương Thành Viễn vẫn có thể đu người hơn hai mét, sau đó nhào người giơ tay ra nắm lấy tay An Nhã.

An Nhã lúc này cũng tập trung tinh thần ở mức cao độ cho nên cũng ngay lập tức túm được tay Thành Viễn. Người cô bị anh kéo trượt đi một đoạn, sau đó bám rễ cây trên người lại giật ngược lại, thành ra bụng bị thít chặt đến mức lực phủ ngũ tạng dường như nổ tung.

"Giữ chặt lấy, tôi kéo anh lên"

An Nhã ở bên trên dùng sức kéo, Thành Viễn ở dưới cũng gồng người đạp chân vào đá đẩy người lên, hai phút sau cuối cùng cũng leo được vào hang. An Nhã lúc này đang dồn sức kéo anh, đột nhiên bị hẫng lực cho nên cả người bật ngửa ra phía sau, đám rễ cây kia cũng đồng thời đứt rời ngay lúc đó. Thành Viễn phản ứng vô cùng nhanh nhẹn, anh ngay lập tức ôm lấy cô lăn một vòng, sau đó lấy chính cơ thể mình làm đệm cho An Nhã.

Cô nằm trong ngực anh, cảm nhận độ ấm cơ thể quen thuộc, còn có thể nghe được trái tim đập trăn trở của người đàn ông bên cạnh, đáy lòng bỗng vô thức xông lên một cảm giác yêu thương và nhớ nhung nhưng không thể nói thành lời.

Thành Viễn siết chặt lưng An Nhã, mông lưng nhìn về phía trần hang động, trong đáy mắt lại thấp thoáng xuất hiện một vài tia cô liêu. Khoảnh khắc ấy, bỗng dưng không gian, thời gian lại dường như đang được quay trở lại bảy năm về trước. Thời gian mà hai người cùng sinh cùng tử, cùng sát cánh bên nhau, cùng trải qua bao nhiêu hiểm nguy gian khó.

Bảy năm rồi... thứ gì cũng đều thay đổi, duy chỉ có tình yêu của cả hai thì vẫn vậy, vẫn kiên trì cố chấp không chịu quay đầu.

Đầu óc An Nhã bị mùi hương của người đàn ông này làm cho ngáy ra, mãi gần nửa phút sau mới chợt nhớ ra mình đang đè lên người Thành Viễn, tư thế vô cùng mờ ám.

Cô vội vội vàng vàng trượt xuống khỏi người anh, bối rối mở miệng: "Anh... không sao chứ?"

"Không sao"

Thành Viễn chống tay ngồi dậy, lúc này quần áo của cả hai người đã bị gai và đá làm cho rách bươm. An Nhã nhìn thấy một vết máu dài chảy ra từ cánh tay của anh, liền sốt sắng nói: "Tay anh hình như bị thương rồi"

"À". Thành Viễn cúi đầu nhìn xuống cánh tay: "Vết thương ngoài da thôi"

"Mau băng lại đi đã". Vừa nói, cô vừa xé vạt váy đã rách của mình, đem đến buộc vào bắp tay của anh.

Da thịt cánh tay Thành Viễn tuy vô cùng nhạy, không hề có nhều vết sẹo ngang dọc như người Kiến Thành, tuy nhiên, khi chạm vào lại có thể cảm nhận được cơ bắp rắn chắc cuộn nổi dưới lớp da màu đồng khỏe khoắn. An Nhã nuốt khan một ngụm nước bọt, nói: "Tại sao anh lại có con dao đó?"

"Tôi lấy trên người em"

"Lúc nào?"

"Lúc sắp nhảy ra khỏi xe"

An Nhã không nhịn được, kinh ngạc kêu lên: "Anh là ăn trộm chuyên nghiệp à?".

Tốc độ lấy nhanh như vậy, lại khiến người ta không thể phát hiện ra mình bị mất đồ, anh ta không làm nghề ăn trộm thì cũng hơi phí.

Thành Viễn ngẩng đầu nhìn cô một cách quái dị, An Nhã biết mình lỡ lời, cho nên đành miễn cưỡng kiểm lý do chống chế: "À. Thực ra tôi không có ý đó. Chỉ là con dao đó rất quan trọng với tôi, tôi..."

"Con dao đó là của bạn trai em tặng à?"

An Nhã mím môi gật đầu.

Anh hơi mỉm cười, cổ họng bỗng nhiên lại cảm thấy vô cùng chua xót: "Cắm trên vách núi mất rồi, làm sao bây giờ"

"Sau khi rời khỏi đây, tôi sẽ quay trở lại để lấy nó"

"Em định lấy bằng cách nào"

"Đương nhiên là leo núi"

Thành Viễn tựa người vào vách đá, lôi ra từ trong túi quần một chiếc điện thoại di động: "Trước hết phải tìm cách thoát khỏi đây đã"

Điện thoại của Thành Viễn hiện tại đã vỡ nát, có bật nguồn thế nào cũng không lên nữa, có lẽ lúc này bị va đập nhiều quá nên hỏng rồi. Anh loay hoay bấm một hồi mà màn hình vẫn đen ngòm, sau cùng đành vứt sang một bên, thở dài nói: "Điện thoại của em còn dùng được nữa không?"

"Để tôi xem". An Nhã thò tay lục hết các túi váy mà không thấy điện thoại đâu, kiểm tra khắp người cũng vẫn không thấy. Cuối cùng mặt mày méo xệch trả lời: "Điện thoại của tôi hình như rơi rồi"

OK. I'm Fine.

Còn khủng hoảng hơn cả lúc lạc trên đảo hoang khi trước. Bây giờ hai người không phải trôi dạt trên một vùng biển có dòng hải lưu ấm mà ở trên một hang động giữa lưng chừng núi, điện thoại không có, đồng hồ vệ tinh cũng không có luôn. Ngay cả đến cá cũng không có mà ăn nữa.

Bên ngoài hang, trời đột nhiên tối lại, mây đen bắt đầu ùn ùn kéo tới, chẳng mấy chốc đã mưa đến trắng xóa đất trời. An Nhã lúc này cảm thấy vừa đói vừa lạnh, hai tay ôm lấy vai run rẩy: "Làm thế nào bây giờ?"

Thành Viễn liếc nhìn cô, trầm ngâm một lát rồi nhặt hai viên đá dưới chân lên, trả lời: "Em nhặt một ít rễ cây khô. Chúng ta thử đi vào sâu trong hang xem sao"

Lời tác giả: Mai hình như là thứ bảy thì phải mọi người nhỉ. Một tuần làm việc miệt mài rồi, tớ tạm nghỉ ngơi nhé.

Hẹn gặp lại.

TÌNH YÊU LÀ CỔ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 15

Đoạn 15

Hai người cầm một bó đuốc bằng rễ cây khô quấn một lớp vải xé từ váy của An Nhã, đi sâu vào hang.

Hang động này bên ngoài chỉ cao hơn đầu người một chút, tuy nhiên càng đi sâu thì lòng hang lại càng rộng ra, không khí bên trong vô cùng ẩm ướt. An Nhã bám chặt tay Thành Viễn lần mò từng bước vào trong hang động, mặc dù đã có ánh đuốc soi đường nhưng khung cảnh âm u ở đây vẫn khiến cô sợ đến nỗi hít thở cũng không dám thở mạnh, da gà da vịt khắp người cũng thi nhau nổi lên.

Thành Viễn cảm nhận được bàn tay đang bấu chặt tay mình đang cực kỳ run rẩy, đành nhẹ giọng trấn an:

"Đừng sợ"

"Ở đây... lạnh quá. Tôi cứ nghe tiếng gì ấy"

Lúc này, từ phía trong hang vọng ra những âm thanh "u...u" vô cùng quỷ dị, trần hang thỉnh thoảng lại có những giọt nước đột ngột rớt xuống tạo nên những tiếng kêu lách tách khô khốc lạnh lẽo. Thành Viễn nhìn cô sợ đến mức mặt mày tái mét như vậy bỗng bật cười:

"Sợ cái gì. Đã có tôi ở đây"

An Nhã cau mày nhìn anh, lúc này đã lạnh đến mức cả người run lẩy bẩy, cho nên không thể nhận ra được câu nói hết sức quen thuộc này: "Anh nghĩ cuối hang động này có đường ra không? Sao chúng ta đã đi gần nửa kilomet rồi mà vẫn không hề thấy một chút ánh sáng gì vậy?"

Dương Thành Viễn thản nhiên nhún vai: "Tôi chỉ đoán bừa thôi. Nếu không có đường ra thì cùng lắm là chúng ta chết mục xương ở đây vậy"

Cô nghiêng rặng nghiêng lợi liếc anh: "Tất cả là tại anh. Tại anh đưa tôi đi biển. Tại anh ăn ở không tốt nên mới bị truy sát"

"Không phải cách đây vài tiếng em còn khen nơi này đẹp sao?"

An Nhã đột nhiên cứng họng, mãi rất lâu sau mới có thể trả lời: "Cái đồ xui xẻo này, từ khi gặp anh, tôi toàn gặp đen đủi"

Lần này, Thành Viễn bỗng cong môi nở một nụ cười vô cùng thoải mái, nụ cười này còn quyến rũ hơn cách cười nửa miệng của Kiến Thành rất nhiều. Bởi vì... khi anh cười tươi, anh thực sự rất đẹp trai. Vô cùng đẹp trai.

Người đàn ông cao đến hơn một mét chín kia giờ một tay xoa xoa đầu cô, sau đó hướng tầm mắt đến cây đuốc đang cháy dở trên tay anh, bình thản nói: "Em có thấy lửa vẫn cháy không?"

An Nhã gật gật đầu: "Có"

"Chúng ta đã đi vào rất sâu rồi, nếu hang này không thông khí, làm sao lửa có thể cháy lâu như vậy?"

An Nhã cố gắng quên đi cái lạnh đang thấm vào tận cốt tủy, lục đục vận hành lại não bộ đang gần như đóng băng của mình, mãi đến nửa phút sau mới trả lời: "Ý của anh là, đầu hang kia có đường ra"

"Ừ". Anh trầm ngâm nhìn về phía trước, nói: "Nên hang đang đi dốc xuống, có lẽ đầu kia ở gần mặt đất"

Nghe xong câu này, hai mắt cô lập tức sáng lên: "Thật à? Nói như vậy, chúng ta sắp sống rồi?"

Người đàn ông bên cạnh khẽ gật đầu: "Ừ"

Hai người cứ đi như vậy thêm khoảng ba mươi phút nữa thì đột nhiên phía trước vọng đến mấy âm thanh lồm bồm như có thứ gì quẫy đạp dưới nước. Thành Viễn nghe thấy âm thanh này, sắc mặt liền trở nên vô cùng khó coi.

"Anh... hình như trong đó... có cái gì"

Anh im lặng suy nghĩ một lát, sau đó mới chậm rãi trả lời: "Đứng ở đây có thể nghe rõ tiếng gió thổi như vậy, nghĩa là đã đến rất gần đầu hang bên kia rồi. Chúng ta đi thôi"

An Nhã cắn chặt môi dưới, cố gắng tập trung lắng nghe mấy tiếng gió "ù... ù" vọng đến bên tai. Người đàn ông tên Dương Thành Viễn này mặc dù trước nay luôn để lại cho cô ấn tượng không tốt, thế nhưng càng đi cùng anh ta trong hiểm nguy, cô lại càng cảm nhận được sự đáng tin cậy mà anh ta mang lại.

Cô nhìn bóng dáng tưởng như xa lạ mà lại vô cùng quen thuộc của Thành Viễn, kiên định gật đầu: "Được"

Lần này, anh xoay người lại, dùng bàn tay to lớn của mình nắm chặt lấy tay cô, dắt đi. Hai người đi thêm một đoạn nữa thì gặp một hồ nước rất rộng, trần hang ở đây cũng chẳng chít cái nhũ thạch sắc nhọn như chông cắm từ trên xuống, xa xa phía bên bờ bên kia thấp thoáng mấy vệt ánh sáng.

An Nhã nhìn thấy ánh sáng liền kéo kéo tay Thành Viễn, giọng nói không nhịn được trở nên vô cùng phấn khích: "Anh nhìn kia, bên kia có ánh sáng"

"Ừ". Anh cúi xuống nhặt một viên đá, sau đó ném xuống mặt hồ. Viên đá rơi "tôm" một tiếng rồi hoàn toàn chìm nghỉm, trên mặt nước chỉ xuất hiện mấy vệt sóng lăn tăn: "Nước ở đây rất sâu, phải bơi qua mới sang được bờ bên kia"

An Nhã cúi đầu nhìn hồ nước đen ngòm trước mặt, sau đó thử giơ tay xuống chạm xuống mặt nước, khi bàn tay vừa chạm đến nơi đã phải vội

vàng rút lên.

Nước ở đây quá lạnh, lạnh đến mức thấu xương, có lẽ là nơi này chính là hồ chứa nước động trong hang, trải qua hàng trăm, hàng trăm năm, nước ngấm vào trong đá rồi đều chảy về đây, cho nên trần hang mới nhiều nhũ thạch đến như vậy.

An Nhã ngoảnh đầu nhìn Thành Viễn, hai bàn tay đang tê cứng khẽ xoa xoa vào nhau: "Nước ở đây lạnh quá. Hơn nữa còn không biết ở dưới hồ có gì. Chúng ta có thể qua được không?"

"Tôi cố em bơi qua"

"Không được". Cô kinh ngạc kêu lên: "Nước lạnh lắm"

"Không sao".

Anh vừa nói, vừa đi đến một đoạn trần hang thấp ở gần đó rồi giơ tay bẻ một nhũ đá nhỏ. An Nhã đứng bên này nhìn thấy anh bẻ đá một cách dễ dàng như vậy, khuôn mặt liền lộ rõ vẻ không sao tin được. Khi cô còn đang đứng ngẩn ra để đoán xem làm cách nào mà anh có thể dùng tay không bẻ được đá như vậy thì Thành Viễn đã quay trở về, đưa nhũ đá đó cho cô.

"Em cần lấy cái này. Lát nữa ngẩng lên trên lưng tôi, thấy nguy hiểm thì lập tức dùng nó"

"Anh không cần phải cố tôi. Tôi tự bơi qua được mà"

"Hai người tách ra sẽ khó quan sát được nhau. Tôi bơi, em quan sát, như vậy dễ dàng hơn"

Nước ở đây quá lạnh, chưa chắc cô đã có thể bơi qua được mặt hồ rộng đến mấy chục mét như vậy. Thêm vào đó, hai người họ cũng không thể biết trước được dưới nước có gì, nếu tách nhau ra bơi, bị tấn công bất ngờ cũng khó bảo vệ được nhau.

An Nhã thầ n tính toán thiệt hơn một lát rồi giơ tay nhận lấy nhũ đá trên tay anh, nói: "Tôi biết rồi"

Thành Viễn khẽ gật đầu, sau đó chậm rãi bước lại gần hồ nước, cơ thể dần dần bị bóng đêm đen ngòm bao phủ. An Nhã không rõ anh có lạnh không, cô đứng phía sau chỉ thấy bóng lưng ấy hiện tại vẫn vô cùng ngay thẳng, dù chìm trong bóng tối nhưng khắp thân Thành Viễn vẫn tỏa ra một loại khí khái đội trời đạp đất hơn người. Cốt cách này đương nhiên không phải ai cũng có được.

Nhìn thấy bóng lưng ấy, An Nhã bỗng dưng không tìm được, trong miệng lại vô thức lẩm bẩm mấy từ: Dương Kiến Thành.

Thành Viễn đến gần hồ kiểm tra mực nước xong xuôi liền quay lại chỗ cô đang đứng. Anh bỗng nhiên hơi cúi người xuống, xoay lưng về phía An Nhã: "Trèo lên lưng tôi"

Cô nhìn chằm chằm tấm lưng rộng lớn của anh, lát sau khẽ thở dài một tiếng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt nhũ đá sắc nhọn, sau đó bám chặt vai anh, trèo lên lưng.

Hai người bơi trong nước lạnh, An Nhã ng ồi trên lưng Thành Viễn, dù chỉ có chân chạm nước nhưng cô vẫn lạnh đến mức hai hàm răng va vào nhau lập cập: "Anh có lạnh không?"

"Tôi có thể cống em bơi sang được bờ bên kia"

An Nhã nhìn Thành Viễn cả người ng ắm trong nước, bất giác lại cảm thấy vô cùng khâm phục người đàn ông này. Nước trong núi lạnh tương đương một hồ băng, ngay cả bản thân cô cũng chưa chắc đã bơi được ba mét, vậy mà Dương Thành Viễn không những không hề mở miệng than vãn nửa lời, mà còn cống theo cô ở trên lưng bơi được hơn nửa đường.

Anh quả thực quá cố chấp, cố chấp giống hệt một người!!!

Nghĩ đến đây, An Nhã không nhịn được mà bu ột miệng hỏi một câu: "Anh đã từng cống ai thế này chưa?"

Sải tay của anh bơi dưới nước không dừng lại, chỉ có trái tim đột nhiên hẫng mất một nhịp: "Tại sao lại hỏi như vậy?"

"Bởi vì nếu cô gái nào được anh công qua hồ nước lạnh như thế này, có chết cũng cảm thấy hạnh phúc"

Thành Viễn cười cười: "Em thì sao?"

"Tôi có người trong lòng rồi"

An Nhã vừa nói dứt lời thì đột nhiên nhìn thấy một vật gì đó dưới nước đang lừ lừ di chuyển về phía bọn họ. Vì ở đây quá tối cho nên không thể nhìn rõ nó là gì, chỉ có thể thấy được lò mờ sống lưng đầy gai của nó nổi lên.

Cô giật mình, bấu chặt lưng Thành Viễn, cố gắng hạ thấp giọng nhất mức có thể: "Có cái gì đó đang bơi về phía chúng ta"

Cơ thể Dương Thành Viễn lúc này cũng đã lạnh đến mức các cơ sắp bị chuột rút đến nơi, anh cố gắng dồn sức bơi nhanh nhất có thể, hai đầu mày nhíu chặt: "Nhìn xem đó là cái gì?"

"Không rõ, sống lưng có gai, mình nó hình như rất dài. Hiện tại ở hướng 3h". An Nhã nắm chặt nhũ đá trong tay, nói: "Nó đang tăng tốc, mau bơi về bên trái"

Lời còn chưa nói xong, một con vật nửa cá nửa rắn đột nhiên vọt lên khỏi mặt nước, nhe hàm răng sắc nhọn vàng khè lao về phía An Nhã.

Thành Viễn lúc này đã ngay lập tức quay người sang trái cho nên con cá kia đớp hụt một phát rồi lại rơi tõm xuống, nước bắn lên tung tóe.

An Nhã sau khi nhìn rõ con vật dài đến hơn hai mét kia, trái tim gần như đã bắn ra khỏi lồng ngực. Đây có lẽ là thủy quái ở hồ nước này, nó có đầu giống cá, xung quanh miệng có hai chiếc râu dài, hai bên cũng có mang, tuy nhiên thân nó thì lại vừa to vừa dài, lại không có vảy, lúc này khi

còn ở đầu hang bên kia, hai người nghe tiếng quẫy đạp dưới nước chắc chắn là do nó.

Mặc dù vừa sợ vừa lạnh đến mức mạch máu trong người gần như đã đông lại, tuy nhiên An Nhã vẫn cố gắng ép mình duy trì thần kinh ở mức cao độ, mắt chăm chăm nhìn xuống mặt nước, sau đó gào lên: "Nó đang tiến lại. Bên trái, bên trái"

Dương Thành Viễn lúc này cũng đã nhìn thấy rõ con vật kia, anh vừa sai tay cố sức bơi, vừa nói lớn: "Cẩn điểm nó vọt lên, cầm nhũ thạch vào cổ họng"

Lần này, con thủy quái vọt lên khỏi mặt nước, khi vừa lao lại thì An Nhã cũng giờ nhũ đá kia hướng về phía cổ họng nó, dần hết sức đâm lên. Tuy nhiên, con thủy quái này có lẽ sống quá lâu năm nên đã thành tinh, khi nhìn thấy nhũ đá lấp lánh trên tay cô đã vội vàng đổi hướng lao đến, thành ra nhũ đá chỉ đâm sượt qua mang của nó.

Thành Viễn thấy tình hình không ổn liền gần lên: "Đưa nhũ đá cho tôi"

Vừa nói, anh vừa nhanh như cắt xoay người, đem An Nhã đặt xuống một tảng đá nổi lên giữa hồ, sau đó cầm nhũ đá trên tay cô lao lại chỗ con thủy quái.

An Nhã lúc này đột ngột bị đặt lên đá, khi còn chưa kịp nhìn thấy cái gì thì bóng của Thành Viễn đã mất hút dưới nước, vội vàng gào lên: "Thành, cẩn thận"

Vài giây sau đó, trong hang vọng lại tiếng quăn thảo hỗn loạn dưới nước. An Nhã đứng bên này ngược sáng nên không thể nhìn thấy cái gì, cũng chẳng còn cảm thấy lạnh cái gì, đầu óc chỉ tập trung lắng nghe âm thanh từ phía bên kia.

Một phút sau đó, cô không thể tiếp tục kiên nhẫn chờ thêm được nữa, đành cắn răng chịu lạnh nhảy xuống bên dưới. Lúc này dù có thể bơi quá ba mét hay không thể quá ba mét thì cô cũng không thể để Thành Viễn một

mình đánh nhau với con thủy quái gớm ghiếc kia được. Có chết thì cùng nhau chết.

An Nhã vừa bơi được một quãng thì gặp Dương Thành Viễn đang bơi ngược về phía mình, chiếc áo pull trắng anh mặc hiện tại đã dính đầy máu, không rõ bị thương thế nào. Cô vội vội vàng vàng lao đến, giọng nói vì bị ngâm lạnh mà trở nên lạc đi: "Anh... anh... không sao chứ?"

"Sao em lại xuống nước". Thành Viễn nắm tay cô kéo lại gần mình, lúc này sắc môi anh đã trở nên trắng bệch: "Mau trèo lên lưng tôi"

An Nhã lắc đầu nguầy nguậy: "Sắp đến bờ bên kia rồi, tôi có thể bơi được. Mau bơi đi"

Nghe thấy vậy, Thành Viễn mới ngoái đầu nhìn, phát hiện ra bờ bên kia thực sự đã ở rất gần, anh cũng không còn quá nhiều sức nữa cho nên đành phải miễn cưỡng gật đầu, sau đó một tay nắm tay An Nhã, bơi về phía bên kia.

Hai người bơi trong nước lạnh, khi đến được bờ thì máu trong người gần như đã đông băng, lạnh đến mức cơ hàm không thể há ra được nữa. Dương Thành Viễn bấy giờ sắc mặt đã trắng bệch như tờ giấy, bờ môi tím tái, anh lao đảo bước đến một phiến đá rồi ngã phịch xuống đó.

"Anh không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?". An Nhã ngã xuống bên cạnh, ánh mắt cẩn thận quan sát cơ thể anh một lượt, đáy lòng bỗng dừng lại cảm thấy vô cùng xót xa.

"Không sao"

Ở vị trí này của hai người đã nhìn thấy được miệng hang, nhìn thấy cả chút ánh hoàng hôn mờ mờ bên ngoài, tuy nhiên để có thể lên được miệng hang thì phải leo gần hai mét nữa. Mà tình hình của Dương Thành Viễn hiện tại, có lẽ không thể đi tiếp được.

An Nhã cầm cánh tay của anh lên xem xét cẩn thận, còn vớt sạch cả sự ngại ngùng, lật áo của Thành Viễn lên xem anh có bị thương không. Khi

chiếc áo dính máu kia vừa lật lên, dưới bụng anh liền hiện ra một vết thương vừa dài vừa sâu, máu trên đó gặp nước lạnh đã đông lại tạo thành một vệt đen ngòm.

"Anh... anh...". Cô cuống đến mức nói năng lộn xộn: "Có đau không? Anh có đau không? Cảm thấy thế nào?"

"Vây cá đâm vào thôi. Không sao"

"Như thế này mà còn bảo không sao". Anh bị thương như vậy mà lúc này còn bảo cô trèo lên lưng, anh bị điên rồi sao? Đã lạnh đến mức này rồi, còn bị thương, vậy mà còn tỏ ra quan tâm cô làm cái gì? Cái đồ điên này.

Bỗng dưng mấy giọt nước mắt không kìm được, vô thức trượt xuống trên gò má An Nhã, cô giờ tay chạm vào vết thương trên bụng anh, nói: "Hãy cố gắng chịu đựng, chúng ta sắp thoát rồi. Đợi tôi, tôi đi tìm người giúp anh"

Thành Viễn nhìn thấy người con gái bên cạnh vừa khóc vừa run rẩy, đột nhiên trong lòng lại xông lên một cảm giác yêu thương không thể nói thành lời, cảm xúc hiện tại của dường như chính là: so với việc có thể cùng cô kề vai sát cánh vượt qua bao sinh tử, những hận thù đón đầu của anh đều trở nên chẳng có nghĩa lý gì.

Anh giờ tay kéo cô lại gần mình, sau đó đột ngột cúi đầu hôn An Nhã.

Mà lúc này, cô cũng hoàn toàn quên mất phải né tránh.

Nụ hôn của anh mang đầy vẻ thâm tình, lại còn chứa đựng bao nhiêu xót xa trong đó, vừa say vừa đau, vừa ngọt vừa cay, tựa như uống phải một loại rượu mạnh, biết rõ sẽ say nhưng vẫn cam tâm tình nguyện uống say.

An Nhã vì nụ hôn bất ngờ này mà cả người lập tức cứng đờ, hai mắt mở to nhìn chằm chằm Dương Thành Viễn. Nhờ có chút ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào mà cô có thể nhìn được gương mặt vô cùng quen thuộc của anh, nhìn rõ từ cặp lông mày cương nghị đến cả hàng mi dài trên mắt

anh, ...tất cả đều giống hệt gương mặt Dương Kiến Thành của cô, giống y như tạc. Giống đến mức giờ phút này cô hoàn toàn đã nhầm người!!!

Cảm giác vừa cùng nhau vượt qua được mấy lần sinh tử, lại có thể được nhìn thấy người đàn ông mình yêu gần thật gần, nhìn rõ được vẻ ngoài của anh, nhìn thấy cả sự giỏi giang xuất chúng của anh, An Nhã bỗng nhiên lại cảm thấy mình đang được quay lại bảy năm về trước, quay lại những ngày tháng yêu nhau đầy gian nan của hai người, quay lại cả nụ hôn ấm áp khi xưa giữa cô và Dương Kiến Thành.

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt, bờ môi mấp máy đáp lại nụ hôn thâm tình như biển của Thành Viễn, mà lúc này, người đàn ông kia cũng không tự chủ được, đem cánh tay siết chặt cô vào lòng. Quần áo hai người hiện tại đã ướt sũng, còn có thể cảm nhận được trái tim anh đập vững vàng trong lồng ngực, còn có thể nuốt xuống được sự lạnh giá ở bờ môi anh. An Nhã hé miệng, đem chút hơi ấm ít ỏi của mình truyền cho Dương Thành Viễn. Trong lòng còn tự lẩm bẩm mấy từ: "Thành... anh không được chết. Vĩnh viễn không được chết"

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 16

Đoạn 16

Thế gian có đủ loại tình yêu, có người yêu đến cuồng nhiệt, không bận tâm hết thảy, có gặp ngăn trở cũng không chịu quay đầu, có người lại yêu đến cố chấp, mười năm trăm năm, tâm đầu như một. Dẫu là thay thân đổi phận, hay xa cách bao lâu đi nữa, yêu vẫn cứ là yêu. Cố chấp không thay đổi.

Thành Viễn dang tay siết chặt An Nhã vào trong lòng, cảm nhận được dư vị môi lưỡi quen thuộc của người con gái anh đã yêu suốt bảy năm qua, trái tim kịch liệt chấn động. Đã rất lâu rồi anh mới tìm lại được cảm giác như vậy, cảm giác có thể cùng sinh cùng tử, cùng vượt qua bao nhiêu gian nan hiểm nguy, đến cuối cùng vẫn có một người phụ nữ đứng bên mình. Và người phụ nữ ấy sau bảy năm dài đằng đẳng cuối cùng vẫn chỉ là một Kiều An Nhã.

Yêu và hận. Hận và yêu. Duyên nợ của con người ta đôi khi thật kỳ lạ!!!

Một lát sau đó, Thành Viễn mới quyến luyến rời môi cô, sau đó gờ tay ôm lấy đầu An Nhã kéo sát vào lồng ngực mình. Mà lúc này, người con gái kia mới chợt nhận ra rằng mình phải phản kháng, phản kháng vì anh đang bị thương, và cũng vì người đàn ông này không phải Dương Kiến Thành. Tại sao cô lại có thể hôn trả anh ta nhiệt tình như vậy được?

An Nhã hai má đỏ bừng bừng, luống cuống vùng vẫy thoát khỏi vòng tay Dương Thành Viễn.

Tuy nhiên, dù hiện tại đã lạnh anh đến mức gần như kiệt sức, nhưng hai cánh tay rắn chắc như gọng kìm vẫn nhất định không chịu buông ra. Thành

Viễn khẽ cau mày, âm thanh trong cổ họng đã trở nên khàn đặc: "Để tôi ôm em một lúc"

Có lẽ vì ngâm dưới nước quá lạnh cho nên cổ họng anh đã có vấn đề, mà khi chạm vào cơ thể của Thành Viễn, An Nhã cũng cảm nhận được rõ sự buốt giá trên da thịt anh. Cô đắn đo suy nghĩ một lát rồi chậm chạp buông tay, mặc kệ anh ta muốn làm gì thì làm.

Hai người cứ ôm nhau như vậy đến một lúc sau đó, An Nhã mới đưa tay lên vỗ vỗ vai Thành Viễn, nhẹ nhàng nói: "Đợi một chút. Tôi đi tìm cái gì đó đốt lửa"

Dương Thành Viễn lúc này mới chịu buông cô ra, khuôn mặt anh tuấn thường ngày hiện tại đã trắng bệch như tờ giấy, lát sau khẽ gật đầu.

An Nhã đứng dậy nhặt mấy cành cây khô từ bên ngoài rơi vào trong hang, sau đó lại tìm mấy hòn đá để đánh lửa. Bàn tay cô vì lạnh mà run rẩy đến mức phải đánh đi đánh lại rất nhiều lần mới có thể làm cháy được đồng củi khô kia, lửa vừa cháy thì ánh sáng cuối cùng trên bầu trời ngoài hang động cũng vụt tắt.

Ánh lửa bập bùng, soi lên gương mặt đã trở nên vô cùng nhợt nhạt của Thành Viễn, An Nhã nhìn sắc môi lúc này đã tím tái của anh, đáy lòng bỗng xông lên một cảm giác vô cùng thương xót. Anh ngâm trong nước lạnh thời gian lâu như vậy, trên người lại còn bị thương, thể lực của Dương Thành Viễn phải ở mức cực kỳ phi thường mới có thể chịu đựng được đến tận bây giờ, không những thế, ngay cả mở miệng than phiền nửa chữ anh ta cũng nhất định không nói.

Nghĩ đến đây, cô khẽ thở dài một tiếng rồi chậm chạp cầm tay Thành Viễn, giơ lên hơi lại gần đồng lửa, sau đó lại xoa xoa tay anh, cứ như vậy đem hơi ấm len lỏi vào tận trong lòng của người đàn ông đang an tĩnh ngời bên cạnh.

Ánh lửa lấp lánh trong đôi đồng tử đen thẫm của Dương Thành Viễn, lúc này cơ thể anh được sưởi ấm đã dần dần lấy lại được chút cảm giác.

Thành Viễn nghiêng đầu nhìn An Nhã đang chuyên tâm nắm bàn tay mình, đột nhiên lên tiếng: "Người trong lòng mà em nói là ai vậy?"

Động tác đang xoa xoa bàn tay của cô ngừng lại, An Nhã hơi ngoảnh đầu nhìn anh: "Không phải là anh"

"Tôi đương nhiên biết không phải là tôi". Thành Viễn khẽ cười: "Tôi chỉ thắc mắc không hiểu tại sao hẳn lại có thể để một cô gái thú vị như em tìm đến người đàn ông khác thôi"

Ít phút trước còn thấy cực kỳ cảm động vì anh ta không quản thân mình công cô qua hồ nước lạnh như vậy, ít phút sau nghe xong câu này, An Nhã lại muốn mặc kệ cho anh ta chết lạnh luôn ở đây.

Cô bực tức bỏ tay Thành Viễn ra, trả lời: "Cơ thể tôi là của tôi. Muốn bán cho ai cũng là việc của tôi"

"Vậy trái tim em thì sao?". Anh ngừng lại một lát, đáy mắt bỗng nhiên lại tràn ngập cô đơn: "Trái tim có thể bán không?"

Thực ra anh mới chỉ nói nửa câu, nửa câu còn lại Thành Viễn không nói ra chính là: Vì chỉ có người đã bán đi trái tim của mình để đổi lấy lợi ích mới có thể nhẫn tâm từ bỏ đi đứa con mà tôi và em đã có năm đó. Tình yêu của em quả thực khiến tôi rất buồn cười!!!

An Nhã ngẩng đầu lên nhìn Thành Viễn, kiên định trả lời: "Tôi có thể bán thể xác cho anh, còn lại, thứ gì tôi cũng không bán"

"Vậy thì em cũng nên biết, dù em có bán thứ gì thì sau này người đàn ông trong lòng em cũng sẽ không thể chấp nhận em nữa". Nói đến đây, anh hơi cong môi cười nhạt: "Hay là em cứ ngoan ngoãn toàn tâm toàn ý ở cạnh tôi đi"

"Không thể chấp nhận nữa thì sao? Tôi không hy vọng anh ấy có thể chấp nhận một người phụ nữ đã dơ bẩn như tôi, càng không mong sau này sẽ phải ở bên cạnh anh. Tôi đã nói rồi, giữa tôi và anh chỉ là trao đổi - trả tiền"

"Vậy tại sao ngay từ đầu em không tìm đến anh ta?"

Nghe xong câu này, trái tim An Nhã đột nhiên như bị ai cầm dao đâm mạnh vào, đau đớn ngấm tận vào sâu trong cốt tủy. Cô ngoảnh đầu nhìn đồng lửa, cố che đi vẻ thê lương trong mắt mình: "Anh đã từng yêu ai chưa?"

"Rồi". Thành Viễn cười cười: "Từng yêu một người"

"Anh có dám chắc sẽ bảo vệ được người con gái anh yêu được hết cả một đời không? Nếu lúc cô ấy đi đến bước đường cùng mà không có anh bên cạnh thì phải làm thế nào?". Cô hít sâu một hơi, giọng nói hơi run rẩy: "Dương Thành Viễn, một người tiêu cả đời không hết như anh đương nhiên sẽ không thể hiểu được cuộc sống của những người như tôi. Thế giới của chúng ta vốn dĩ quá khác biệt"

Thành Viễn tựa lưng vào tảng đá, từng kỷ niệm như một thước phim tua ngược tràn về trong đại não anh. Thực ra, anh có thể tha thứ tất cả, có thể bỏ qua việc cô đã phản bội mình, thậm chí ngay cả việc cô không còn là của riêng anh nữa, anh cũng đều có thể chấp nhận. Duy chỉ có một điều là anh không sao hiểu được. Thực sự không sao hiểu được!!!

Người ta nói, yêu bao nhiêu thì hận cũng bấy nhiêu. Thế nhưng, mẹ nó, cái khái niệm này thực ra đem xài trên người anh cũng như đổ bỏ đi. Đã yêu cô đến mạng cũng không cần, vậy còn có thể hận sâu đậm cái gì?

Thành Viễn chớp mắt, đè nén lại tiếng thở dài trong lòng, chậm rãi mở miệng: "Em nói đúng. Thế giới của chúng ta quá khác biệt". Anh ngừng lại một lát, giọng nói mang theo ngữ điệu bá đạo không cách nào lay chuyển được: "Tuy nhiên trời sinh tôi bản tính cố chấp, đã nhận định cái gì thì dù phải bỏ mạng cũng nhất định phải có được. Chỉ cần là người tôi thích, tôi sẽ khiến thế giới của cô ấy chỉ là một mình tôi"

Còn bá đạo hơn cả lúc xưa Dương Kiến Thành tuyên bố trước tất cả mọi người: "Tôi sẽ làm cho em thích tôi".

An Nhã nghe xong câu này của anh, vẻ mặt đột nhiên ngẩn ra. Ngữ điệu và thần thái của Thành Viễn thực sự quá giống Kiến Thành, giống đến mức không thể phân biệt được. Không tính đến thể lực phi phàm, không nói đến thân thủ linh hoạt, chỉ tính riêng sự cố chấp của người đàn ông này thôi, cũng giống Kiến Thành y như tác r ấ. Lẽ nào trên đời này lại có sự trùng hợp đến như thế?

An Nhã chậm rãi ngẩng đầu lên, kiên định nhìn thẳng vào đôi mắt đen không thấy đáy của Dương Thành Viễn, lạnh lùng mở miệng: "Anh Viễn, tôi có thể hỏi một câu hơi riêng tư được không?"

"Chỉ cần khi lên giường em không hỏi mình là người thứ bao nhiêu của tôi là được r ấ"

Thật muốn đem anh ta ném lại hồ nước kia một lần nữa cho con thủy quái kia nhai. An Nhã cố nuốt cục tức vào trong lòng, nói: "Anh có anh em sinh đôi không?"

Khi nói ra những lời này, An Nhã đã rất cẩn thận quan sát từng biểu hiện trên gương mặt của Thành Viễn. Tuy nhiên, người đàn ông đang tựa bên phiến đá kia dường như không hề tỏ ra thắc mắc trước câu hỏi của cô mà sắc mặt vẫn vô cùng bình thản. Anh im lặng một lát r ấ khẽ mỉm cười: "Tôi giống người quen của em à?"

Thực ra, bởi vì cô chưa từng nghĩ rằng Dương Kiến Thành có thể không nhận ra mình, hoặc là dù năm ấy anh có bị mất trí nhớ đi nữa thì sẹo trên cơ thể cũng không thể nào biến mất không còn dấu tích nào như vậy được.

Sẹo từ súng đạn, không phải muốn xóa là có thể xóa. Cũng như ký ức không phải muốn quên là có thể quên.

Bởi vậy cho đến tận lúc này, An Nhã vẫn nghĩ rằng hai người đàn ông cùng họ Dương kia chắc chắn là anh em sinh đôi, cùng được quốc gia huấn luyện đặc biệt cho nên mới có thể có sự trùng hợp như thế.

Cô cúi đầu, chăm chăm nhìn vào đồng lửa sắp tàn bên cạnh: "Đúng vậy. Trước đây tôi từng gặp một người giống hệt anh"

Người con gái kia đã không thể nhìn thấy đáy mắt của Thành Viễn đột nhiên cuộn sóng ngầm, bàn tay anh nắm chặt thành quyền, một lát sau lại khẽ buông ra: "Vậy anh ta ở đâu rồi?"

Nghe câu hỏi này, cảm xúc trong trái tim An Nhã đột nhiên như muốn vỡ tan thành từng mảnh, cô thực sự rất muốn biết anh bây giờ ở đâu rồi, người đàn ông cô yêu suốt bảy năm qua thực ra đã đi đâu rồi...

Chỉ là, cô đã không biết... người muốn tìm, thật ra chẳng ở đâu xa...

Sống mũi An Nhã đột nhiên cay cay, cô ngoảnh đầu nhìn xuyên qua miệng hang ra bầu trời đã tối đen bên ngoài, đáy lòng tràn ngập cô liêu: "Không biết. Không thể gặp lại nữa"

"Tại sao?"

Một giọt nước mắt bỗng nhiên trượt xuống từ khóe mi An Nhã, lúc này cô chẳng còn nhớ mình đã nghĩ cái gì, nói cái gì. Cảm giác được trải nghiệm lại cuộc sống khi xưa khiến cho bao nhiêu nhớ nhung cô phải chịu đựng suốt một thời gian dài cuối cùng cũng bật ra: "Trước kia anh ấy cũng như anh, thường ép buộc tôi phải ở cạnh anh ấy. Còn tôi lại luôn nghĩ anh ấy vì quá bá đạo mà không tôn trọng cảm xúc của tôi".

Cô xoay lưng, bờ vai gầy hơi run rẩy: "Bây giờ thì khác rồi, ngay cả được nhìn thấy anh ấy, tôi cũng không thể nữa"

Lòng ngực Thành Viễn lúc này nhức nhối như bị ai cầm dao khoét ra, chỉ hận không thể ngay lập tức moi tim đem ra đưa cho An Nhã. Bờ môi anh mấp máy mấy từ, thực ra chỉ có anh nghe rõ: "Anh thực ra, không hề đi đâu cả. Anh vẫn ở đây".

Tuy nhiên, khi anh còn chưa quyết định nói hay không nói thì đột nhiên dưới nước lại truyền đến mấy tiếng quẫy đạp rất dữ dội.

An Nhã hốt hoảng bật dậy, luống cuống nói: "Con cá kia vẫn chưa chết"

Thành Viễn cũng nhích người đứng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía mặt hồ "Lúc này tôi đã đập nát đầu nó rồi". Anh ngừng lại một lát, khắp thân tỏa ra một sát khí đặc biệt nguy hiểm: "Nơi này không thể ở lại lâu. Chúng ta đi thôi"

Cô gật gật đầu: "Anh có đi được nữa không?"

"Không vấn đề gì". Thành Viễn xoay người, ngược lên nhìn miệng hang, sau đó nói: "Tôi trèo lên đó trước, sau đó sẽ kéo em lên. Em hãy đứng lại sát vách hang, tránh xa hồ nước kia càng xa càng tốt"

"Được"

Dứt lời, Anh lùi lại ba bước lấy đà, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy về vách hang phía trước. Thành Viễn bật mạnh một cái, giò chân đạp vào một nhũ đá lớn ở gần đó làm điểm tựa rồi bay người bám vào miệng hang.

Sau khi đã lên được miệng hang rồi, anh trượt nửa người xuống, đưa hai tay ra cho An Nhã: "Em nhảy lên, nắm lấy tay tôi"

Cô mím môi gật đầu, sau đó cũng lùi người lại, lấy đà bật lên, chỉ trong ba giây đã nắm được tay Thành Viễn, cùng anh leo ra khỏi hang động.

Bên ngoài miệng hang bên này là một chân núi thoải thoải, xung quanh mọc đầy cây dại. An Nhã vừa đặt chân ra bên ngoài đã tranh thủ ngửa đầu lên trời, mặc sức hít hà không khí thông thoáng dưới mặt đất.

Bầu trời lúc này đã chuyển về đêm tối, hàng ngàn ngôi sao lấp lánh phủ kín không gian yên bình trước mặt. Thành Viễn đứng ở bên cạnh cũng ngẩng đầu nhìn theo tầm mắt của An Nhã, chậm rãi lên tiếng:

"Em có đói bụng không?".

Cô hơi liếc nhìn chiếc áo pull màu trắng đã nhòe nhoẹt máu của anh, trả lời: "Tìm phương tiện về thành phố xử lý vết thương của anh đi đã. Để lâu

sẽ nhiễm trùng"

Cả ngày không ăn gì, lại phải tiêu tốn nhiều thể lực như vậy, tất nhiên là đói bụng. Tuy nhiên, bây giờ có lẽ vết thương trên bụng của Thành Viễn còn quan trọng hơn cái bụng đói của cô.

Anh khẽ gật đầu: "Hãy cố chịu đựng thêm một lát nữa, tôi đưa em về thành phố B"

Nương theo ánh trăng bạc mờ mờ, Thành Viễn dắt tay An Nhã ra khỏi bìa rừng, nửa tiếng sau mới đến được đường quốc lộ.

Đây là một vùng nông thôn ở dưới chân núi, ban đêm hầu như không có xe cộ đi lại, thành ra, hai người đứng ở vệ đường chờ đợi rất lâu mới gặp được một chiếc xe ô tô đi ngang qua.

Thành Viễn giơ một tay vẫy xe, người lái xe kia nhìn thấy anh khắp người đầy máu, lại đứng ở đoạn đường vắng như vậy đương nhiên là sợ đến mức mặt mày tái mét, đừng nói đến chuyện có thể cho đi nhờ, ngay cả việc dừng xe lại ông ta còn không dám làm, vội vội vàng vàng đạp chân ga phóng thật nhanh qua.

An Nhã đứng bên cạnh nhìn vẻ mặt ngờ ra của Thành Viễn, liền bật cười: "Bộ dạng anh như vậy, không dọa chết người ta là may rồi. Ai dám cho anh đi nhờ hả?"

"Em không thấy tôi đẹp trai à?". Thành Viễn cau mày, nói ra câu này với điệu bộ hết sức thản nhiên.

"Mặt thì đẹp đấy, body cũng đẹp". Cô ôm bụng cố nhịn cười: "Mỗi tội ăn mặc như kiểu zombie mới đội mỗ sống dậy thôi"

"Đó là vì tôi hy sinh thân mình cứu em"

"Được rồi". An Nhã khoát khoát tay, chậm rãi bước ra giữa đường: "Bây giờ tới lượt tôi cứu lại anh"

Vừa nói dứt câu thì một chiếc xe bán tải nữa cũng vừa chạy đến. Cô giao tay ra vẫy vẫy, tài xế nhìn thấy liền cho xe chạy tốc độ chậm lại rồi dừng bên vệ đường, hạ kính xuống: "Có chuyện gì vậy?"

"Chú ơi, chúng cháu đi du lịch lạc đường. Chú có thể cho anh em cháu đi nhờ một đoạn được không ạ?"

Người đàn ông trung niên ngồi bên ghế phụ liếc nhìn Thành Viễn đang ngồi ở vệ đường bên kia, nói: "Anh trai cô kia à?"

"Vâng, anh cháu leo núi bị thương. Cần sơ cứu gấp chú ạ"

"Lên xe đi"

An Nhã sung sướng gật đầu, miệng cảm ơn rồi rút: "Cảm ơn chú. Cảm ơn chú"

"Ngồi ở thùng xe nhé. Ở đó có một ít nấm, đừng ngồi lên là được"

"Vâng ạ". Nói rồi, An Nhã vội vàng chạy đến gần chỗ Thành Viễn, giả vờ đỡ anh đứng dậy: "Anh hai, đứng dậy đi, chúng ta về thành phố"

Thành Viễn nhìn cô bằng ánh mắt cực kỳ quái dị: "Anh hai?"

Cô nghiêng răng nghiêng lợi, hạ thấp giọng đủ để một mình anh nghe thấy: "Thắc mắc cái gì, mau lên xe"

Chiếc xe bán tải chậm rãi khởi hành vào thành phố, An Nhã cùng Thành Viễn ngồi sau thùng xe đầy nấm, quần áo vừa bẩn vừa rách, điệu bộ có nhìn thế nào cũng không giống một tổng giám đốc của một tập đoàn lớn hay một cô thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng khi xưa.

An Nhã nhìn anh thản nhiên tựa lưng vào mấy túi nilon đựng nấm, không nhìn được, khẽ bật cười: "Này tổng giám đốc, anh có biết bây giờ anh giống ai không?"

"Người trong lòng em"

"Không". Cô cũng tựa người vào mấy túi nấm như anh, thản nhiên nói:
"Người chẵn lợn"

TÌNH YÊU LÀ CỔ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 17

Đoạn 17

"Vậy em biết, em hiện tại giống ai không?"

"Một cô thôn nữ hiền lành chất phác"

"Không". Khóe miệng Thành Viễn cong lên, để lộ ra một nụ cười nửa miệng vô cùng quyến rũ: "Vợ người chăn lợn"

"Haha". An Nhã ôm bụng cười ngặt cười nghèo, cười một lúc mới nhớ ra mình đã cười đến mất cả hình tượng, vội vàng chuyển sang vấn đề khác: "Này, tôi thấy vết thương trên bụng anh rất sâu, anh không đau à?"

"Không". Thành Viễn chăm chú nhìn cô, bình thản nói: "Nước trong hồ đó lạnh quá, vừa làm đông máu, vừa làm dây thần kinh tê liệt rồi. Không thấy đau gì cả"

"Tôi còn tưởng anh là siêu nhân"

"Nếu biết bay, tôi đã sớm đem em về thành phố B rồi"

An Nhã ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy sao lấp lánh, lúc này, bụng bắt đầu réo òng ọc. Một ngày rồi chưa được ăn gì, cô đói sắp hoa mắt đến nơi: "Sau khi đưa anh vào bệnh viện, tôi sẽ đi ăn một bữa căng bụng mới thôi"

"Sau khi lành vết thương, tôi cũng phải ăn em sạch sẽ mới thôi"

"Vô sỉ"

Thành Viễn cười cười, đột nhiên giơ tay đến kéo An Nhã tựa vào vai mình: "Tôi thấy em đói đến mức hoa mắt rồi, không nhìn ra được trai đẹp"

ở ngay trước mặt nữa. Ngủ một giấc đi, khi nào đến thành phố, tôi sẽ gọi em"

Lúc này, An Nhã mới phát hiện ra một điều rằng, mới chỉ ở gần Dương Thành Viễn một thời gian ngắn mà dường như cô và anh ta đã có thể cư xử với nhau như những người đã vô cùng quen thuộc. Ngay cả điều bộ khi Thành Viễn kéo tay cô ôm vào lòng cũng hết sức tự nhiên, mà điều kỳ lạ nhất chính là bản thân cô ngay cả một chút bài xích anh ta cũng không hề có.

Những điều như vậy, không phải ngày một ngày hai mà có được. Cũng không phải là vừa mới gặp đã có thể thân quen. Cảm giác thân thuộc tựa như tâm linh tương thông, phải đúng người thì mới có xúc cảm chân thực được như vậy.

Lẽ nào, không phải là anh em sinh đôi... mà là một người!!!

Thành Viễn, Kiến Thành... An Nhã tự thắc mắc trong lòng rất lâu rồi ngủ quên trên vai anh lúc nào không biết. Chiếc xe chở đầy năm vẫn chậm chạp đi trên con đường trải nhựa yên tĩnh ở nông thôn, chở theo hai trái tim vừa lạ lại vừa quen, bỗng dưng cả thế giới dường như thu bé lại.

Hai tiếng sau bọn họ cuối cùng cũng quay trở lại được thành phố B. Thành Viễn móc ví đưa cho người tài xế một tập tiền xanh đỏ, sau đó cùng An Nhã xuống ở một ngã tư rồi bắt Taxi quay trở về biệt thự.

Cảm giác khi được trở về nơi có nền văn minh tựa như vừa từ địa ngục leo lên thiên đường, An Nhã vào đến nhà liền thở phào một tiếng, sau đó nhìn bộ dạng nhếch nhác của Thành Viễn, lại khẽ thở dài: "Anh không định đến bệnh viện à?"

"Không". Anh cúi người lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc điện thoại di động, bật nguồn: "Vết thương nhỏ thế này, mời bác sĩ đến nhà là được rồi"

Vết thương nhỏ? Ngay cả cái kiêu lì lợm này, cũng quá giống Dương Kiến Thành.

An Nhã đứng tựa người vào quầy rượu, ánh mắt chăm chú nhìn từng cử chỉ của Thành Viễn, trong lòng bỗng dưng tràn đầy nghi hoặc.

Thành Viễn gọi điện thoại cho bác sĩ xong xuôi, sau khi quay lại liền chạm phải ánh mắt sắc bén của cô, khẽ bật cười: "Sao lại nhìn tôi như vậy"

"Hiếm khi có dịp nhìn tổng giám đốc như anh nhếch nhác như vậy, cho nên nhìn lâu một chút"

Anh tỏ ra không thèm chấp cô, nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống bàn, nói: "Em muốn ăn gì? Tôi gọi đồ ăn cho em"

"Cơm gà đi. Cơm sườn cũng được". An Nhã cau mày suy nghĩ vài giây rồi nói: "Mà thôi, cái gì cũng được, bây giờ có đồ ăn là tốt rồi"

Thành Viễn cười cười: "Em tắm đi"

An Nhã gật đầu, sau đó xoay người đi lên lầu. Khi cô tắm xong bước xuống, bác sĩ đã bắt đầu khâu lại vết thương trên bụng Thành Viễn.

Cô đứng trên cầu thang, vô tình nghe được vị bác sĩ kia nói:

"Anh Viễn, vết thương này rất sâu, xung quanh đã bắt đầu có dấu hiệu bị nhiễm trùng rồi. Bây giờ tôi khâu lại, ngày mai anh phải đến bệnh viện kiểm tra xem nội tạng có bị tổn thương không"

"Ừ"

"Mấy vết thương trên lưng anh vừa mới lành thịt, bây giờ lại thêm những vết thương này. Nếu ông Hàn mà biết được..."

Bác sĩ vừa nói đến đây, Thành Viễn đã cau mày ngắt lời: "Chuyện này không được nói cho ông nội tôi. Mấy vết thương ngoài da này, không đáng để bận tâm"

"Xóa sẹo bằng công nghệ laze lượng tử thì ầu không tốt. Hơn nữa, công nghệ đó còn chưa được áp dụng trên thế giới, ánh sáng của nó rất dễ gây ung thư da"

"Tôi biết rồi. Khâu đi"

Xóa sẹo bằng lazer? Thành Viễn từng xóa sẹo bằng lazer?

Mối nghi hoặc trong lòng An Nhã mỗi lúc một tăng lên, thế nhưng cô vì vẫn chưa thể khẳng định cho nên vẫn quyết định tỏ ra bình thường với Dương Thành Viễn.

An Nhã hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi bước xuống. Cô đi đến gần, cúi đầu chào bác sĩ một cái rồi chăm chú liếc vết thương mới được khử trùng trên bụng Thành Viễn.

Vết thương còn mới đỏ lôm, xung quanh miệng đã bắt đầu tấy lên, nếu như người này là Kiến Thành, có lẽ cô sẽ rất đau lòng.

"Anh có đau không?"

"Tiêm thuốc tê rồi, không thấy đau". Anh liếc về phía bàn ăn, nói: "Đồ ăn em gọi ở trên bàn. Lại ăn đi"

Cô khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm chiếc kim hình lưỡi câu đang móc vào thịt anh để khâu lại, trái tim chột nhói một cái. An Nhã khẽ thở dài trong lòng, sau đó mới chậm rãi đi đến bàn ăn ngồi xuống.

Cô ăn một bụng no xong xuôi thì bác sĩ cũng khâu xong cho Thành Viễn. Đợi bác sĩ ra về, cô mới cẩn thận khay đồ ăn đến, đặt lên bàn trà trước mặt anh: "Anh muốn ăn xong rồi mới tắm hay tắm rồi mới ăn?"

"Ăn trước đi. Em đút cho tôi"

"Được"

Hiếm khi An Nhã ngoan ngoãn như vậy, Thành Viễn tỏ ra hết sức thỏa mãn. Anh tựa đầu vào thành ghế, lưỡi biếng há miệng ăn đồ ăn, sắc mặt vô cùng thoải mái.

Mà thực ra vết thương đó chỉ ở bụng, không phải đau đến mức không thể tự ăn được, vậy mà trong suốt hơn một tuần sau đó, ngày nào An Nhã

cũng đều phải tự tay đút cho Thành Viễn thì anh mới chịu ăn.

Dương nhiên, trong thời gian này, hai người cũng chỉ dừng ở giai đoạn ngủ chung giường với nhau, Thành Viễn cũng tuyệt đối không hề động chạm hay có hành động nào sàm sỡ cô. Mà anh càng như vậy, sự nghi ngờ trong lòng An Nhã lại càng lớn, dường như đã có thể gần như chắc chắn người đàn ông này có liên quan rất lớn đến Dương Kiến Thành của cô.

Chỉ có đi đâu, An Nhã thực sự không hiểu, nếu anh đúng là Kiến Thành, tại sao lại cố tình tỏ ra không quen biết cô như vậy, tại sao lúc gặp lại lại đối xử với cô lạnh lùng như thế? Giữa hai người đã từng yêu vô cùng sâu đậm, đâu phải nói quên là có thể quên?

Nửa tháng tiếp theo, mặc dù vết thương trên bụng đã hoàn toàn lành sẹo nhưng Dương Thành Viễn vẫn lười biếng không rời khỏi biệt thự nửa bước, tất cả văn kiện, giấy tờ đều là cấp dưới đem đến nhà cho anh ký tên.

Hôm đó, Thành Viễn đang thông thả đọc tài liệu ở bàn trà thì An Nhã đem đến một đĩa hoa quả, khi cô vừa định quay đi thì anh bỗng đứng lên tiếng: "Em không đút cho tôi ăn à?"

"Vết thương của anh đã khỏi hẳn rồi. Tự ăn đi"

"Tôi vẫn chưa khỏe"

"Da non trên bụng anh đã mọc hết rồi đấy"

Nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của cô như vậy, Thành Viễn khẽ bật cười, bỏ tài liệu trong tay xuống: "Đêm nào em cũng lên kiểm tra à?"

An Nhã bỗng đứng đỏ mặt: "Vớ vẩn"

"Nếu tôi đã khỏe lại, liệu còn kiên nhẫn ăn chay đến bây giờ không?"

An Nhã đương nhiên dư sức hiểu hàm ý trong câu nói này của Thành Viễn. Tuy nhiên, trong suốt nửa tháng qua bị anh ta trêu chọc đã thành quen

cho nên vẻ mặt của cô vẫn tỏ ra hết sức bình thường: "Tôi muốn đến bệnh viện thăm mẹ"

"Đi bao lâu?"

"Nửa ngày có được không?"

Anh suy nghĩ một lát rồi gật đầu: "Ngày mai tôi phải đi công tác. Em đến bệnh viện ở lại vài ngày đi"

Nghe anh nói vậy, ánh mắt An Nhã lập tức sáng lên: "Thật ă? Cảm ơn anh. Cảm ơn anh"

Thành Viễn liếc về phía đĩa hoa quả, hai bàn tay đan vào nhau, bình thản nói: "Cảm ơn thế thôi ă?".

Cô lập tức hiểu ý, vui vẻ đi lại gần bàn trà, cầm một miếng táo lên, cẩn thận đưa đến gần miệng anh: "Tổng giám đốc, mời dùng"

"Biết thức thời đấy"

"Nhờ công anh dạy dỗ"

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Thành Viễn đã lái xe đưa An Nhã đến bệnh viện. Sau khi cô vừa đi vào bên trong, anh liền gọi một cuộc điện thoại.

Đầu dây bên kia dường như cũng đã chờ sẵn cuộc gọi này của anh, chuông vừa đổ đến hồi thứ hai đã lập tức nghe máy: "Đại ca"

"Kiệt, sắp xếp đến đâu rồi?"

Kiệt lúc này đã đứng chờ Thành Viễn sẵn ở sân bay, anh ta liếc nhìn thời gian trên bảng đồng hồ điện tử ở khu làm thủ tục, chậm rãi trả lời: "Em đã bố trí tám người bảo vệ chị dâu rồi. Đại ca yên tâm"

"Được. Bây giờ tôi đến đó"

"Vâng, đại ca"

Sau khi đến sân bay, Thành Viễn cùng Kiệt lên chuyến bay gần nhất để tới thành phố A, ba tiếng sau đã có mặt ở vùng đất quen thuộc mà anh đã lần đầu gặp An Nhã.

Lần này quay trở về, thực ra Thành Viễn muốn làm một điều, đó chính là gặp lại những người anh em mà cách đây bảy năm đã cùng vào sinh ra tử với anh, đã cùng anh chiến đấu oanh oanh liệt liệt,... những người anh em thương như máu như thịt.

Hai người lên một chiếc xe rồi lái đến một gara sửa chữa ô tô ở trong thành phố. Nghe nói gara này đã mở được gần bảy năm, dịch vụ cực kỳ tốt, nhân viên ở đây cũng rất có tay nghề cho nên thường ngày khách đến sửa rất đông,

Kiệt ngồi ở ghế lái, mặc dù vẻ mặt vẫn rất bình thường nhưng càng đến gần nơi cần đến thì lòng bàn tay lại càng đổ rất nhiều mồ hôi. Thành Viễn ngồi phía sau cảm nhận được tâm trạng căng thẳng của anh ta, khẽ mỉm cười:

"Chú không cần quá căng thẳng. Cùng lắm là đánh nhau một trận"

"Em chỉ sợ bọn họ vừa thấy chúng ta thì đã lập tức đuổi đi"

"Vậy lát nữa chú cứ lái xe đâm thẳng vào người Lôi là được rồi"

Xưa nay, Lôi luôn là người nóng tính nhất, bây giờ chọc vào anh ta, chắc chắn anh ta sẽ lập tức nổi điên. Mà mâu thuẫn thì chỉ có bộc phát ra thì mới có thể được giải tỏa, cùng lắm là đánh nhau một trận xong rồi thôi. Đạo lý này, rõ ràng là Dương Kiến Thành luôn hiểu hơn hẳn Kiệt một bậc. Anh luôn hiểu rõ từng người một, tựa như bảy năm trôi qua cũng chỉ như mây trôi nước chảy, đại ca của họ, dù có thay thân đổi phận hay thế nào đi chăng nữa thì cũng vĩnh viễn là người khiến mấy anh em họ phải cúi đầu tôn sùng.

Kiệt nuốt khan một ngụm nước bọt, gật đầu: "Em biết rồi, đại ca"

Sau xe vào đến gara, Kiệt làm theo lời Thành Viễn, đột ngột dẫm chân ga tăng tốc. Chiếc Toyota xộc thẳng vào gara với tốc độ cao, sau đó cần đúng lúc cách người Lôi mới bốn mét thì mới đạp phanh lại.

Không gian gara vừa rộng vừa trống trải, tiếng phanh gấp của xe vang vọng lại càng trở nên đinh tai nhức óc, khói từ pô xe bay mù mịt, mùi lốp cao su ma sát với sàn nhà bê tông bốc lên khét lẹt làm không khí trở nên vô cùng khó thở. Mà lúc này, Lôi đang cầm một chiếc cờ lê đứng ở cạnh một khay đồ, khi chiếc xe kia dừng lại, mũi xe chỉ còn cách áo anh ta đúng hai centimet.

Tất cả những người trong gara nghe thấy âm thanh này đều lập tức sống người, sau đó cùng đồng thời ngoái đầu lại nhìn về phía xe của Thành Viễn.

Anh ngồi trên xe, bình thản nói: "Lùi xe lại"

Kiệt cài số lùi, đạp chân ga lùi xe lại chừng bốn năm mét mới dừng hẳn lại.

Mà hành động này, chẳng khác nào khiêu khích máu giang hồ trong người Lôi, Dương, A Mạc. Bảy năm nay bọn họ chỉ ở đây sửa xe thông thường, đã hoàn toàn từ bỏ việc chém chém giết giết, chỉ làm ăn lương thiện sống qua ngày. Thế nhưng, trong vòng bảy năm này cũng có không ít người của các băng đảng khác đến tìm bọn họ gây chuyện, tuy nhiên, cuối cùng tất cả cũng đều thảm bại quay về.

Hôm nay, có kẻ ngang ngược lái xe vào tận đây như vậy, khiến ba người bọn họ không nhịn được, chửi thề một tiếng: "Mẹ kiếp".

Lôi, Dương, A Mạc mỗi người tay lăm lăm cờ lê, mỏ lết, mặt mày đằng đằng khí, lạnh lùng tiến lại phía xe của Dương Thành Viễn.

Kiệt ngồi trên xe trông thấy cảnh này, không chờ ba người họ đến nơi đã với tay lấy một chiếc tuýp dài ở ghế bên cạnh, sau đó nhanh như cắt mở

cửa xe nhảy xuống.

Trong lúc bọn Lôi, Dương, A Mạc còn chưa kịp nhìn rõ xem là người nào thì tuýp sắt trong tay Kiệt đã vung lên xoay một vòng, dòn lực lia về phía bọn họ.

Lôi giờ cò lê size lớn nhất lên ngang mặt đỡ đòn từ tuýp sắt của Kiệt, Dương nghiêng người một góc ba mươi độ né tránh, còn A Mạc thân thủ cũng nhanh nhẹn, trước khi bị tuýp sắt đập vào người đã kịp cúi xuống, đồng thời giờ chân đập vào bụng Kiệt.

Chẳng biết trong vòng một giây ngắn ngủi, Kiệt đã móc ra từ trong túi ra một con dao găm từ lúc nào, anh ta vừa bật dao ra thì chân A Mạc cũng vừa đập đến nơi. Ánh sáng sắc lạnh của lưỡi dao lọt vào mắt A Mạc khiến anh ta giật mình, trước khi chạm vào dao đã vội vội vàng vàng thu chân lại.

"Sửa xe thôi, lăm lăm hung khí làm gì vậy?". Kiệt giữ nguyên tư thế càn tuýp sắt, nhàn nhạt nói.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Lôi đang nghiêng răng nghiêng lợi càn cò lê bỏ lại về phía Kiệt bỗng nhiên khựng lại: "Mẹ kiếp, Kiệt"

"Lâu rồi không gặp, khỏe chứ?"

Dương gào lên: "Anh Kiệt"

A Mạc lúc này đã không còn ngọng nghịu như bảy năm về trước, sau khi thu chân lại, cũng luống cuống gọi ần lên: "Anh Kiệt"

Nghe thấy bọn họ gọi tên mình, ánh mắt Kiệt hiện rõ sự sung sướng không gì che giấu được, chỉ hận không thể ngay lập tức chạy lại ôm lấy Lôi, Dương, A Mạc. Anh mỉm cười, xoay tuýp sắt trong tay, chống một đầu xuống đất, nói: "Khoan đã, hạ vũ khí xuống. Trên xe còn một người"

Ba người kia không hện mà cùng đồng thời nhú mày nhìn về phía ghế sau trên xe. Ở đó còn thấp thoáng một bóng người nữa, tuy nhiên, vì nửa

gương mặt người đàn ông đó đeo kính đen nên tạm thời không thể nhìn rõ là ai.

Kiệt hơi xoay người, nhìn về phía Dương Thành Viễn, nói: "Đại ca, chúng ta hai đánh ba có được không?"

Thành Viễn lúc này mới bình thản mở cửa xe bước xuống, kính mắt đen cũng tháo ra vứt sang một bên: "Không vấn đề gì"

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kỳ Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 18

Đoạn 18

Lôi, Dương, A Mạc trông thấy Thành Viễn bước từ trên xe xuống, sắc mặt ai nấy đều lộ rõ vẻ kinh ngạc tột độ.

A Mạc ánh mắt sáng lấp lánh, đứng bên cạnh, ghé sát tai Dương nói nhỏ: "Anh Dương, không phải nói đại ca đã chết bảy năm trước rồi sao? Sao anh Kiệt vẫn còn sống, đại ca vẫn còn sống?"

Dương mặc dù hơi cau mày nhưng gương mặt lại không giấu nổi sự sung sướng, thản nhiên nhún vai nói một câu chẳng hề liên quan: "Mày biết không? Tao ngán công việc sửa xe nhàm chán này lắm rồi"

Lôi cũng cờ lê quắc mắt liếc hai người họ một cái, sau đó không thèm nhìn Thành Viễn, gào lên với Kiệt: "Bảy năm qua mày không chết?"

"Cái mạng này lẽ ra phải đi đời lâu rồi, nhưng diêm vương nhất định che tao"

"Đã lặn được bảy năm, tại sao bây giờ còn quay về tìm bọn tao?"

Kiệt hơi ngoái đầu lại nhìn Thành Viễn, trả lời: "Vì chúng ta là anh em"

Áo ba lỗ trên người Lôi hiện tại ướt đầm mồ hôi, cơ bắp trên cánh tay nổi cuồn cuộn bóng loáng, dáng vẻ vẫn hùng hăng hống hĩnh như ngày nào. Anh ta khoát tay, chỉ một đầu chiếc cờ lê cỡ lớn về phía cửa chính, nói: "Tao và mày, kể cả người đàn ông kia, bảy năm trước đã không còn là anh em. Đi đi"

Thành Viễn đang đi về phía bọn họ bỗng dừng dừng bước, anh thoải mái dứt hai tay vào túi quần, vẻ mặt không nóng không lạnh, chỉ có ánh mắt màu đen thẫm chăm chăm nhìn Lôi: "Đã mất công đến tận đây, không mời chén trà thì cũng nên vận động chân tay chút chứ"

A Mạc nghe câu xong câu này lại tiếp tục không nhin được, quay sang Dương nói nhỏ: "Anh Dương, được đánh nhau với đại ca thật à?". Giọng điệu anh ta vô cùng phấn khích, sung sướng xoay xoay cổ tay: "Em nghe nói đại ca ngày xưa trên giang hồ đã trở thành truyền kỳ. Được đánh nhau với anh ấy lại lần nữa, em có chết cũng cảm thấy mãn nguyện"

Dương khinh bỉ liếc A Mạc, trả lời: "Mày đọc ngôn tình nhiều quá nên bị nhiễm rồi à. Mày không cần chết vì mãn nguyện, vì trước khi mày mãn nguyện đã bị đại ca bẻ gãy cổ rồi"

Lôi nhìn Dương Thành Viễn, mà không phải, là nhìn Dương Kiến Thành mới đúng, hơi gật đầu: "Được". Bàn tay anh ta nắm chặt chiếc cò lê bóng loáng, nói: "Đánh thắng mời trà. Thua mời ra về"

Kiệt đứng thẳng người, nhắc tuýp sắt lên khỏi mặt đất: "Được"

Thành Viễn mỉm cười, bình thản nghiêng đầu bẻ khớp cổ tay răng rắc, sau đó nhàn nhạt mở miệng: "Hai đánh ba, lên đi"

Dương và A Mạc, hai người cầm hai chiếc mỏ lết size lớn nhất, vẻ mặt ngập tràn hưng phấn bước nhanh về phía Kiệt, sau đó cùng xoay người giơ chân đập mạnh về phía anh ta.

Kiệt hai tay cầm hai đầu tuýp sắt, ngay lập tức giơ lên dọc theo chiều cơ thể, thành công chặn đứng đòn từ bàn chân của hai người kia. Chiếc tuýp sắt trong tay anh lúc này vì phải chịu lực quá lớn cho nên khiến cơ thể bị trượt về phía sau một đoạn, Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên: "Đánh thật đấy à?"

"Sau bảy năm mà võ võ vẫn tệ quá". Dương thản nhiên cười nhạt, rút chân về

A Mạc học theo dáng vẻ khinh bỉ của Dương, nói: "Anh về quê chăn lợn đi"

Kiệt thu tuýp sắt lại, kẹp ở bên nách, sau đó xuống tấn thủ thế: "Được. Vậy để tao chặn hai đứa chúng mày trước"

Lời vừa dứt, ba người lại lao vào nhau đấm đá túi bụi. Thành Viễn đứng một bên thấy cảnh này, liền hất hàm về phía Lôi:

"Nhà chú có trà không?"

Anh ta vừa cần cờ lê lao lại phía Thành Viễn, vừa gào lên: "Đánh thắng có trà"

Dương Thành Viễn trong tay không cần một tấc sắt nào, đối diện với dáng vẻ hùng hùng hổ hổ lao đến của Lôi, chỉ thản nhiên mỉm cười: "Trà ô long mới uống".

Vừa dứt câu, chiếc cờ lê cỡ đại của Lôi đã bổ về phía anh. Thành Viễn nhanh như cắt nghiêng người né tránh, sau đó giơ một tay cần cổ tay Lôi, bẻ mạnh một cái.

Động tác của Lôi cũng nhanh nhẹn không kém anh, anh ta dùng tay còn lại nắm lấy tay Thành Viễn, bóp mạnh: "Uống được trà mà dễ sao?"

Dương Thành Viễn cười nhạt, chẳng biết đã gài chân mình vào chân Lôi từ lúc nào, anh siết chặt bàn tay cần cờ lê của anh ta quăng mạnh theo chiều chân bị gài một cái khiến cả cơ thể to lớn của Lôi ngã xuống nền bê tông rầm một tiếng: "Vẫn dễ bị lừa như xưa"

Ba người còn lại đang đánh nhau nghe thấy tiếng động này liền lập tức dừng hình, quay sang ngẩn tò te nhìn Lôi đang lồm cồm bò dưới đất đây.

Anh ta vừa đứng dậy đã điên cuồng lao lại phía Thành Viễn, gào lên: "Đánh thắng rồi nói"

Mà thực ra, cũng chẳng cần thêm mấy chiêu, chỉ mười phút sau Lôi đã thất bại thảm hại dưới tay Thành Viễn, nằm xụi lơ dưới đất thở hổn hển.

Dương Thành Viễn lúc này cũng không quan tâm đến quần áo đất tì trên người, thản nhiên nằm xuống bên cạnh anh ta, tầm mắt nhìn chăm chăm trên nhà lợp tôn trong gara: "Bảy năm qua chú không hề luyện võ à? Thân thủ càng lúc càng tệ"

"Hàng ngày sửa ba cái xe đã hết ngày, mẹ nó, tôi chán công việc chỉ vận động mỗi tay này lắm rồi"

"Không định lấy vợ, sinh con sao?"

Dương m òhôi nhể nhại đang đánh nhau với Kiệt gần đó, hóng hớt chen miệng vào: "Có một bà góa ch ãng thích anh Lôi. Đại ca, anh Lôi cũng ưng bà ta lắm. Mỗi tội hơn anh ấy tận ba tuổi"

Lôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Câm miệng"

Thành Viễn cười cười: "Người nào cũng được. Sống vui vẻ là được rồi"

Lôi quay sang nhìn Thành Viễn, bất giác trong lòng lại cảm thấy vô cùng phức tạp. Anh ta thực ra rất muốn quay về lúc xưa, quay về những ngày tháng chinh chiến oanh oanh liệt liệt cùng Dương Kiến Thành... thế nhưng, xã hội đen và cảnh sát làm sao có thể đứng chung một chiến tuyến?

"Tôi nghe nói bảy năm trước anh đã chết"

"Ừ". Về mặt Thành Viễn phảng phất ra vài tia cô đơn: "Người cảnh sát năm đó đã lợi dụng bọn chú đã chết rồi. Bây giờ, tôi không làm cảnh sát nữa"

Ánh mắt Lôi lập tức thay đổi, anh ta kinh ngạc hỏi: "Vậy bảy năm qua anh ở đâu?"

"Tôi hôn mê suốt sáu năm, chú có tin không?"

Kiệt cùng Dương và A Mạc lúc này đã đánh nhau xong xuôi, ba người bọn họ đi đến gần Thành Viễn, mặc kệ sà nhà đây dầy dầy, nằm xuống.

Kiệt thở hổn hển, nói: "Suốt sáu năm đại ca hôn mê, tao vẫn ở thành phố này, thỉnh thoảng có lên đến thăm bọn mày, nhìn một lát rồi lại đi"

Dương cau mày: "Làm sao anh có thể sống trong vụ nổ bom năm đó?"

"Trèo được ra ngoài, lúc đó bị thương đến mức không nhận ra nổi chính mình, phải nằm trên giường suốt hai tháng mới có thể đi lại được". Kiệt thở dài: "Đại ca còn tệ hơn, hôn mê suốt sáu năm, tới lúc tỉnh dậy thì chân không thể đi lại được nữa. Cách đây một năm, anh ấy quay về đây, lúc đó vừa đi vừa phải chống gậy. Bác sĩ nói xương chân của anh ấy vì tập đi quá sức mà đã gãy bốn lần rồi, nếu gãy thêm lần nữa sẽ hỏng vĩnh viễn"

A Mạc kinh ngạc quay sang nhìn Thành Viễn, hỏi: "Vậy tại sao đại ca còn quay về?"

"Vì sao à?". Kiệt cười nhạt: "Không phải vì chị dâu và ba đứa chúng mày sao?"

Nghe xong câu này, khóe mắt của Lôi, Dương, A Mạc bỗng trở nên cay cay. Bọn họ thực ra đã buông bỏ mọi thù hận từ lâu lắm rồi, cũng ngán ngẩm cuộc sống yên bình này lắm rồi, cuộc sống mà ba người họ luôn mong ước chính là một cuộc đời oanh liệt như trước kia, liếm máu trên đầu lưỡi dao, kề vai sát cánh cùng Kiến Thành vào sinh ra tử.

Lôi cố đè nén cảm xúc trong lòng, hít sâu một hơi, trả lời: "Hôm nay đến tìm chúng tôi không phải để uống một chén trà, ôn lại chuyện cũ chứ?"

Thành Viễn mỉm cười: "Trà thì tất nhiên vẫn phải uống, nhưng chuyện cũ thì thôi". Nói đến đây, anh rút ra từ trong túi quần ra ba chiếc vé máy bay ném lên người Lôi: "Đến thành phố B một chuyến"

Lôi nhặt bừa một tấm vé trên bụng, giơ lên, khi nhìn thấy thời gian bay vào bốn giờ chiều mai liền kinh ngạc quay sang nhìn Thành Viễn, buột miệng nói một câu: "Đại ca, tự nhiên đến thành phố B làm gì?"

"Tạ Vân vẫn còn sống. Cô ta âm thầm tập hợp lại đám tàn dư của các bang phái cũ, cách đây nửa tháng, còn cho người tìm đến tận thành phố B phục kích tôi"

Lôi nghe đến đây, hùng hùm hồ hồ bật dậy: "Mẹ nó. Hóa ra con điên đó vẫn còn sống"

Dương bẻ khớp cổ tay răng rắc, nói: "Đại ca, em hình như đã tìm lại được động lực sống rồi. Mẹ nó, công việc sửa xe này nhàm chán đến độ muốn phát điên"

A Mạc nghiêng răng nghiêng lợi: "Đứa nào dám đụng đến đại ca, em giết đứa đó"

Cuộc sống cứ bình bình trôi đi dường như không hề thích hợp với ba người họ thì phải. Chẳng thế mà đã bảy năm rồi, Lôi, Dương, A Mạc vẫn chưa lập gia đình, chỉ sửa xe sống qua ngày như thế.

Lôi cau mày suy nghĩ một lát rồi lên tiếng: "Vì bị truy sát nên anh mới tìm đến bọn tôi"

"Chú nghĩ một mình tôi không đủ sức đấu với cô ta à?". Thành Viễn cười cười: "Tạ Vân chỉ là một tác nhân nhỏ khiến cho tôi có thêm quyết tâm để quay trở về đây thôi. Với tôi, các chú vĩnh viễn là anh em"

Kiệt nằm bên cạnh, cũng lên tiếng: "Tôi cũng vậy. Vĩnh viễn là anh em"

Lôi nhìn chằm chằm lên trần nhà suy nghĩ rất lâu, Dương và A Mạc cũng im lặng chờ quyết định của anh ta. Gần năm, sáu phút sau, Lôi mới thở hắt ra một hơi, nói: "Mẹ kiếp. Không cần uống trà nữa. Đại ca, tôi thua rồi"

Dương, A Mạc sung sướng hét ầm lên: "Đại ca". Sau đó lồm cồm ngã dậy, chạy lại ôm lấy Dương Thành Viễn.

Anh bị đè đến mức không thở được, tuy nhiên vẫn dang tay về phía Lôi: "Còn chờ gì nữa, lại đây"

Lôi hơi ngưng, giờ tay gãi gãi đầu, miệng lẩm bẩm gọi hai chữ: "Đại ca", Kiệt thấy anh ta như vậy bèn đứng dậy đi lại gần, kéo Lôi về phía Thành Viễn: "Đã lâu rồi không được chơi trò này, đề chết đại ca đi"

Trong gara hôm ấy ngập tràn tiếng cười của năm người đàn ông, đã bảy năm rồi, bảy năm đằng đẵng trôi qua thứ gì cũng đều thay đổi, chỉ có tình anh em và tình yêu không biên giới của bọn họ là vĩnh viễn không thay đổi, vĩnh viễn không oán cũng không hối!!!

Anh em kiếp này, không có kiếp sau!!!

Tám giờ tối, sau khi vừa đặt chân về thành phố B, Thành Viễn đã lái xe đến bệnh viện đón An Nhã.

Lúc này, cô vừa đỡ mẹ Tâm ngủ xong, đang ngồi bên cạnh giường bệnh nghịch điện thoại, những ngón tay vô tình mở đến mấy bức ảnh chụp ở biệt thự của Dương Thành Viễn.

Đây là chiếc điện thoại mà anh mới mua cho cô sau khi hai người sống sót từ hang núi kia trở về, lúc thử camera có tình cờ chụp cả hình anh vào trong đó. An Nhã chạm tay zoom to bức ảnh có bóng lưng Thành Viễn, nhìn ngắm rất lâu, sau đó lại khẽ thở dài.

Trước đây thì không sao, tuy nhiên kể từ lúc cô bắt đầu nghi ngờ anh là Kiến Thành, chẳng hiểu sao trong lòng An Nhã lại cứ xuất hiện những cảm giác vô cùng kỳ lạ. Cô không còn bài xích, cũng không còn cảm thấy người đàn ông ấy quá đáng ghét, còn rất tự nhiên để anh ta ngủ hàng đêm. Chẳng hạn như bây giờ, mới chỉ có hai ngày xa Thành Viễn thôi mà cô đã bắt đầu nhớ anh rồi, nhớ đến mức không thể tự chủ được mà mở hình anh ra xem rồi ngồi ngây ra như thế này.

Nghĩ đến đây, An Nhã lắc đầu nguây nguậy. Cô hình như điên rồi, mới có hơn một tháng thôi mà tình cảm đã thay đổi một cách triệt để, thay đổi nhanh đến mức ngay cả cô cũng cảm thấy khinh rẻ bản thân mình.

Thành Viễn đứng bên ngoài cánh cửa, nhìn thấy hành động lắc đầu này của cô liền mỉm cười. Đúng lúc anh vừa định mở cửa bước vào thì điện thoại trong túi lại đột nhiên đổ chuông.

Nhìn màn hình hiển thị tên của Lý Thiên Kim, đầu mày của Thành Viễn bất chợt nhíu lại, sau đó chần chừ rất lâu mới lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh mẹ của An Nhã, bấm nút nghe máy.

"Anh đây"

Đầu dây bên kia, giọng nói của Lý Thiên Kim mang ngữ điệu cực kỳ vui vẻ: "Viễn, em về rồi"

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 19

Đoạn 19

Sau khi cúp điện thoại xong xuôi, Thành Viễn mới quay lại bãi đỗ xe, nhắn tin cho An Nhã.

"Tôi đang đợi em dưới sân"

Cô đang ngồi ngẩn ra bên giường mẹ, nhìn thấy tin nhắn này, trái tim liền đập loạn lên trong lồng ngực. Ngón tay ngay lập tức nhấn lại máy từ: "Anh về từ khi nào?"

"Mới xuống máy bay chiều nay. Em xuống đi"

An Nhã cũng không hề ý thức được khóe miệng mình đã bị kéo căng ra từ khi nào, ý cười trên khuôn mặt xinh đẹp hiện tại không thể che giấu được. Cô nhẹ nhàng kéo chăn lại cho mẹ, sau đó dặn dò y tá trông nom mẹ. Tâm cẩn thận rồi mới chạy như bay xuống dưới sân bệnh viện.

Ánh mắt An Nhã tìm kiếm khắp sân bệnh viện hồi lâu, sau cùng chợt khựng lại trên người của một người đàn ông đang đứng tựa vào thân xe cách đó một quãng. Thành Viễn mặc một bộ vest màu đen lịch lãm, nửa gương mặt dù chìm trong bóng tối nhưng vẫn khiến cho người ta có thể nhận ra được vẻ tuấn mỹ cực phẩm xuất phát từ riêng anh, trái tim người con gái kia bỗng nhiên lại vì anh mà đập hẫng mất một nhịp.

An Nhã hít sâu một hơi, cố gắng đè nén cảm xúc vào tận trong đáy lòng, chậm rãi đi đến gần Thành Viễn: "Anh đến lâu chưa?"

"Không lâu lắm". Anh cúi người mở cửa xe, thản nhiên nói: "Về nhà thôi"

Cô gật gật đầu, sau đó theo anh bước vào xe, cùng trở lại căn biệt thự của Dương Thành Viễn.

Trong khoang xe tĩnh lặng, người đàn ông kia vẫn chuyên tâm lái xe, còn An Nhã ngồi một bên thỉnh thoảng lại quay sang len lén liếc nhìn anh, càng nhìn càng thấy anh thật sự quá giống Kiến Thành. Mấy ngày hôm nay cô đã lên mạng tham khảo rất nhiều bài viết về anh em sinh đôi, trên đó nói dù có là sinh đôi cùng trứng đi chăng nữa thì hai người nhất định vẫn có một số đường nét khác nhau, không thể nào giống đến 100% người kia được.

Cô quen Dương Kiến Thành một năm, trong một năm đó hầu như toàn bộ thời gian đều là chung sống với anh, còn có thể nhớ rõ từng tấc da thịt anh đến từng chân tơ kẽ tóc. Trước đây khi gặp Thành Viễn, vì ấn tượng ban đầu về anh ta là ánh mắt lạnh lùng xa cách cho nên cô đã không chú ý đến những chi tiết này, bây giờ sống chung với nhau, ngày lại ngày trôi đi, cô mới phát hiện ra đến cả từng điệu bộ, cử chỉ, thậm chí là từng cái nhíu mày của anh đều giống hệt Dương Kiến Thành. Thứ khác nhau duy nhất giữa hai người họ chỉ là sẹo trên cơ thể mà thôi, nhưng mà, Thành Viễn lại từng dùng tia laser lượng tử để xóa sẹo.

"Làm cái gì mà nhìn tôi chăm chăm như vậy?". Giọng nói trầm trầm dễ nghe của Thành Viễn đột nhiên truyền đến khiến An Nhã giật mình, vội vội vàng vàng ngoảnh đầu đi chỗ khác:

"Đâu có nhìn anh"

Anh khẽ cười, ánh mắt vẫn tập trung nhìn đường phố phía trước: "Yên tâm. Tôi đã khỏe hẳn rồi, tối nay sẽ bắt đầu thực hiện hợp đồng. Em đừng lo"

"Bao giờ thì anh chán tôi?"

"Còn phải xem thái độ của em trên giường thế nào"

An Nhã ngoảnh đầu nhìn những biển hiệu đầy màu sắc lướt qua ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: "Chỉ vì một hợp đồng nhỏ nhoi mà khiến anh hao tâm

tồn sức không ít. Phụ nữ nào leo lên giường của anh cũng được đãi ngộ tốt như thế à?"

"Em đang ghen?"

"Không, tôi chỉ muốn tham khảo kinh nghiệm của những người đi trước. À không". An Nhã cười nhạt: "Leo lên giường trước thôi"

"Đi đâu đó em không cần phải lo. Tôi không thích phụ nữ ngoan ngoãn, bởi vậy cho nên lát nữa em cứ nằm yên không kháng cự là được"

"Vô sỉ". Cô khẽ chửi trong miệng, sau đó một lát lại nói: "Vợ chưa cưới của anh có biết đời sống của anh sa đọa như thế không?"

Lúc này, xe đã vào đến sân biệt thự của Thành Viên. Anh nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng nở ra một nụ cười nhàn nhạt: "Từ bao giờ em quan tâm đến đời tư của tôi vậy? Em thích tôi à?"

An Nhã giờ tay tháo dây an toàn, mở cửa bước xuống xe, vẻ mặt dường như không quan tâm đến mấy câu châm chọc kia: "Từ bao giờ anh trở nên tự luyện như vậy?"

Thành Viên cười cười, sau đó không nói không rằng câu nào liền mở cửa bước xuống, ôm ngang An Nhã vào trong nhà. Cô bị anh ôm bất ngờ cho nên kinh ngạc đến mức cả người ngậy ra, mãi gần nửa phút sau mới có thể kêu lên:

"Anh làm cái gì vậy?"

"Có thể hỏi câu nào thông minh hơn được không?"

An Nhã nuốt khan một ngụm nước bọt, giọng nói có phần hơi gấp gáp: "Anh không định tắm trước à?"

Lúc này, Thành Viên đã bước lên khỏi cầu thang, anh đá cửa phòng ngủ rầm một tiếng, sau đó đem cô đặt vào bồn tắm, với tay xả nước, thản nhiên trả lời: "Bây giờ tắm"

Hiện tại An Nhã đang mặc một bộ váy bằng vải voan mềm mại, khi gặp nước lạnh, lớp vải kia liền dính chặt vào người làm lộ ra nửa bầu ngực thanh xuân đầy đặn, áo ngực ren màu trắng cũng thấp thoáng hiện lên.

"Á"

Hai má cô đỏ ửng như gấc, lúng túng giơ hai tay lên che ngực, mà hành động ngượng ngập này lại càng làm cho đáy lòng ai kia càng căm căo dữ dội, cổ họng cũng trở nên khô khốc bỏng rát. Đã bảy năm nay anh ăn chay rồi, hôm nay vốn chỉ định trêu chọc cô một chút, không ngờ mới nhìn thấy cảnh này đã suýt phun máu mũi.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Thành Viễn đang chằm chằm nhìn mình, An Nhã xấu hổ hét lên: "Anh mau đi ra ngoài"

"Này, tôi...". Thành Viễn vốn định nói: Tôi với em đã ký hợp đồng, em phải tự nguyện mới đúng, tại sao đuổi tôi?

Thế nhưng lời còn chưa kịp nói, cô đã lạnh lùng chặn họng: "Còn không ra đừng trách tôi đánh anh"

"Vậy em định đánh bằng cách nào? Khiến tôi một tuần không thể rời khỏi giường à?"

"Mặt dày. Vô sỉ". An Nhã giơ tay chỉ về phía cửa phòng tắm, gào lên: "Tôi cho anh ba giây, mau lượn ra ngoài"

Về mặt Dương Thành Viễn vẫn chẳng biểu lộ ra bất kỳ cảm xúc gì, từ đầu đến cuối vẫn bình thản như không. Anh khoanh tay trước ngực, thản nhiên tựa người vào tường: "Để xem em có thể làm tôi không rời khỏi giường được trong bao lâu. Lên đi"

"Vậy đừng trách tôi". An Nhã vừa nói, vừa đứng dậy khỏi bồn tắm, năm ngón tay co lại tạo thành hình móng diều hâu, lao đến nhắm thẳng vào cổ họng Thành Viễn.

Anh nhanh như cắt xoay người né tránh, hai tay vẫn khoanh lại trước ngực, không hề động đậy, dường như chỉ phòng thủ chứ không có ý định phản đòn của An Nhã. Mà hành động này của anh lại giống hệt lần đầu tiên cô và Kiến Thành luyện võ năm xưa, lúc đó, Dương Kiến Thành cũng chỉ nhường cô, không đánh.

Mức độ nghi hoặc trong lòng An Nhã hiện tại đã lên tới 99% rồi. Người đàn ông này có phải là Kiến Thành hay không, đánh xong trận này là có thể xác định.

Nghĩ vậy, cô tiếp tục dồn sức tấn công Thành Viễn. Không gian phòng tắm vừa hẹp vừa trơn, không thể triển khai hết các thế đòn thoải mái được, thành ra An Nhã chỉ có thể dồn toàn lực vào tay, hết nắm trái rồi nắm phải, thậm chí là cả nắm trực diện cũng không thể nào trúng được vào người Thành Viễn.

Anh thấy cô như vậy, liếc cong môi mỉm cười, vẻ mặt hết sức thản nhiên: "Tối nay em chưa được ăn cơm à?"

An Nhã lùi người ra sát thành bồn tắm, sau đó co chân lao đến định tấn công vào bụng của Thành Viễn: "Anh mới uống Reb bull hay Rocket à?"

Dương Thành Viễn căn đúng thời khắc chân cô đến sát người mình mới nghiêng người sang trái một góc bốn mươi độ khiến An Nhã bị mất đà, đập văng cánh cửa phòng tắm, lao ra ngoài: "Tôi mà cần phải uống mấy thứ vô dụng đó sao?"

Nói rồi, anh cũng bước nhanh ra theo, không ngờ vừa mới ra khỏi phòng tắm đã bị An Nhã tấn công bất ngờ cho nên đành phải giơ tay ra đỡ. An Nhã thà chết không chịu khuất phục, tiếp tục dùng tay còn lại nắm Thành Viễn, tuy nhiên vì anh phản ứng quá nhanh cho nên khiến tay cô nắm hụt, đập vào tường.

"Á"

Thành Viễn lập tức ngừng động tác, vội vàng cầm tay An Nhã lên cẩn thận xem xét: "Em có sao không?"

Cô nhân lúc anh không đề phòng, lén gài chân mình vào chân anh, giả vờ nhăn mặt trả lời: "Đau quá"

"Đợi tôi...". Lời còn chưa nói xong, An Nhã đã nắm ngược lại tay Thành Viễn, xoay mạnh một vòng, đồng thời gài chân khiến anh ngã xuống sàn. Mà người đàn ông kia cũng nhanh như chớp túm tay cô kéo xuống, khiến cả người An Nhã đè lên người mình: "Có vẻ như em không đau mấy thì phải"

An Nhã lúc này nằm trên anh, hoàn toàn quên mất váy áo trên người đã ướt hết, chằm chằm nhìn vào mắt Thành Viễn, nói: "Ngay từ đầu, ở quán Bar Đồng Khánh, anh đã giả vờ không biết võ?"

"Tôi chưa hề nói mình không biết võ"

"Vậy tại sao lúc đó lại không kháng cự, anh vốn dĩ có thể đánh lại tôi?"

"Em hấp dẫn như vậy, tôi là đàn ông, để em đánh cũng không vấn đề gì"

Cô nuốt khan một ngụm nước bọt, sau đó hít sâu một hơi, thu hết can đảm nhìn thẳng vào mắt Dương Thành Viễn nói: "Dương Kiến Thành"

Sắc mặt của anh dường như không hề tỏ ra ngạc nhiên, cũng không có chút gì tò mò khi cô gọi như vậy, Thành Viễn chỉ khẽ cười: "Tôi thật ra tên Dương Thành Viễn"

"Tại sao anh lừa dối tôi?". Sống mũi An Nhã đột nhiên cay cay: "Bảy năm qua anh không những rời bỏ tôi. Đến khi quay về còn tỏ ra như không quen biết tôi, đùa tôi như vậy anh vui lắm sao?"

Bàn tay đang ôm An Nhã đột nhiên tăng thêm lực, anh siết chặt cô vào lòng, không cho cô một chút không gian nào để có thể cự quây: "Vậy tại sao ngay từ đầu em không nhận ra tôi?"

"Anh biến mất bảy năm. Trở về với cái tên Dương Thành Viễn, quay lại với thân phận một người mới từ Washington trở về thừa kế tập đoàn,

tôi có thể chạy đến ôm lấy anh sao?"

"Tôi đã hy vọng em có thể chạy đến bên tôi. Tuy nhiên, em biết không?...". Nói đến đây, anh hơi ngừng lại: "Sau sáu năm hôn mê ở Washington, lần đầu tiên tôi quay trở lại thành phố A, khi đó lại em nắm tay một người đàn ông khác đi vào khách sạn. Lúc đó, tôi cũng tự hỏi mình rằng: tại sao em lại không thể chờ tôi, tại sao không thể đợi tôi trở về"

An Nhã kinh ngạc kêu lên: "Khách sạn? Tôi không có"

"Tôi đứng bên kia đường, đối diện là khách sạn Hồng Hoa, ngày hai mươi ba tháng tám"

Não bộ cô lục đục vận hành, cố gắng nhớ lại xem một năm trước mình đã vào khách sạn khi nào, một lát sau mới chợt nhớ ra hôm đó Nam nói đã gặp một người giống hệt Dương Kiến Thành ở khách sạn Hồng Hoa, còn tốt bụng dẫn cô đến đó.

Nghĩ đến đây, An Nhã vội vàng nói: "Không có. Hôm đó Nam nói gặp một người giống anh ở khách sạn, cho nên dắt tôi đến đó tìm. Khi đến nơi mới biết là không phải"

Nghe xong câu này, Thành Viễn bất chợt nhíu mày. Anh cẩn thận quan sát từng biểu hiện nhỏ trên gương mặt cô một lượt, tuy nhiên, dường như trong ánh mắt của An Nhã không hề xuất hiện một tia giả dối nào, nơi đó chỉ ngập tràn kiên định nhìn anh.

Thành Viễn yên lặng suy nghĩ một lát rồi bất chợt giơ tay lên, kéo đầu An Nhã áp vào ngực mình: "Tôi tin em. Là tôi đã bảo vệ em không tốt"

Anh thực sự không muốn nói quá nhiều vào lúc này, cũng không muốn nhắc lại những chuyện không vui trước đây của hai người. Trong lòng Thành Viễn tự hiểu, người có thể che mờ sự thật kia chắc chắn thế lực cũng vô cùng lớn, nếu không, đã không có khả năng cản bước anh đi đâu tra ra sự thật lâu như thế.

"Tôi hận anh, hận chết anh. Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?". An Nhã nằm trong lòng ngực anh, lúc này đã có thể khẳng định rõ ràng đây là người đàn ông cô đã yêu và chờ đợi suốt bảy năm, nước mắt bỗng nhiên bật ra, khóc nức nở: "Bảy năm qua một mình tôi kiên trì, ngày nào cũng không ngừng chờ đợi anh, không ngừng nhớ anh, anh có biết không hả? Tại sao lại đùa giỡn tôi?"

"Anh xin lỗi". Thành Viễn hít sâu một hơi, cố ngăn cảm xúc chua xót bắt đầu xông lên cổ họng: "Anh không biết đối diện với em thế nào, không biết làm thế nào để có thể chăm sóc em... cho nên mới phải làm như vậy"

"Dương Kiến Thành, nhìn thấy tôi khổ sở như vậy anh vui lắm phải không?"

"Không". Bàn tay anh vuốt ve tấm lưng đang run rẩy của người con gái trong lòng, giọng nói mang đầy vẻ kiên định: "Anh đã ở đây rồi. Sau này sẽ không để em phải một mình nữa"

Giọng An Nhã đã trở nên lạc đi, nước mắt làm ướt nhoe một mảng áo của Thành Viễn: "Không phải anh còn có vợ chưa cưới sao?"

"Không cưới. Đời này, chỉ có em"

"Tôi không tin"

Thành Viễn tỏ vẻ thờ dãi: "Vậy để anh trao toàn bộ bản thân cho em để chứng minh nhé. Sau này, em phải chịu trách nhiệm với anh"

An Nhã nghe xong câu này, đang khóc cũng phải phì cười: "Sau bảy năm, độ vô sỉ của anh đã tăng lên bảy lần đấy"

"Vô sỉ cũng là do em". Dương Thành Viễn đột ngột xoay người, đem An Nhã lật xuống dưới thân mình: "Ai bảo em quyến rũ như vậy".

Lời vừa nói xong thì môi của anh cũng chạm đến môi cô, lần này, bờ môi của Thành Viễn không còn giá lạnh, cũng không còn khiến trái tim An Nhã tê buốt như lúc còn ở trong hang động nữa. Mùi vị môi lưỡi của anh

rất ngọt, còn mang theo hương thơm quyến rũ tựa như một loại rượu vang đã ủ lâu năm, ngọt thơm và êm dịu khiến người khác phải hần xiêu phách lạc.

Thành Viễn cúi đầu nhiệt tình hôn cô, đầu lưỡi quyến lấy lưỡi An Nhã, cảm nhận được cả sự đắng cay từ trong những giọt nước mắt của cô, cảm nhận được những chịu đựng suốt một thời gian dài qua mà người con gái anh yêu phải chịu đựng, trái tim đột nhiên lại cảm thấy nhức nhối như ai cần dao đâm vào, đau đớn ngấm vào tận cốt tủy.

Thực ra, anh vốn biết rõ hai người ở gần nhau, ngày một ngày hai cô cũng sẽ nhận ra anh, càng hiểu bản thân mình không thể hận cô, sớm muộn gì cũng sẽ bằng lòng bỏ qua hết thảy mọi chuyện của quá khứ mà trở về bên cô không oán không hối. Thế nhưng, giờ phút này anh vẫn không thể tin được đây là sự thật, không thể tin được hai người đã thực sự quay về bên nhau, ngay cả nụ hôn mang đầy sự yêu thương day dứt này cũng làm đầu óc anh lâng lâng chệnh choáng, hình như bản thân thực sự say rồi!!!

An Nhã nằm dưới sàn, run rẩy giờ tay chạm vào khuôn mặt của anh, lòng bàn tay cảm nhận được từng đường nét rất đỗi thân quen của người đàn ông cô đã yêu suốt tám năm nay, yêu đến mức không tự chủ được mà hé miệng đáp lại nụ hôn thâm tình như biển của Dương Thành Viễn.

Giờ phút này thực sự cô không muốn nghĩ quá nhiều, hận quá nhiều, chỉ muốn trằn luân tròn vẹn cùng anh, chỉ cần anh còn sống, còn khỏe mạnh là tốt rồi, sau bảy năm đằng đẳng còn được ở cạnh người đàn ông mình yêu gần thật gần thế này, suy cho cùng cô cũng không còn cần gì hơn nữa.

Dương Kiến Thành!!!

Lời tác giả: Mai thứ 7, tớ nghỉ nhé mọi người ời. Cuối tuần vui vẻ!

TÌNH YÊU LÀ CỔ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 20

Đoạn 20

Thành Viễn cúi đầu hôn từng tấc da thịt mát lạnh trên người An Nhã, hôn đến mức chẳng mấy chốc cổ cô đã chi chít những vết hôn xanh đỏ của anh, mà lúc này An Nhã cũng chẳng còn đầu óc đâu mà quan tâm đến những chuyện như vậy, linh hồn cô đã thật sự đặt cả vào tay anh, hoàn toàn đắm chìm trong nụ hôn thâm tình như biển của người đàn ông bên cạnh.

"Nhã"

Lúc này, giọng nói của anh đã trở nên khàn khàn. An Nhã chậm chạp mở mắt, khẽ nói: "Vâng"

"Anh ăn chay bảy năm rồi. Hôm nay có thể phá giới ăn mặn một lần được không?"

Cô nhìn anh bĩu môi: "Một lần? Tổng giám đốc, hóa ra anh không uống Rôket thật đấy à?"

Nghe xong câu này, Thành Viễn liền bật cười: "Vậy đêm nay tất cả nghe theo em"

Nói rồi, anh ôm cô đứng dậy bước vào trong phòng tắm, sau đó nhẹ nhàng đặt vào bồn massager cao cấp. Thành Viễn chậm rãi đưa tay cởi mấy cúc áo sơ mi trên người mình, từng lớp da thịt màu đồng rắn rỏi cùng cơ bắp cường tráng dần dần hiện ra trước mặt An Nhã. Mà cảnh này thì quyến rũ khỏi phải nói, đàn ông không những có thân hình đẹp mà khuôn mặt cũng đẹp cực phẩm như vậy, thực khiến phụ nữ có thể phát điên. Cô luống cuống đỏ mặt quay đi, lí nhí nói: "Anh cởi đồ làm gì vậy?"

"Không phải nói hôm nay có thể phá giới sao?"

Nước trong bồn hiện tại đã dâng đến gần xương quai xanh của An Nhã, Thành Viễn nhìn thấy gương mặt cô đỏ ửng, ánh mắt liền trở nên sâu thẳm vô tận. Ánh mắt này nếu đem so với nhiệt độ của nước bây giờ, có lẽ còn nóng hơn, mê hoặc hơn.

Anh chậm rãi bước vào, làm một ít bọt trong bồn sóng sánh tràn ra ngoài. Thành Viễn thản nhiên ngồi xuống bên cạnh An Nhã, nói thêm: "Lát nữa em kiểm tra sẽ biết mà"

"Này Dương Kiến Thành"

"Ừ"

"Từ bao giờ anh lại trở nên không biết xấu hổ như vậy?"

"Chuyện này để lúc khác nói đi. Em có thể hỏi câu nào liên quan hơn chút được không?"

"Không thể"

"Tại sao?"

An Nhã nghiêng răng nghiêng lợi hét lên: "Vì tay anh đang để ở chỗ không nên để đấy. Buông ra"

Tuy nhiên, người nào đó không những không buông ra mà còn giơ tay còn lại kéo cô sát lại gần mình, sau đó cúi đầu phủ xuống cánh môi xinh đẹp của An Nhã.

Nước trong bồn tắm rất ấm, cũng ấm tựa như bờ môi người đàn ông cô yêu, ngay cả cách hôn của anh cũng không hề thay đổi so với bảy năm về trước, vẫn dịu dàng và nhẫn nại khiến người ta thực muốn buông bỏ mọi phiền muộn đau thương mà cam tâm tình nguyện cùng anh trầm luân, cùng anh hòa nhập thành một thể.

An Nhã run rẩy đặt bàn tay lên lên nơi trái tim của anh, cảm nhận được từng nhịp đập dưới lồng ngực quen thuộc, cảm nhận được sự tột đỉnh tại chân thực của người đàn ông mình yêu, bỗng nhiên lại cảm thấy vô cùng trân quý.

Cô đã khắc khoải chờ đợi bảy năm, trong vòng hơn hai nghìn năm trăm ngày ấy, đêm nào cô cũng nhớ anh, ngày nào cũng không thôi hy vọng có thể được gặp lại nhau lần nữa. Đi đến cuối cùng, rút cục, người đàn ông ấy cũng đã quay trở lại rồi, thực sự quay trở lại rồi!!!

Chiếc váy bằng vải voan mềm mại trượt khỏi người An Nhã, sau đó nổi bồng bênh trên mặt nước, những ngón tay Thành Viễn không còn vướng víu liên hoàn thoải mái chu du dọc thân thể cô, mỗi nơi tay anh chạm qua, từng sợi dây thần kinh nơi đó đều trở nên căng cứng, khiến An Nhã không kìm được khẽ run rẩy trong lòng anh.

Cô yếu ớt mở mắt, cố gắng nhìn thật rõ gương mặt có thể quyến rũ đến chết người kia. Tự hỏi chính mình: "Người này là người luôn không quản hiểm nguy bảo vệ cô đó sao? Là người luôn âm thầm lặng lẽ che chở cho cô đó sao? Là người đàn ông tràn đầy khí phách khiến cô không có cách nào từ bỏ được đó sao?"

Giữa ngồn ngang mâu thuẫn, giữa bế tắc hỗn loạn, trái tim co rút, cô điên cuồng hôn trả.

Nụ hôn kích động cuồng nhiệt, thế giới xung quanh tựa như quay cuồng. An Nhã hoàn toàn quên đi tất cả yêu, hận, tình, thù, toàn bộ cơ thể dựa sát vào anh, từng đường cong tuyệt đẹp áp chặt vào những đường cong anh tuấn của người đàn ông cô yêu.

Thành Viễn than nhẹ một tiếng trong cổ họng, sau đó ôm eo cô bế lên người mình, bọt nước lại sóng sánh trong bồn tắm chảy tràn ra bên ngoài, mà lúc này, sóng ở bụng dưới của An Nhã lan truyền lên đại não lại càng thêm cuồng cuộn, thổi bùng lên những khát khao mãnh liệt trong lòng cô. An Nhã cắn răng ấn hông xuống, cảm nhận được rõ ràng sự mạnh mẽ của người đàn ông kia trong cơ thể cô, khoe miệng không kìm được, khẽ bật ra những tiếng rên rỉ say lòng người.

"Nhã". Ánh mắt Thành Viễn đột nhiên tối lại, cổ họng khàn đặc gọi tên cô: "Có đau không?"

Cô chỉ lên tim mình, run rẩy trả lời: "Đau ở đây này. Thành, em cứ tưởng chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nữa"

Anh cần lấy ngón tay An Nhã đưa lên miệng khế hôn: "Khi nào chúng ta còn chưa kết hôn, anh nhất định không chết"

Cô khế mỉm cười: "Ai thề cưới anh"

Thành Viễn cũng cười cười, giờ tay siết chặt cô vào trong lòng, lát sau khi cơ thể An Nhã đã bắt đầu quen với sự xâm nhập của anh mới chậm rãi cử động.

Vào thời khắc này, cô đã thực sự hồn bay phách lạc trong sự thâm tình của anh, cảm nhận được rõ ràng da thịt chạm da thịt, hai trái tim giao hòa, cơ thể cọ xát. Trong đầu An Nhã bỗng nhiên lại xuất hiện một câu hỏi: cô và Kiến Thành đi đến đâu mới là tận cùng? Đã yêu nhau đến sâu đậm, chia xa suốt bảy năm vẫn còn yêu, đến bây giờ có thể gặp lại, bên đời anh lại xuất hiện thêm một Lý Thiên Kim, thực ra, bọn họ phải đi đến đâu mới là tận cùng? Phải trải qua bao lâu nữa mới có thể cùng nhau kết hôn, cùng nhau nắm tay sống đến bạc mái đầu?

"Anh đã đợi lâu lắm rồi".

Rõ ràng anh đã nhận ra cô ngay từ ngày đầu gặp gỡ, suốt hơn một tháng nay hai người lại ở chung một nhà, ngủ chung một giường. Nghe anh nói câu này, An Nhã có thể cảm thấy được bao nhiêu kiên chế, bao nhiêu nhẫn nại trong đó. Nằm bên cạnh người phụ nữ của mình mà phải chịu đựng sự dày vò như thế, đối với đàn ông, chính là một loại tra tấn vô cùng dã man.

Bảy năm trước, anh dù có thể chiếm đoạt nhưng chưa từng cưỡng ép cô, bảy năm sau anh vẫn như vậy, lòng kiên nhẫn của anh quả thực quá phi thường.

Cô nhìn anh sâu nặng, đặt tay mình vào bàn tay anh, cảm nhận được mười ngón tay đan chặt vào nhau, hoàn toàn quên đi sự đau đớn: "Em cũng đợi anh đã bảy năm rồi"

Nét cười dập dờn trên khuôn mặt của hai người.

Tình yêu sâu thẳm trong tim xuôi theo dòng nước .

Mặt nước bồng bênh, tựa như mặt biển năm ấy, tuy đã không còn cỏ hoa, cũng không còn sao sáng như lúc ở đảo hoang năm xưa, thế nhưng sau bảy năm vẫn còn hai trái tim hướng về nhau không oán không hối. Tình chính là như thế, có một loại tình cảm gọi là cố chấp, kiên trì đến nỗi trải qua bao thăng trầm bể dâu cũng không chịu từ bỏ, không chịu quay đầu. Tình yêu của Dương Kiến Thành và Kiều An Nhã thực khiến người ta phải ghi lòng tạc dạ, khắc cốt ghi tâm.

Sáng hôm sau, An Nhã thức dậy trong lòng người đàn ông mình yêu, xương cốt sau một đêm hoạt động kịch liệt đã rệu rã gần như vỡ vụn. Cô chậm chạp mở mắt, ánh bình minh bên ngoài xuyên qua khung cửa sổ lớn trong phòng, chiếu lên mái tóc ngắn của Dương Kiến Thành, soi rõ từng đường nét tuấn mỹ quen thuộc trên gương mặt anh.

An Nhã giờ tay, nhẹ nhàng chạm vào đầu mày đang nhú lại của Thành Viễn, khóe miệng không kìm được khẽ cong lên, nở ra một nụ cười vô cùng thỏa mãn. Đã rất lâu rồi cô mới lại có cảm giác thế này, cảm giác mỗi sớm mai thức dậy còn có người đàn ông này ở bên mình, niềm hạnh phúc len lỏi tận vào từng mạch máu rồi chảy tràn đến khoang tim.

"Hôm qua anh đã rất nỗ lực lao động rồi. Sáng nay có phải nên thưởng thêm cho anh không?"

Thành Viễn lười biếng không thèm mở mắt, chỉ có bờ môi mấp máy nói mấy từ này. An Nhã nhìn điệu bộ của anh như vậy, trong lòng thực muốn cắn cho anh một cái:

"Tổng giám đốc à. Đã bảy giờ rồi, anh không định đi làm sao?"

"Không đi làm. Anh chưa ăn no, chưa có sức làm việc"

"Vậy em dậy làm bữa sáng cho anh nhé"

"Không". Anh cạo đầu vào vai cô: "Không ăn sáng, ăn em"

"Vô sỉ"

"Từ hôm qua đến giờ em nói anh vô sỉ ba lần rồi đấy"

Nhắc đến khoảng thời gian từ đêm qua đến sáng nay, An Nhã lập tức lồm cồm ngồi dậy, hét ầm lên: "Một đêm hôm qua anh ăn em bốn lần rồi còn chưa đủ no sao? Dương Kiến Thành, anh thực ra đã sớm chuẩn bị thuốc bổ có đúng không?"

"Anh chỉ muốn bù lại thời gian phải làm hòa thượng thôi"

Hai người vừa nói đến đây thì bên ngoài truyền đến những tiếng cười rất nhỏ. An Nhã đang hăng máu định cãi tới cùng mới thôi, sau khi nghe thấy mấy âm thanh này lập tức khựng lại, vội vàng ngoảnh đầu sang nhìn Thành Viễn: "Có người"

Dương Thành Viễn bất chợt nhíu mày, anh tiện tay cầm một chiếc gối ném về phía cửa phòng, gằn lên: "Mẹ kiếp. Lăn bao xa được thì lăn ngay lập tức"

Lúc này, giọng nói của người bên ngoài mới truyền vào bên trong khiến An Nhã nghe được rõ ràng: "Đại ca, tại mới sáng sớm hai người đã làm ồn ào quá đấy chứ"

A Mạc cũng nhanh miệng chen vào: "Cả đêm qua cũng ồn ào nữa"

Lúc này, mặt mày An Nhã đã đỏ như cà chua chín, cô nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Thành Viễn như muốn ăn tươi nuốt sống: "Anh muốn chết sao?"

Nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của cô như vậy, Thành Viễn vội vội vàng vàng bật dậy, lấy quần áo mặc vào người: "Quên mất, bảy giờ rồi. Anh phải đến công ty đây. Em ở nhà với bọn A Mạc nhé"

"Anh đứng lại đó cho em".

An Nhã vợ bừa chiếc gối còn lại, ném về phía Dương Thành Viễn. Sau khi ném xong mới chợt nhớ ra một chuyện: "Khoan đã, anh nói Dương, A Mạc?"

Anh đứng trong phòng tắm, miệng ngậm một chiếc bàn chải, âm ừ: "Còn nhiều người quen nữa, em cứ từ từ chào hỏi".

Lời vừa nói xong, bên ngoài cửa phòng lại truyền vào giọng nói ồm ồm đặc trưng của Lôi: "Chị dâu, còn có cả tôi nữa"

Lúc này An Nhã đã xấu hổ đến mức chỉ muốn mặt đất nứt ra ngay một kẽ mà chui xuống, cả đêm qua hai người hoạt động kịch liệt, cô vốn tưởng trong biệt thự không còn người nào khác cho nên mới thoải mái như vậy... Không ngờ ở đây không những có một đồng người, mà còn nghe được toàn bộ những âm thanh "nhảy cảm" kia.

An Nhã vợ váy áo chỉnh tề, mặc vào người, sau đó hung hăng đá văng cửa phòng tắm, gào lên:

"Dương Kiến Thành!!!"

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 21

Đoạn 21

Sau khi Thành Viễn rời khỏi nhà, An Nhã cũng cùng Dương và A Mạc đến bệnh viện thành phố thăm mẹ Tâm.

Cô ngồi trên xe, nhìn từng cảnh vật trên đường phố lướt qua ngoài cửa sổ, trong lòng chợt nhớ lại quãng thời gian bảy năm đầy biến cố mà bọn họ đã trải qua, bỗng dừng lại cảm thấy còn được nhìn thấy nhau như thế này đã là vô cùng trân quý.

Dương ngồi ghế lái, thỉnh thoảng len lén liếc cô qua gương chiếu hậu, khóe miệng không nén được ý cười: "Này chị dâu, bảy năm mới gặp lại mà chị có vẻ chẳng hào hứng trùng phùng gì cả"

Mặt An Nhã lúc này vẫn còn đỏ ửng, cô nghiêng răng trả lời: "Cậu còn chọc tôi?"

A Mạc quay sang nói: "Chị dâu, bọn em không cố ý thật đấy. Đêm qua em đã bị tai lại rồi"

"Mạc, im miệng"

Hai người đàn ông ngồi ghế trên phá lên cười khiến cho An Nhã càng lúc càng đỏ mặt. Bọn họ cười ngặt nghẽo một lúc, mới quay xuống nói tiếp: "Thôi không chọc chị dâu nữa. Mấy năm qua chị sống có tốt không?"

"Không có mọi người, làm sao tốt bằng lúc trước". An Nhã ngoảnh đầu nhìn Dương, trả lời: "Mọi người thì thế nào, đã lập gia đình chưa?"

"Đại ca còn chưa lấy vợ, bọn em làm sao kết hôn được chứ. Chị dâu, chờ đấu nốt trận này, nhất định đại ca sẽ tổ chức cho chị một hôn lễ thật hoành tráng. Bốn người bọn em sẽ làm phù rể"

"Đấu nốt trận này? Đã có chuyện gì vậy?"

"Đại ca chưa nói cho chị biết à?"

An nhã lắc đầu: "Vẫn chưa nói gì cả"

"Tạ Vân vẫn còn sống. Lần hai người bị truy sát ở trên đèo là do cô ta làm"

An Nhã nghe thấy tên Tạ Vân liền kinh ngạc kêu lên: "Cô ta không phải đã bị bắt cùng Hồng Nhân năm đó sao? Tại sao lại có thể tìm ra được anh Thành?"

"Nghe nói cô ta ít nhúng tay vào buôn bán ma túy cho nên không bị tuyên tử hình mà chỉ thi hành phạt tù thôi. Sau khi ra khỏi tù, Tạ Vân tập hợp lại đám tàn dư của những băng đảng dưới trướng Hồng Dã lúc trước, hình như gần đây bắt đầu buôn vũ khí trở lại"

A Mạc ngoái đầu nhìn An Nhã, nói thêm: "Vây cánh của cô ta sau ba năm đã bắt đầu đủ lớn rồi, có thông tin cô ta còn được một người nào đó rất có thế lực chống lưng. Đại ca biết Tạ Vân sẽ trả thù toàn bộ chúng ta cho nên đã sớm đến tìm bọn em. Chị dâu, sau này chúng ta lại có thể cùng nhau chiến đấu rồi, bọn em sẽ bảo vệ chị"

"Vì thế nên Thành mới không cho tôi đến bệnh viện một mình mà hai cậu phải đi theo"

Dương gật đầu: "Đúng vậy. Anh ấy cũng đã sớm sắp xếp để bác gái sang nước ngoài đi điều trị rồi, có lẽ vẫn chưa xong nên chưa nói với chị. Cuộc chiến này còn nguy hiểm hơn bảy năm trước rất nhiều, chị cũng phải tự biết bảo vệ mình"

A Mạc nói: "Đại ca bây giờ không còn nhiều anh em, cũng không có vũ khí tối tân như lúc trước, chị dâu, lần này chúng ta chỉ có thể dựa vào thực lực thôi"

An Nhã mím môi, thở dài một tiếng: "Tôi biết rồi"

Xe dừng ở bệnh viện lớn thành phố B, An Nhã để Dương và A Mạc đứng đợi ngoài hành lang, còn cô một mình vào thăm mẹ Tâm. Không ngờ, lúc vừa mở cửa bước vào phòng bệnh thì lại gặp một người.

Nam đang ngồi bên cạnh giường trò chuyện gì đó với mẹ cô, Thấy An Nhã bước vào liền vui vẻ đứng dậy:

"Nhã, em đến rồi à?"

"Sao anh lại biết mẹ em ở đây?". Cô tròn xoe mắt ngạc nhiên, chậm rãi đi lại giường bệnh của mẹ Tâm, cúi đầu nói: "Mẹ, con đến rồi"

Mẹ Tâm gật gù đầu: "Nam gọi cho con không được nên gọi cho mẹ. Hỏi thăm một lát mới biết mẹ đang nằm viện cho nên đến thăm"

Nam lịch sự kéo ghế đến trước mặt An Nhã, mỉm cười ôn hòa: "Em đấy, tại sao bác gái bệnh như vậy mà không nói cho anh biết"

"Mẹ em không sao rồi mà"

Hai người vừa nói đến đó thì một người y tá từ bên ngoài mở cửa bước vào, cô ấy lịch sự gật đầu chào mọi người trong phòng một cái rồi quay sang nói với mẹ An Nhã: "Bác gái, đến giờ ra ngoài đi dạo rồi"

Sau khi mẹ Tâm ra ngoài, Nam đi lại gần An Nhã, kéo tay cô ngồi xuống: "Anh nghe nói gần đây em thường xuyên không ở đây, em tìm được công việc mới rồi à?"

"Vâng. Công việc phải vắng nhà thường xuyên, nên..."

"Anh gọi cho em mấy ngày không được, lo quá mà không biết làm cách nào cho nên chạy đến đây"

An Nhã cười cười, cố ý lảng tránh sang vấn đề khác: "Gần đây công ty của anh sao rồi? Đã ổn chưa anh?"

"Bị thiệt hại không ít". Nam đột nhiên vươn tay, nắm lấy bàn tay mảnh mai của cô. Tay anh ta rất lạnh, những ngón tay thon dài không hề khiến An Nhã có cảm giác an toàn như tay của Thành Viễn: "Nhưng không sao cả. Anh đã giải quyết ổn thỏa rồi, gần đây đã bắt đầu bán những căn hộ mới"

An Nhã lặng lẽ rút tay ra, cảm thấy áp lực vô hình từ lòng bàn tay truyền đến vẫn còn khiến cô thấy nặng nề "Vậy thì tốt rồi. Sau này làm việc nên cẩn thận một chút"

Nam bỗng dừng nhìn cô rất lâu, lát sau mới chậm rãi nói: "Nhã, chúng ta kết hôn đi. Anh không muốn nhìn em một mình vất vả thêm nữa"

"Kết hôn?". Cô vô thức lùi về phía sau một quãng, kinh ngạc kêu lên: "Anh đang nói gì vậy?"

"Gần tám năm qua, em vẫn không thể chấp nhận anh hay sao?"

"Không phải". An Nhã lắc đầu nguầy nguậy: "Anh đối xử với em rất tốt, nhưng mà..."

"Lúc này anh đã nói chuyện với bác gái rồi, chúng ta kết hôn rồi cùng chăm sóc mẹ em có được không?"

"Nam, tại sao lại đột ngột như vậy? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Không. Chỉ là anh không thể kiên nhẫn thêm được nữa"

An Nhã chăm chăm nhìn người đàn ông trước mắt, bỗng dưng đáy lòng lại ngập tràn ân hận. Bảy năm qua không có Kiên Thành ở bên, chỉ có Nam bên cạnh giúp đỡ mẹ con cô, anh ta luôn kiên nhẫn đi bên đời An Nhã, chưa từng ép buộc cô bất kỳ điều gì... Nhưng mà, tình cảm con người vốn là thứ không thể nào cưỡng cầu được, từ đầu đến cuối trong tim cô lại

chỉ có duy nhất một người đàn ông mà thôi, không thể nào chấp nhận thêm được người khác.

An Nhã hít sâu một hơi, bàn tay nắm chặt đến mức móng tay cắm vào sâu vào da thịt: "Xin lỗi. Em chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ kết hôn với anh"

"Tại sao?". Nam nắm lấy vai cô, bỗng nhiên nói to: "Tại sao tôi làm như thế này vì em như vậy mà em vẫn không thể quên được hẳn?"

"Em thực sự xin lỗi, là em không xứng đáng với tình cảm của anh".

"Vì thằng đó đã quay về có phải không?". Hai mắt anh ta vẫn lên những tia máu đỏ, bàn tay cũng đột ngột siết mạnh khiến vai cô đau nhói: "Vì nó vẫn còn sống có đúng không?"

Lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của anh ta như vậy, An Nhã kinh ngạc đến mức hai mắt mở to, mãi rất lâu sau mới có thể phát âm ra được mấy từ: "Tại sao? Tại sao... anh lại biết được"

"Cô dọn đến sống chung với nó cả tháng nay, cô tưởng tôi không biết hay sao? Dương Kiến Thành, bây giờ quay trở về với thân phận Dương Thành Viễn, Tổng giám đốc tập đoàn Hàn Thiên, hẳn không những bày mưu hãm hại tôi, còn cho người cắt đứt tất cả tai mắt của tôi ở thành phố này. Tôi đối tốt với cô như vậy mà cô vẫn lén lút theo nó?".

Nói đến đây, anh ta đột nhiên thở hắt ra, sau đó dường như mất sạch kiểm soát giờ tay tát mạnh vào mặt An Nhã: "Đồ điếm lẳng lơ!"

Gò má cô lập tức in hằn năm đầu ngón tay thon dài vừa mới nắm tay cô, bị đánh bất ngờ như vậy, An Nhã sững người ôm một bên mặt thất thần gần nửa phút, lát sau mới ngẩng đầu nhìn Nam bằng ánh mắt không thể tin được, đúng lúc cô còn chưa kịp nói gì thì Dương và A Mạc từ bên ngoài đã đập cửa xông vào.

"Chị dâu". Dương lao lại gần An Nhã, A Mạc cũng ngay lập tức xông đến vung tay đập mạnh vào mặt Nam khiến anh ta ngã dúi dụi xuống nền

nhà.

"Con mẹ mày, dám đánh chị dâu tao?"

Anh ta bị đánh đến tối tăm mặt mũi, mất một lúc lâu sau mới lồm cồm đứng dậy, giơ tay lau vết máu nơi khóe miệng: "Chị dâu của chúng mày? Con mẹ nó, đây là con đàn bà của tao. Chúng mày là đứa nào? Mau rút"

Dương không nói không rằng câu nào, nghe xong liền lập tức buông An Nhã ra đứng dậy, lao đến giơ chân dồn lực đạp vào bụng Nam, gầm lên: "Mày là thằng chó nào?"

Cả người Nam bị đạp bay vào tường rồi bật lại, quần áo chính tề trên người lập tức trở nên xộc xệch, từ miệng anh ta còn phun ra một ngụm máu tươi. An Nhã ngối trên giường thấy cảnh này liền vội vàng vàng lao lại: "Dương, Mạc, đừng đánh nữa"

"Chị dâu, tránh ra. Thằng chó này nhất định chán sống rồi"

"Anh ta là bạn tôi. Đừng đánh nữa"

Dương lăm lăm chiếc ghế trong tay, hai mắt tràn đầy sát khí quát lớn: "Chị dâu"

An Nhã dang hai tay chắn trước mặt Nam, nghĩ đến quãng thời gian tốt đẹp trước đây giữa cô và anh ta, bất giác lại cảm thấy vô cùng nuối tiếc, còn có cả một chút không cam lòng. Cô nhìn Dương khẩn thiết: "Dương, nể mặt tôi, hãy để anh ta đi đi"

Dương gườm gườm nhìn Nam một lát, sau đó mới nghiêng răng nghiêng lợi ném chiếc ghế trên tay "rầm" một cái xuống sàn rồi hậm hực xoay người bỏ đi.

An Nhã ngoảnh đầu liếc chiếc ghế vỡ tan tành dưới nền nhà, khẽ thở hắt ra một hơi. Cô đương nhiên hiểu một điều rằng: kể từ giây phút này, cô và Nam đến bạn bè cũng không thể làm được nữa, những thứ đã qua sẽ mãi

là hồi ức tốt đẹp, hiện tại chỉ cần ngoảnh mặt quay lưng là sẽ mãi mãi trở thành người đứng.

An Nhã hít sâu một hơi, lời nói mang theo cả sự trĩu nặng trong lòng:
"Anh mau đi đi"

Nam phúi phúi lại ống tay áo, anh ta ngẩng đầu nhìn cô bằng ánh mắt đầy hận thù, lát sau mới lảo đảo đứng dậy bước qua An Nhã. Trước lúc rời khỏi phòng, anh ta còn buông lại một câu không đầu không cuối: "Rồi một ngày cô sẽ phải hối hận".

Buổi tối hôm đó, khi Thành Viễn trở về biệt thự, nhìn thấy một bên gò má An Nhã hơi sưng đỏ liền nhíu mày: "Em làm sao vậy?"

An Nhã lúc này đang tất bật nấu nướng ở trong bếp, thấy anh liền tỏ ra tươi cười, nỗ lực che đi những mâu thuẫn trong lòng mình: "Em không cẩn thận, va vào cánh cửa"

"Thật không?"

"Thật mà". Cô đặt tô canh nóng xuống bàn, nói: "Anh gọi mọi người lại đây ăn cơm đi. Em nấu xong rồi"

Thành Viễn hơi xoay người, vớ tay lấy một hộp thuốc ở gần đó rồi đi lại gần An Nhã, ánh mắt dừng ở gò má vẫn còn hơi thâm của cô, đáy lòng bỗng nhiên lại xuất hiện một trận thương xót: "Sao không cẩn thận như vậy?"

Cô hơi cúi mặt để anh lấy thuốc thoa vào, ngón tay Thành Viễn nhẹ nhàng xoa lên gò má sưng đỏ của cô, động tác vừa tỉ mỉ, vừa cẩn thận, tựa như có thể đem chút dư vị yêu thương len lỏi vào tận trái tim An Nhã: "Em không sao mà. Anh đã đói chưa?"

"Đợi Kiệt trở về rồi chúng ta cùng ăn". Thành Viễn hơi liếc nhìn đồng hồ treo tường trong nhà, giọng nói trầm ấm dễ chịu truyền vào tai cô: "Giờ"

này chắc cũng sắp về đến rồi"

"Kiệt?". An Nhã tròn xoe mắt: "Kiệt nào ạ?"

Cô vừa nói xong thì bên ngoài truyền vào mấy tiếng mở cửa. Sau đó, Kiệt cùng một người đàn ông nữa bước vào, mà khi nhìn rõ mặt người đàn ông ấy, An Nhã lập tức đờ người ra như tượng:

"Ba"

TÌNH YÊU LÀ CỔ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 22

Đoạn 22

An Nhã thẫn người ra như tượng, một lát sau mới có thể chớp chớp mắt mấy lần, vẻ mặt dường như không thể tin nổi ba cô và Kiệt lại có thể cùng xuất hiện ở đây như vậy.

Thành Viễn đứng bên cạnh, hơi thấp giọng nói: "Ba em cải tạo tốt nên được giảm án phạt tù sớm hơn vài năm. Chiều nay vừa mới được ân xá"

An Nhã mím môi gật đầu, cố gắng ngăn cho nước mắt mình không chảy ra, lát sau mới chậm chạp nhìn Kiều Đức Viên, gọi "Ba" một tiếng.

Sau bảy năm chôn vùi cuộc đời trong trại giam, mái tóc người cha ấy đã bạc phéch bạc phơ, gương mặt không còn tràn đầy uy quyền như xưa mà đã hốc hác đầy sương gió. Kiều Đức Viên nhìn thấy con gái, nước mắt suốt bao ngày phải kìm nén, đến giờ thực sự không thể tiếp tục nhịn được mà lặng lẽ rơi xuống: "Nhã"

Cô chạy lại ôm lấy ba mình, cúi đầu khóc nức nở: "Ba, ba về rồi. Thực sự về rồi"

Ông Viên ôm lấy lưng con gái, khẽ đưa tay vỗ về "Ba đã về rồi. Con gái, mấy năm qua cực khổ lắm phải không?"

"Không có". An Nhã lắc đầu: "Con và mẹ sống rất tốt. Ba"

Thành Viễn dứt hai tay vào túi quần, lặng lẽ đứng một góc nhìn cha con An Nhã ôm nhau khóc, khoe miệng khẽ cong lên nở ra một nụ cười ôn hòa. Người con gái của anh bảy năm qua đã vất vả nhiều rồi, sau này, đi đâu anh

muốn thấy chính là An Nhã ngày ngày đều hạnh phúc. Bất kể quá khứ ra sao, tương lai thế nào, chỉ cần cô có thể vui vẻ là tốt rồi.

Kiêu Đức Viên giơ tay vuốt mấy sợi tóc dài của An Nhã, sau đó nhìn về phía Kiệt, dịu dàng nói: "Lúc đi đường, cậu kia đã kể cho ba nghe hết rồi. Nhã, lúc trước ba đã sai rồi, lẽ ra ba không nên ép con"

"Ba, anh ấy là người tốt"

Kiêu Đức Viên liếc Thành Viên, khẽ gật đầu: "Ừ. Ba yên tâm rồi"

An Nhã lúc này mới nhớ ra đứng bên cạnh còn có Kiệt, cô vội vàng buông ba ra, nói to đến mức gần như hét lên: "Kiệt, anh... anh còn sống sao?"

Khuôn mặt cứng đờ của Kiệt hơi giãn ra, anh ta nhìn chằm chằm An Nhã: "Chị dâu, giác quan của chị kém thật đấy"

An Nhã giơ tay quạt quạt nước mắt trên má mình, vừa khóc vừa cười: "Tốt quá rồi, còn sống là tốt quá rồi"

"Chuyện này...". Kiệt hơi ngừng lại một lát, nét mặt có hơi khó xử: "Tôi chưa nói cho Linh biết. Chị dâu, có thể giữ bí mật được không?"

An Nhã suy nghĩ một lát rồi gật đầu: "Linh rất nhớ anh"

Ánh mắt lạnh lùng Kiệt bỗng nhiên thoáng qua một vài tia chua xót, nếu để ý kỹ còn thấy bàn tay anh ta khẽ nắm lại, một lát sau lại lặng lẽ thả ra:

"Chị dâu, tôi đói rồi"

"Có cơm ngay đây". Cô hít sâu một hơi, nước mắt trên mặt đã bị ống tay áo quạt đi hết: "Ba, Kiệt, hai người rửa mặt đi rồi cùng ăn cơm"

Buổi tối hôm ấy, An Nhã mang theo tâm trạng lâng lâng vui sướng leo lên giường ngủ. Lần đầu tiên sau một tháng chung sống, cô chủ động ôm

eo Thành Viễn, áp mặt vào tấm lưng rộng lớn đã bắt đầu xuất hiện mấy vết sẹo của anh, dịu dàng lên tiếng:

"Thành, cảm ơn anh"

Anh giơ tay, nắm lấy một bàn tay cô, nhẹ nhàng mỉm cười: "Cảm ơn vì cái gì?"

"Vì đã giúp ba em sớm ra tù".

Cô đương nhiên hiểu, tội phạm tham nhũng thường không được nhà nước đặc xá giảm hình phạt tù. Chẳng thế mà trước kia dù có đút lót cho quản giáo bao nhiêu tiền đi nữa thì ba cô cũng không được nằm trong danh sách được giảm án hàng năm. Vậy mà bây giờ không những được giảm án, mà còn được ra tù trước thời hạn tận bảy năm. Người có thể làm được điều này, có lẽ cũng chỉ có một mình Dương Thành Viễn.

Lòng ngực anh vẫn đều đều lên xuống theo từng nhịp thở, An Nhã dường như còn cảm nhận được cả trái tim ấm nóng sau vẻ ngoài lạnh lùng thường ngày của anh, lâu sau đó, anh mới chậm rãi trả lời: "Nhã, anh đã quay về muộn rồi"

Cô lắc đầu: "Không muộn. Em chỉ sợ đời này chúng ta không còn được gặp nhau nữa"

"Chúng ta còn chưa kết hôn, chưa sinh con, làm sao có thể không gặp nhau nữa"

Nghe hai chữ "sinh con", đột nhiên trái tim An Nhã nhói mạnh một cái. Nếu như năm xưa cô có thể giữ được giọt máu của anh, bây giờ có lẽ con của hai người cũng đã sáu tuổi rồi!!!

"Thành"

"Ừ"

"Chúng ta có thể không?". Giọng nói của cô đã bắt đầu hơi run rẩy, khóe mắt đột nhiên lại cảm thấy cay cay: "Có thể kết hôn, sinh con, sống một cuộc sống bình thường không?"

Thành Viễn đột nhiên xoay người, đem khuôn mặt An Nhã áp vào lồng ngực mình, chất giọng trầm ấm dễ chịu quen thuộc của riêng anh khiến tâm tình cô bỗng nhiên dịu lại: "Anh dự định hai ngày nữa sẽ đưa ba mẹ em ra nước ngoài. Ở bệnh viện anh từng chữa trị lúc trước, chế độ chăm sóc bệnh nhân rất tốt"

"Không cần đâu. Mẹ em sắp khỏe lại rồi"

"Nhã, em cũng ra nước ngoài đi"

An Nhã kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh, hốt hoảng nói: "Không. Em không đi đâu cả. Thành, có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Anh khẽ thở dài một tiếng, bàn tay ấm áp đưa lên vuốt ve tấm lưng mảnh mai của cô: "Mục tiêu Tạ Vân nhắm tới không chỉ mình anh, mà còn có cả em nữa. Anh đã sắp xếp người bảo vệ em ở bên đó, đợi anh một thời gian, sau khi xong xuôi mọi chuyện, anh sẽ sang đón em"

Sáng nay Dương và A Mạc đã nói, hiện tại Tạ Vân có một thế lực rất lớn chống lưng, không những vậy, cô ta còn tiếp nối nghiệp cha mình buôn vũ khí, tất nhiên trong tay cũng có cả trăm loại vũ khí tiên tiến. Thêm vào đó, Dương Kiến Thành bây giờ không còn là xã hội đen, cũng không còn là cảnh sát, vũ khí trong tay anh làm sao có thể so sánh với Tạ Vân?

Trong trận chiến này, bọn họ chỉ có thể chiến đấu bằng thực lực... mà thực lực so với bom đạn thì cũng chẳng là gì.

An Nhã vòng tay ôm chặt lấy eo anh, khẽ nói: "Em không đi đâu cả. Em sẽ ở lại đây, trước kia không phải đã nói rất nhiều lần rồi sao? Có chết cùng chết"

"Em biết không?". Những ngón tay Thành Viễn vẫn vuốt ve dọc sống lưng cô, tựa như đang vỗ về người con gái đang run rẩy trong lòng anh:

"Hôm nay sau khi nói chuyện với ba em, anh mới biết khi trước không phải là em cố tình bỏ con của chúng ta... mà là do anh bảo vệ em không tốt"

Một giọt nước mắt không biết đã rơi xuống lồng ngực anh từ khi nào, mà An Nhã lúc này cũng không hề phát hiện ra mình đang khóc: "Không phải. Không phải"

"Bởi vậy cho nên lần này anh đã quyết định rồi. Anh sẽ không để chuyện này xảy ra một lần nữa"

Thực ra, anh mới nói nửa câu, một nửa câu còn lại anh giữ trong lòng chính là: người đã khiến chúng ta hiểu lẫn nhau, người có thể cản bước anh tìm hiểu sự thật về em, người đã khiến ba em phải vào tù, người đã ép em đến bước đường cùng như vậy... sau này, anh lấy tư cách của mình ra để bảo đảm rằng: anh sẽ đòi lại không thiếu một thứ cho em!!!

"Thành, em nói rồi, em không đi đâu cả"

"Nhã"

Cô vội vàng ngắt lời: "Bảy năm qua em sống không bằng chết, ngày nào cũng đau lòng muốn phát điên". An Nhã gục đầu vào lòng anh, run run nói: "Nếu phải xa anh một lần nữa, phải sống như trước kia một lần nữa, bảo em chết còn hơn"

"Cuộc chiến lần này rất nguy hiểm"

"Không phải nguy hiểm thì mới cần phải kề vai sát cánh sao? Anh có nói thế nào thì em cũng không đi. Tạ Vân tìm được thì sao? Cùng lắm là em đánh nhau với cô ta lần nữa"

Thành Viễn thở dài bất lực: "Em đừng..."

Anh mới nói đến đây, cô đã đột ngột ngừng đầu lên, trực tiếp dùng môi mình chặn môi anh: "Đừng cái gì mà đừng. Tổng giám đốc, không phải sáng nay anh nói ăn chưa đủ no sao?"

"Bây giờ là buổi tối rồi"

An Nhã há miệng cắn cắn chiếc cầm cương nghị của anh, bàn tay không chịu an phận, nhẹ nhàng luồn vào trong vạt áo choàng của Dương Thành Viễn: "Tối thì ăn tối nhé"

Anh khẽ cười: "Em định dụ dỗ anh đấy à?"

"Không có. Tại vì em đói bụng thôi. Có trai đẹp ở đây, cái bụng đói của em hình như không chịu nổi". Cô vừa nói, bàn tay như có đốm lửa, từ từ di chuyển xuống dưới thắt lưng của anh, ánh mắt tràn đầy nhu tình nhìn Thành Viễn.

Anh không trả lời, cũng không có phản ứng gì, An Nhã trêu chọc anh không được, sau cùng đành nhào người dậy, cúi đầu hôn môi anh. Bờ môi anh rất mềm, trên đó còn lưu lại chút hương vị thơm thơm của rượu vang, An Nhã chậm rãi đưa đầu lưỡi quét một lượt trên khóm miệng của Thành Viễn, tựa như muốn hút hết vị rượu còn sót trên môi anh. Mà hành động này khiến người đàn ông kia dù đã cố gắng kiềm chế nhưng cổ họng vẫn khẽ than nhẹ một tiếng

Trong lòng anh tự khinh bỉ bản thân mình: Đời này không sợ trời, không sợ đất. Vậy mà lại thua thảm hại trong tay một người con gái. Xong rồi, thực sự xong rồi!!!

"Thành... em... đói". Giọng nói của An Nhã mềm mại như nước. Thành Viễn nhìn thấy ánh mắt ngập tràn chờ mong của cô như vậy không nhận được liềm khẽ thở dài.

Anh xoay người lật cô xuống dưới thân, cổ họng trở nên khô khốc: "Vậy ăn đêm thôi"

Những ngày sau đó, mặc dù Thành Viễn đã hơn một lần nói đến chuyện đưa An Nhã ra nước ngoài, tuy nhiên lần nào cô cũng tìm mọi cách để từ chối.

Người ta nói, đàn bà như thuốc phiện, dù Dương Thành Viễn ở bên ngoài có giỏi giang và bản lĩnh đến bao nhiêu đi nữa thì cũng vẫn không có cách nào lay chuyển được An Nhã, rút cục vẫn phải để cô ở bên cạnh mình, hai người có chết cùng chết.

Sau khi ba mẹ An Nhã ra nước ngoài, mọi chuyện ở thành phố B dường như vẫn sống yên bình lặng, phía Tạ Vân hiện tại cũng chưa có động tĩnh gì, chỉ là, người ta vẫn hay nói, trước cơn bão thì bao giờ trời cũng thường rất đẹp mà thôi.

Buổi sáng hôm đó, như thường lệ chỉ có An Nhã cùng Dương và A Mạc ở nhà. Cô đang loay hoay chuẩn bị mấy món đồ ăn trưa trong bếp thì đột nhiên có tiếng người mở cổng vào nhà.

Biệt thự của Thành Viễn được trang bị hệ thống khóa tự động bằng cảm biến vân tay ba lớp, nếu không phải là người trong nhà, tuyệt đối không thể mở cửa vào được. Tuy nhiên, bây giờ đang là buổi sáng, Thành Viễn lại mới vừa rời khỏi nhà đến công ty, có lẽ không quay trở về nhanh như vậy.

An Nhã nghĩ đến đây bỗng nhiên cảm thấy không ổn, cô lăm lăm con dao trong tay, vừa định hét lên gọi Dương và A Mạc thì cửa chính đột ngột mở ra, sau đó là Lý Thiên Kim cùng một người phụ nữ nữa bước vào.

Nhìn thấy Lý Thiên Kim, sắc mặt cô đột nhiên thay đổi. An Nhã đứng chôn chân tại chỗ, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là: Lý Thiên Kim? Tại sao lại đến đây?

TÌNH YÊU LÀ CỔ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 23

Đoạn 23

Gần đây, tập đoàn Hàn Thiên mở rộng thị trường ra gần khắp Châu Lục, công việc nhiều vô kể, mỗi sáng đến công ty, thư ký đều đã chuẩn bị sẵn cho Thành Viễn một chồng văn kiện cao quá đầu người, chỉ đặt bút ký tên thôi cũng đủ gây tay.

Hôm đó, cô thư ký đem giấy tờ đặt lên bàn mà Tổng giám đốc Dương Thành Viễn vẫn không buồn liếc mắt lấy một cái. Nhìn thấy sắc mặt đen xì của sếp lớn, thư ký không dám chen chừ nán lại lâu, khi vừa định cúp đuôi chuồn thẳng thì boss lại đột nhiên lên tiếng khiến tim cô ta dường như bắn ra khỏi lồng ngực.

"Thủ tục đổi tên như thế nào?"

Thư ký hai chân mềm nhũn, vài giây sau vẻ mặt liến ngay lập tức thay đổi, quay đầu lại mỉm cười chuyên nghiệp: "Dạ, sếp muốn đổi tên cho ai ạ?"

"Cho tôi"

"Dạ. Chỉ cần có giấy khai sinh và sổ hộ khẩu, mất thêm chút tiền, 5 ngày là xong ạ"

Thành Viễn gật gật đầu, sau đó lôi từ trong ngăn kéo ra một tờ giấy khai sinh, tự lẩm bẩm trong miệng: "Dù sao mình cũng không thích tên Dương Thành Viễn".

Mà sau khi anh nộp thủ tục đổi tên cho phòng Tư pháp hộ tịch, vừa đổi tên xong xuôi thì tin tức này đã lọt đến tai của Dương Vũ và Tống Liên

Chi.

Tống Liên Chi tìm tới công ty mấy lần cũng không gặp được cậu con trai bảo bối để hỏi cho ra nhẽ, mà gọi điện thoại thì lần nào Thành Viễn cũng nói bận rồi vội vã cúp máy. Bất quá, bà mới phải cùng Lý Thiên Kim tìm đến tận biệt thự của Thành Viễn, không ngờ mới vừa bước vào nhà đã gặp ngay một người phụ nữ ở đây.

An Nhã nhìn thấy Lý Thiên Kim, âm thanh trong cổ họng đột nhiên nghẹn lại. Cô ngăn người ra mắt mấy giây, sau đó mới ngượng ngập đi lại, cúi đầu nói: "Xin chào"

Tống Liên Chi chậm rãi bỏ bàn tay đang khoác tay Thiên Kim ra, hơi nhú mào: "Cô là ai vậy?"

"Chào bác, cháu..."

Lý Thiên Kim dù sao cũng là vợ chưa cưới của Dương Thành Viễn, mà trong hoàn cảnh này, dù không cần biết ai đến trước ai đến sau nhưng ít ra người ta cũng có một thân phận đằng hoàng đứng bên cạnh anh, còn cô thì cái gì cũng không phải. An Nhã bối rối đến mức nói năng lắp bắp, Tống Liên Chi thấy vậy liền nở ra một nụ cười lịch sự:

"Tôi là mẹ của Viễn. Nó có ở nhà không?"

Mẹ của anh? Mẹ của anh lại đến cùng Lý Thiên Kim? Ôi trời, cô thực sự chưa có sự chuẩn bị gì cho tình huống này, nhất thời vẻ mặt cứ ngây ra nhìn Tống Liên Chi.

Lý Thiên Kim cẩn thận quan sát An Nhã một lượt, sau cùng nói: "Chị mới đến đây à? Chị yên tâm, em và bác gái đều là người nhà của anh Viễn". Thiên Kim hơi liếc lên lần: "Anh Viễn có ở nhà không ạ?"

An Nhã mím môi, lắc đầu: "Không có ạ. Anh ấy đã ra ngoài từ sáng sớm rồi"

"Là tới công ty sao?". Tống Liên Chi nhìn cô, nói.

"Vâng, hình như là..."

An Nhã còn chưa kịp nói hết câu thì đột nhiên có một vật hình tròn màu đen từ đâu bay tới, vật đó bay qua cánh cửa rồi văng xuống nền nhà, phát ra mấy tiếng êu "tít...tít". Đến khi An Nhã kịp nhìn rõ mới phát hiện ra đó là một quả bom mini.

Gần như đồng thời cùng một lúc, cả An Nhã và Lý Thiên Kim cùng hét lên: "Có bom"

An Nhã phản ứng nhanh nhẹn, ngay lập tức lao đến dùng chân đá văng quả bom kia ra ngoài. Khi bom vừa bay khỏi chân cô ba mét liền nổ "bùm" một tiếng trên không, áp lực từ nó phát ra lớn đến nỗi cả cánh hoành tráng của biệt thự cách đó hơn một mét cũng vỡ tan tành, khói bụi bay tứ tung,

Cùng lúc với bom nổ, An Nhã cũng đã xoay người vội vã đóng cửa chính, hướng mắt lên trên lầu gào lên: "Dương, Mạc"

Dương và A Mạc nhảy bốn bước cầu thang là có thể xuống được dưới lầu, vừa chạy vừa hét lên: "Chị dâu, xảy ra chuyện gì?"

"Mau lên. Có người tập kích"

Lúc này, khuôn mặt của Tống Liên Chi cùng Lý Thiên Kim vẫn vì quá bất ngờ và kinh hoàng mà vẫn ngây ra như tượng.

An Nhã nhanh như cắt với tay lấy trong ngăn kéo lấy mấy khẩu súng, nhìn Lý Thiên Kim nói: "Mau đưa bác gái vào trong"

Lý Thiên Kim hiểu ý gật đầu, sau đó xoay người đỡ Tống Liên Chi vào một căn phòng nghỉ phía sau tử rượu của Thành Viễn. Khi người vừa khuất bóng thì bên ngoài truyền vào mấy âm thanh khô khốc lạnh lẽo, đạn xuyên qua cửa chính rồi bay vào bên trong, ghim lỗ chỗ lên tường.

Dương gào lên: "Chị dâu, cẩn thận"

Phía bên ngoài, mấy người đàn ông mặc đồ da đen, mặt bị kín mít, trên tay cầm súng AK cải tiến loại băng đạn 40 viên hùng hùng hổ hổ xông vào, vừa đi vừa lia đạn tứ phía.

An Nhã, Dương và A Mạc chia nhau ra núp ba hướng bắn tĩa từ bên trong ra, vốn dĩ tưởng chỉ có mấy người bị mặt phía trước, không ngờ chỉ chưa đầy nửa phút sau, tất cả các cửa sổ trong biệt thự đều bị đập cho bung ra, mảnh kính rơi vỡ xuống nền nhà, văng tung tóe.

Những âm thanh của mảnh kính vỡ lập tức thu hút ba người trong nhà, A Mạc ngoảnh đầu nhìn mấy tên bị mặt đang trèo từ cửa sổ vào, gần lên: "Mẹ kiếp. Bọn chúng ở tứ phía"

An Nhã cầm súng ngẩn bắn ra bên ngoài, viên đạn ghim vào giữa ngực một tên, quay đầu nói: "Dương, còn mẹ của Thành đang ở bên trong. Bảo vệ hai người họ"

Nghe thấy ba chữ "mẹ của Thành", hai đầu mày của Dương liền nhíu chặt, anh ta gật đầu: "Mạc, bảo vệ chị dâu". Sau đó quay người lao vào căn phòng mà Lý Thiên Kim đã vào lúc này.

Cửa chính hiện tại đã bị súng bắn đến mức các mảnh gỗ gần như bung bét ra như hoa nở, người ở bên trong có thể nhìn rõ được bên ngoài có năm, sáu người đàn ông tiến đến, trong khi đó, từ các cửa sổ, bảy tám người nữa cũng đã leo được vào xong xuôi. Địch ở trước mặt, địch ở sau lưng, địch ở tứ phía... mà lúc này, trong tay An Nhã, Dương và A Mạc chỉ có mấy khẩu súng ngắn thông thường, không tính đến tương quan lực lượng, chỉ tính đến vũ khí thôi cũng không đủ sức chống đỡ rồi.

Nghĩ đến đây cũng đã cảm thấy toát mồ hôi hột, không cần đoán cũng biết bọn sát thủ kia là do Tạ Vân phái đến, mà cô ta tấn công quá bất ngờ cho nên dù có cả Dương và A Mạc ở đây cũng phản ứng không kịp. Ai mà ngờ được Tạ Vân dám đem người đến tận đây ám sát giữa ban ngày ban mặt như vậy.

An Nhã cùng A Mạc mỗi người hai tay đều cầm hai khẩu súng, một người bắn trước mặt, một người bắn sau lưng. Trong khi đó, ở căn phòng

kia Dương cũng hạ thủ xong xuôi mấy tên đang đu dây leo từ cửa sổ vào, anh ta liếc Tống Liên Chi, nói: "Bác gái, đứng sau lưng tôi"

Lời còn chưa nói xong, trên ngực anh ta đã xuất hiện một chấm laze màu đỏ, Lý Thiên Kim đứng bên cạnh nhìn thấy chấm đỏ này, đến nghĩ cũng không cần nghĩ đã ngay lập tức lao lại, nhanh như chớp đẩy Dương qua một bên.

Viên đạn từ súng bắn tủa tủa xa suốt qua cánh tay Thiên Kim, để lại trên đó một đường rạch, mấy tia máu bắn vào khuôn mặt đẹp trai của Dương. Tống Liên Chi thấy vậy liếc lên hét lên: "Kim, cẩn thận"

"Bác gái, nằm xuống"

Lúc này, cơ thể của Lý Thiên Kim đè lên người Dương, anh ta ngay lập tức xoay người nhìn cô chăm chăm trong vòng ba giây, sau đó chống tay ngẩng dậy, giờ tay ấn vào một công tắc được thiết kế ẩn trên tường, nghiêng rằng nghiêng lợi: "Cô muốn chết à?"

Từ trong tường đẩy ra một chiếc hộp đen dài chừng bốn mươi centimet, Thiên Kim liếc anh ta, nói: "Anh vừa mới suýt chết"

Dương mở chiếc hộp, bên trong đó là một khẩu súng ngấm đã được tháo rời, anh ta chỉ cần mười giây là có thể lắp lại hoàn chỉnh, lắp xong không thèm liếc Thiên Kim một cái, lạnh lùng gác súng lên thành giường, nhắm chuẩn mục tiêu bóp cò.

Không có thiết bị ngấm cho nên Lý Thiên Kim không biết anh ta có bắn trúng hay không, chỉ biết sau khi đã dùng hết ba viên đạn, Dương thần nhiên đứng dậy, phía đối diện là cửa sổ đã mở toang, nói: "Đi thôi, nơi này không an toàn nữa"

Bên ngoài, An Nhã và A Mạc hầu như liên tục nổ súng, tuy nhiên địch quá đông, tiêu diệt hết lớp này liền có một lớp khác xông vào, trên sàn nhà ngổn ngang xác người chết.

Đúng lúc Dương vừa bước ra thì nhìn thấy một tên đang âm thầm núp phía sau chĩa súng vào đầu An Nhã, bàn tay hắn vừa định bóp cò thì viên đạn từ súng của Dương cũng kịp lúc bay đến, ghim thẳng vào trán hắn, tạo nên một lỗ sâu hoắm.

An Nhã lúc này mới ngoái đầu lại, nhìn thấy nòng súng kia vẫn đang hướng về phía mình nhưng người thì đã chết không kịp nhắm mắt, đổ xuống sàn rên một tiếng, cô mới thấy lạnh buốt sống lưng.

"Dương"

Cùng lúc đó, lại thêm một toán người nữa từ bên ngoài chuẩn bị xông vào, đúng lúc này, Lý Thiên Kim cũng đột nhiên từ đâu vọt tới trước mặt An Nhã, hét lên: "Đưa cho tôi một khẩu súng"

An Nhã liếc nhìn đám người áo đen kia đang lạnh lùng tiến đến, nói: "Biết bắn không đấy"

"Biết"

Cô rút ra từ thắt lưng khẩu súng, ném về phía Lý Thiên Kim: "Cô bảo vệ bác gái"

Dương nghiêng răng kèn kẹt, sắc mặt hiện tại ngập tràn máu tanh: "Bốn người tùm lại một chỗ, mỗi người nhắm bắn một hướng, yểm trợ cho nhau". Anh quay qua Tống Liên Chi, nói: "Bác gái, không sợ súng đạn chứ?"

Tống Liên Chi gật đầu: "Không vấn đề gì"

"Được"

Bốn người ngay lập tức đứng sát lại gần nhau, mỗi người giương súng nhắm về một hướng, Tống Liên Chi đứng ở giữa, tất cả vừa chuẩn bị tư thế xong xuôi thì toàn bộ địch cũng vừa tới nơi.

A Mạc lẩm nhẩm đếm: "Một... hai...". Anh ta liếc mắt về cửa chính hiện tại đã không còn thành hình cánh cửa, ở đó thấp thoáng mấy tên địch mặc áo chống đạn, tay cầm súng máy quét liên tục về phía ngôi nhà, căn điểm địch vừa vào gần nơi thì gào lên: "Ba. Bắt"

An Nhã lập tức giơ chân đá văng một chai rượu mạnh loại 60 độ về phía cửa chính, chai rượu đập vào khẩu súng trên tay một tên, vỡ tan tành, rượu bắn ra tứ phía. Đúng lúc này, cô lạnh lùng bóp cò súng, viên đạn bay đi, sau khi chạm đến áo giáp của một tên liền hóa thành một đốm lửa. Lửa bắt từ rượu dính trên người bọn chúng rồi ngay lập tức lan ra, cháy bùng bùng khiến ba tên trở thành một bó đuốc sống, kêu gào thảm thiết.

Cùng lúc này, A Mạc, Dương, Thiên Kim cũng đầu giơ súng bắn tán loạn về phía các cửa sổ trong nhà, địch đu dây leo vào liền chết ngổn ngang như ngã rạ.

Lý Thiên Kim dường như chưa dùng súng để bắn người bao giờ cho nên cổ tay cầm súng có hơi run rẩy, tuy nhiên đạn từ nòng súng cô ta bay đi rất chính xác, hầu như chưa viên nào bắn trật.

Dương thấy vậy liền hưng phấn quay sang liếc cô, trong khi đó súng của anh vẫn nhắm đạn về phía một tên địch, yểm trợ Thiên Kim: "Bắn tốt đấy"

Lý Thiên Kim mím môi, cực kỳ nghiêm túc trả lời: "Trước giờ chỉ luyện tập bắn bia điện tử, chưa bắn người thật bao giờ"

Dương nhìn cô cười cười, súng trên tay anh vẫn điên cuồng nhắm đạn. Đúng lúc này, bên ngoài truyền vào mấy tiếng xe ô tô phanh gấp, tiếp theo là một loạt tiếng súng nổ lạnh lẽo cùng những tiếng "hự..." rất nhỏ của mấy tên địch.

An Nhã mở to mắt nhìn về phía cửa chính, ở đó xuất hiện ba bóng người đàn ông, đi ở giữa là một dáng người quen thuộc cùng khí chất đội đời đập đất không lần đi đâu được. Mà chỉ cần nhìn thấy người này thôi, bao nhiêu sợ hãi trong lòng cô lập tức tan biến.

Dương Kiến Thành!!!

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Thông Báo

THÔNG BÁO: TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP CÓ BẢN SÁCH.

Do một số lý do cá nhân nên lần này mình mở bán sách trước khi up full Tình yêu là Cố Chấp lên facebook (Các đoạn tiếp theo vẫn post công khai vào lúc 21h hàng ngày như bình thường).

Trong sách sẽ có 31 đoạn truyện và 3 đoạn ngoại truyện. Ngoại truyện sẽ post lên facebook sau 2 tháng nữa.

Mọi người nhìn thấy bìa sách này có quen không ạ? Bìa trước của Tình yêu là Cố Chấp chính là bìa sau của Bảy năm không oán không hối. Khi hai cuốn ghép lại với nhau sẽ trở thành một quyển truyện hoàn chỉnh.

Mọi người có thể đặt sách bằng hai cách:

1. Inbox trực tiếp cho mình để mua sách. Giá 170k/quyển.
2. Những bạn ở xa, không thể nhận sách có thể mua bản mềm (bản word gửi qua mail). Giá 100k/bản. Chuyển khoản qua tài khoản ngân hàng: 3504205071464 - Phạm Kiều Trang, Agribank Chi nhánh Cẩm Thủy, Thanh Hoá.

Sau truyện này, tớ sẽ ngừng viết, ngừng bán mỹ phẩm và sách một thời gian khá dài. Bởi vậy mọi người vui lòng đặt mua trước ngày 16/8/2018.

Sau ngày 16/08 mình sẽ không nhận đặt hàng nữa.

Giá sách cả bộ như sau:

- Mua trọn bộ (8 quyển): 1290k

- Mua đủ 2 phần Bảy năm không oán không hối: 340k

- Mua lẻ Tình yêu là Cỗ Chấp: 170k

Cảm ơn!!!

P/S: MÌNH KHÔNG NHẬN ĐƠN CMT, MỌI NGƯỜI MUỐN MUA SÁCH HOẶC BẢN MỀM VUI LÒNG INBOX CHO MÌNH NHÉ!!!

Liên hệ fb chị Trang "Phạm Kiều Trang" nhà mọi người

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 24

Đoạn 24

Mấy tên đang đu dây leo vào trong nhà, nhìn thấy bóng dáng Dương Kiến Thành từ xa, vẻ mặt li ền trở nên khiếp sợ, chửi thề một tiếng: "Me kiếp".

Kiệt ôm theo súng máy đi về phía bên phải biệt thự, Lôi chạy theo phía bên trái, Kiến Thành dùng shotgun tấn công hướng cửa chính khiến đám sát thủ kia không kịp phòng bị, thành ra bọn chúng từ thế chủ động lại bất ngờ chuyển thành bị động, bên trong trong bắn ra, bên ngoài bắn vào, bọn chúng trở thành kẻ bị kẹt ở giữa, tiến không được thoái không xong.

Chỉ trong vòng bốn phút, đám sát thủ kia đã bị tiêu diệt gần hết, duy chỉ có một tên dùng chính thân xác của đồng bọn làm bia đỡ đạn cho mình nên còn sống sót. Hắn móc ra từ trong túi ra một quả bom mini, li ền chết ném vào trong nhà, quả bom vừa bay đi, Kiệt lúc này vừa định thu súng lại, vô tình nhìn thấy li ền gào ầm lên:

"Mau chạy ra ngoài, có bom"

Năm người trong nhà ngay lập tức ngẩng đầu lên nhìn, vừa vặn thấy một quả bom sáng lóa từ cửa sổ trên cao bay tới. Đúng lúc họ còn chưa biết phải bỏ chạy hay bắn xuyên qua quả bom kia thì một viên đạn từ cửa chính lạnh lùng xé gió lao tới, sau đó ghim chính xác vào quả bom khiến nó lập tức phát nổ trên không trung.

Kiến Thành g ầm lên: "Nằm xuống"

Trước khi lời anh nói xong, Dương cùng A Mạc đã kịp thời lôi ba người còn lại nằm rạp xuống. A Mạc ngay lập tức dùng lưng mình chắn

cho An Nhã, Dương dùng tay bảo vệ đầu của cô, còn người anh ta hoàn toàn đè lên Lý Thiên Kim, Tống Liên Chi lúc này lại được An Nhã dùng toàn bộ thân mình để bảo vệ.

Mảnh vỡ từ bom văng tứ tung, một mảnh bắn thẳng vào ngực của tên sát thủ còn lại khiến hắn chết trong sự ngỡ ngàng, chết không kịp nhắm mắt. Một mảnh bắn vào lưng của Dương, máu từ lưng anh ta tứa ra đầm đìa, chảy cả vào kẽ tay của Lý Thiên Kim.

Nói thì lâu nhưng quá trình này lại diễn ra rất nhanh, chỉ trong vòng năm giây, các mảnh bom đã hoàn toàn rơi hết. Kiến Thành lập tức buông súng lao lại phía năm người đang nằm chõng lên nhau, An Nhã vừa lồm cồm bò dậy khỏi người A Mặc thì tay đã bị anh kéo lên, sau đó còn chưa kịp nhìn thấy cái gì đã ngã vào một vòm ngực quen thuộc:

"Em không sao chứ?"

"Không sao". Cô vội vàng đẩy Kiến Thành ra, hơi ngại, nói: "Còn bác gái và ... cô ấy... nữa"

Lúc này, anh mới nhìn rõ mấy người còn lại. Kiến Thành hơi nhú mào, giơ tay ra đỡ mẹ mình cùng Lý Thiên Kim: "Sao hai người lại ở đây?"

Tống Liên Chi phúi phúi ống tay áo: "Bình thường con sống thế này đây à?"

"Mẹ, nơi này không thể ở lại lâu". Kiến Thành liếc Kiệt đứng sau lưng: "Đưa mọi người ra ngoài trước đã"

Từ khi anh xuất hiện, Thiên Kim chỉ tập trung nhìn Kiến Thành lo lắng An Nhã ôm vào lòng mà không hề để ý đến chất lỏng ấm ấm trong bàn tay mình. Khi mọi người đã kéo nhau ra bên ngoài, chuẩn bị lên xe, cô mới phát hiện ra lưng của Dương hiện tại đã bị thương, chiếc áo pull màu xanh anh ta mặc đã dính nhoe nhoét máu.

"Này". Thiên Kim giật giật gấu áo Dương, nói: "Lưng anh bị thương rồi"

Sau khi buông tay ra, cô mới phát hiện ra chỗ gấu áo pull lại dính thêm một ít máu, tới lúc nhìn xuống bàn tay mình, Thiên Kim liề n hiểu ra mọi chuyện.

Dương ngoái đầu nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng: "Biết"

Mà nhìn ánh mắt này, mấy câu trong lòng: Để tôi băng lại cho anh, Lý Thiên Kim đành phải nuốt ngược vào trong họng.

Xe chạy khỏi căn biệt thự đồ nấ t, Tống Liên Chi ng ẫ ghế trước không nhìn được liề n quay xuống mắ ng: "Con đã làm cái gì mà dám đổi cả tên, còn bị người ta ôm bom đến nhà giết thế hả?"

"Mẹ, con không thích tên Viễn"

"Đó là tên ông nội đặt cho con"

Thiên Kim ng ẫ bên cạnh, vội vã giảng hòa: "Bác gái, không phải mọi người đều đã an toàn r ẫ sao? Bác đừng trách anh Viễn nữa"

Kiến Thành hơi ngoảnh đầu nhìn Lý Thiên Kim, ánh mắt dừng ở mấy vết máu trên má cô ta, anh ch ầ n chừ một lúc, lát sau mới lên tiếng: "Em bị thương?"

An Nhã đang ng ẫ cạnh anh, nghe câu này trong lòng bỗng nhiên lại có chút mất mát.

Lý Thiên Kim tao nh ẫ mỉm cười, câu hỏi của người đàn ông kia thực sự rất bình thường, chỉ như một người anh trai quan tâm đến người em gái. Nếu đem so sánh với ánh mắt lo lắng của anh khi nhìn An Nhã, kèm theo bốn chữ "em không sao chứ?", thực ra khác biệt rất nhiề u.

Từ nhỏ đến lớn, kể cả sáu sáu năm kiên trì ở cạnh Thành Viễn khi anh sống thực vật cho đến giây phút anh tỉnh lại, cô chưa từng thấy ánh mắt của anh nhìn ai dịu dàng đến thế!!!

"Em không sao". Nói xong, cô nhìn Dương, bổ sung thêm: "Máu này là do bạn của anh đỡ mảnh bom cho em. Anh ấy bị thương rồi, cần đến bệnh viện"

Tống Liên Chi lẳng lẳng xoay người nhìn về phía sau, ở đó con trai bà cùng cô gái bên cạnh dù đang ngẩng nghiêm chỉnh nhưng có thể nhìn ra được bọn họ là một đôi, người con gái kia có vẻ rất mạnh mẽ kiên cường nhưng bờ vai lại vô cùng mảnh khảnh, thỉnh thoảng, Thành Viễn nghiêng đầu nhìn cô ấy, dường như muốn ôm nhưng lại cố nhịn để không đưa tay ra.

Kiến Thành gật đầu, hơi liếc Kiệt đang lái xe, nói: "Trên đường tới bệnh viện, đưa mẹ tôi về nhà trước"

"Vâng, đại ca"

Sau khi xe dừng ở biệt thự của Dương Vũ, trước khi Thiên Kim dìu Tống Liên Chi xuống xe, bà còn buông lại cho anh một câu: "Giải quyết xong việc, về nhà nói chuyện"

"Vâng. Con biết rồi"

Cửa xe vừa đóng lại, Dương đã gấp gáp lên tiếng: "Đại ca, chúng ta làm thế nào bây giờ? Đến biệt thự của anh, con điên kia cũng dám đánh sập"

"Trước mắt, chữa trị vết thương cho chú đã"

"Mảnh bom nhỏ thôi, lát nữa gấp ra rồi khử trùng là không sao. Mẹ kiếp. Không tính chị dâu, chúng ta chỉ có năm người, vũ khí không phải loại tiên tiến, anh em như lúc xưa cũng không có. Đại ca, anh bảo đối đầu trực diện làm sao bây giờ?"

Kiệt vẫn chăm chú nhìn đồng hồ đếm giây của đèn đỏ trước mặt, lạnh lùng nói: "Thế lực chống lưng Tạ Vân chắc chắn vô cùng lớn cho nên cô ta mới ngênh ngang sử dụng bom trong thành phố như thế"

A Mạc gật gù: "Lẽ ra nghe thấy tiếng bom nổ, cảnh sát đã phải ngay lập tức đến. Vậy mà, mẹ nó, đến tận bây giờ cũng chưa thấy tăm hơi đâu"

An Nhã nghe A Mạc nói xong bỗng nhiên chột dạ, cô quay sang nhìn Kiến Thành, vẻ mặt đầy nghi hoặc: "Lẽ nào người chống lưng cho cô ta có thể đi đâu khiến được cả hệ thống công an thành phố?"

Anh hơi gật đầu, ánh mắt hờ hững liếc nhìn đường phố qua cửa kính xe, nói: "Không những đi đâu khiến được cả hệ thống công an thành phố, còn đi đâu khiến được cả tổng bộ"

Tất cả mọi người cùng ngoái đầu nhìn Kiến Thành: "Đại ca, anh biết người đó là ai?"

"Tạm thời vẫn chưa chắc chắn lắm. Kiệt, chú đi đâu tra đi"

"Vâng"

"Lôi"

Lôi ngẩng im lặng nãy giờ ở ghế cuối, hai đầu mày nhíu lại, vẻ mặt hiện rõ sự lo âu. Anh ta "vâng" to một tiếng. Kiến Thành nghe xong, gật đầu: "Chú chịu trách nhiệm tìm kiếm những người có thể chiến đấu, chẳng hạn như lính đánh thuê, lính giải ngũ, lứa tuổi thế nào không quan trọng. Chú ý thân phận và năng lực"

Trong đầu Lôi lập tức hiện lên hình ảnh của những anh em cùng đám bốc thuê với anh gần mười năm trước. Bọn họ tuy bây giờ đã không còn bán mạng ở các sành đấu, nhưng có lẽ vẫn còn dùng được, sử dụng vũ khí cũng không vấn đề gì. Cần tìm người chiến đấu, nhất định phải tìm người không sợ chết.

Anh ta nghiêm túc gật đầu: "Đại ca. Anh cho em ba ngày"

"Được". Kiến Thành quay sang nhìn A Mạc: "Chú có muốn quay về Kim La một chuyến không?"

A Mạc gật đầu lia lịa, gật xong mới chột nghĩ ra: Kiến Thành hỏi như vậy hình như có nghĩa không muốn anh ta tham gia cuộc chiến, sau đó lại vội vàng lấp đầu: "Đại ca, sau này em sẽ về thăm bộ tộc sau, em ở cạnh anh chiến đấu"

Kiến Thành cười cười: "Tôi nghe nói cách đây nửa tháng có một đoàn vận chuyển vũ khí đi qua sa mạc bị bão cát vùi lấp. Người thì đã chết hết nhưng vũ khí thì vẫn còn nguyên vẹn. Thủ lĩnh hiện tại đã đem số vũ khí đó về Kim La, cậu đến đó nói với thủ lĩnh một tiếng. Hãy nói Dương Kiến Thành muốn mượn số vũ khí đó"

A Mạc ánh mắt lấp lánh sung sướng, phấn khích trả lời: "Vâng, đại ca. Em sẽ mau chóng đem vũ khí trở về"

"Lần này cậu không đi đường bộ. Hãy đi máy bay quân sự đi"

"Hả?". Tất cả mọi người cùng đồng thời kêu lên: "Đại ca, chúng ta bây giờ làm gì có máy bay quân sự"

Kiến Thành chậm rãi lôi ra điện thoại ra, bấm một dãy số. Anh không thèm quan tâm đến giọng nói ở đầu dây bên kia vẫn còn ngái ngủ, lạnh lẽo gọi một tiếng: "Baron"

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 25

Tên truyện: Tình yêu là Cố Chấp

Tác giả: Phạm Kiều Trang

Thể loại: Ngôn tình, phiêu lưu, hành động, kịch tính và có tình tiết hư cấu.

Đoạn 25

Baron nghe thấy giọng Kiến Thành, vẻ mặt vẫn hốt nhiên ngái ngủ: "Thành à, hiện tại ở đây mới chỉ năm giờ sáng thôi đấy. Tớ vừa mới lên giường đi ngủ, còn chưa kịp hưởng thụ giấc mơ thì cậu đã phá đám rồi"

"Cậu, mẹ nó, hưởng thụ phụ nữ thì có"

Baron liếc cô nàng tóc vàng đang khóa thân nằm bên cạnh, vật đàn ông của hắn đã gài như góc đầu dây, cười cười trả lời: "Suốt bao năm chỉ có cậu hiểu tớ"

"Mấy năm nay cậu đã mua thêm được mấy chiếc T14 - Armata rồi?"

"Thành, cậu vẫn đang mơ ngủ ở bảy năm trước đấy à. T14 - Armata xếp xó rồi. Bây giờ tớ có hai chiếc siêu tăng Leclerc"

Kiến Thành gõ gõ ngón tay xuống đùi, thản nhiên nói một câu chẳng hề liên quan đến T14 - Armata hay siêu tăng Leclerc: "Được. Vậy cậu chuyển đến đây hai chiếc máy bay quân sự, mình có việc cần dùng"

"Mẹ kiếp". Baron tức đến nghẹn họng, cậu nhỏ cũng lập tức mất hứng theo hắn: "Thành, cậu muốn phá đám chuyện hưởng thụ của tớ phải"

không?"

"Hai mỹ nữ Châu Á, thế nào?"

Nghe thấy bốn từ "mỹ nữ Châu á", mắt Baron liền sáng rực lên. Hắn lồm cồm bò xuống giường, với tay lấy quần áo chỉnh tề mặc vào người, bỏ mặc cô nàng tóc vàng kia lại lơ trôi trên giường: "Nói đi, cậu muốn máy bay gì?"

"Loại có thể tàng hình, vượt qua được phòng tuyến hàng không quân sự của các nước, có thể bắn cùng một lúc hai tên lửa càng tốt"

Baron nhếch môi cười nhạt: "Yêu cầu của cậu có thể khó hơn chút được không? Máy thứ dễ kiếm thế mà phải dựng tới đây lúc nửa đêm à?"

"Trước hết chỉ cần có thế. Nếu cậu đem thêm một ít súng ngắm tầm xa tiên tiến và hỏa tiễn nữa thì càng tốt"

Baron cười nham hiểm: "Bốn cô, thế nào?"

"Mẹ kiếp". Kiến Thành chửi thề một tiếng: "Có ngày cậu sẽ chết trên giường vì lao lực quá độ"

Sau khi cúp điện thoại xong xuôi, Kiến Thành vừa quay sang bên cạnh liền bắt gặp ánh mắt hình viên đạn của An Nhã.

Cô khoanh tay trước ngực, nhìn chằm chằm anh, giọng nói tuy vẫn bình thường nhưng có thể nghe ra mùi vị ghen tuông trong đó: "Anh lấy đâu ra hai cô mỹ nữ?"

Lôi, Dương, A Mạc, thậm chí cả Kiệt, người giả vờ tập trung lái xe, người nhìn lên trần xe, người thì nhìn ra cửa sổ, vẻ mặt ai nấy đều hiện rõ năm từ: Đại ca, cho anh chết.

Kiến Thành hơi nhú mày suy nghĩ một lát, bờ môi đẹp đẽ khẽ cong lên mỉm cười: "Cái này lát nữa bảo Dương đi kiếm là được"

Giỏi lắm. Gấp lửa bỏ tay người quá giỏi. Dương nhìn đại ca bằng ánh mắt kinh ngạc không nói nên lời, lát sau đành phải nhắm mắt hy sinh thân mình cứu đại ca một mạng: "Đúng, đúng, chị dâu. Mỹ nữ em có thể kiếm được"

"Có phải lúc không có tôi, cậu cũng thường xuyên đi kiếm mỹ nữ cho anh ấy không?"

Dương nuốt khan một ngụm nước bọt, nghiêm túc lắc đầu nói: "Không có"

Đúng lúc này, xe ô tô đã dừng trước cổng bệnh viện lớn thành phố B. Kiệt quay xuống nhìn mấy người ng ồi phía sau, trực tiếp mở đường máu cứu mạng: "Đại ca, đưa Dương vào gấp mảnh bom ra đã".

Kiến Thành chỉ chờ có thế, vội vàng gật đầu, mở cửa xe bước xuống: "Cứu người trước r ồi nói".

Sau khi xử lý xong vết thương trở về, Kiến Thành đưa năm người bọn họ đến một ngôi biệt thự khác ở gần ngoại ô thành phố. Ngôi biệt thự này rộng đến gần mấy hecta, bên trong ngoài mấy khu nhà được thiết kế vô cùng xa xỉ ra thì còn có một bể bơi lộ thiên cùng vườn cây cực kỳ rộng rãi.

Dương ng ồi trên xe, nhìn ra cảnh vật nguy nga bên ngoài, không nhịn được li ền cảm thán một tiếng: "Đại ca, rút cục nhà anh có bao nhiêu tỉ ền? Giàu thế này ngày xưa phải đi lăn lộn xã hội đen - cảnh sát làm gì?"

Kiến Thành lạnh lùng liếc anh ta một cái, Dương lập tức ngậm miệng: "Mật khẩu cửa chính là 150801". Nói đến đây, ánh mắt anh hướng về phía An Nhã: "Lát nữa quét vân tay của cô ấy là được"

"Vâng"

Nghe xong câu này, An Nhã hơi đỏ mặt cúi xuống. Nếu như anh đột nhiên đưa cô tới biệt thự này, nói là đem tặng cho cô, thì chuyện vân tay

mở cửa kia là vân tay của cô chẳng có gì to tát. Tuy nhiên, dưới tình huống bị động như thế này, chỉ một câu nói này của anh thôi, đã có thể cảm nhận được bao nhiêu yêu thương trong đó rồi.

Xe dừng lại ở sân biệt thự, trước lúc mọi người ra khỏi xe, anh nói tiếp: "Ở đây có một hầm ngầm chịu được bom đạn, lát nữa vào trong nhà, nếu xảy ra chuyện gì thì chỉ cần dùng vân tay của Nhã quét vào bức tường cạnh tủ rượu là được"

"Em biết rồi, đại ca"

An Nhã đầy mắt ngập tràn hạnh phúc, quay sang nhìn anh: "Anh không vào à?"

"Anh trở về nhà một chút, buổi tối nhất định sẽ quay về Em ở trong nhà, có chuyện gì lập tức gọi anh"

Cô gật gật đầu, buông bàn tay đang nắm chặt tay Kiến Thành ra: "Em biết rồi"

Lúc Kiến Thành vừa bước vào trong nhà, ông nội Dương Hàn đang đánh cờ với Đoàn Cảnh Thiên, Dương Vũ và Tống Liên Chi cũng ngồi uống trà ở gần đó.

Anh chậm rãi đi lại, cúi đầu nói: "Ông nội, ông chú, ba, mẹ"

Dương Hàn dừng tay đánh cờ, lạnh lùng ngẩng đầu lên nhìn: "Còn gọi tôi là ông nội?"

"Ông nội, con sai rồi"

Quân cờ trong tay Dương Hàn đập mạnh xuống bàn, vẻ mặt không giấu được tức giận: "Anh tự ý đổi tên, không coi ai ra gì. Tên một tổng giám đốc tập đoàn mà anh nói đổi là đổi? Không tính đến toàn bộ thủ tục pháp lý, không tính đến di chúc của tôi, đến cả cái tên tôi đặt cho anh, anh cũng có thể đổi?"

Dương Vũ đặt ly trà xuống bàn, chậm rãi nói: "Ba, chắc nó có nỗi khổ riêng"

"Nỗi khổ? Con trai của anh vừa mới suýt bị người ta giết chết đấy. Tất cả là tại anh nuông chiều nó"

Đoàn Cảnh Thiên lúc này mới thêm liếc nhìn Kiến Thành, hơi khó tin hỏi: "Bị người ta giết? Cả thành phố này đứa nào có gan đụng đến con?"

"Bọn chúng còn ôm cả bom vào nhà. Cảnh sát thì mất tăm mất dạng".
Tống Liên Chi thở dài.

"Vệ sĩ của con đâu?"

"Bọn sát thủ có gần bốn mươi người, vệ sĩ của con đang dọn dẹp xác chết ở biệt thự rồi"

Đoàn Cảnh Thiên nắm mạnh tay xuống bàn: "Là đứa nào làm?"

Dương Hàn lạnh lẽo nói: "Còn không phải nó gây thù chuốc oán với người ta bấy năm trước sao?"

Tối lúc này mới từ bên ngoài đi vào, nói: "Tất cả là tại anh. Tại anh ép thằng cháu đích tôn của tôi làm cảnh sát. Nếu không phải anh ép nó, nó có phải lăn lộn cực khổ tám năm ở thành phố B không, có bị hôn mê hơn sáu năm không?"

Đây chính là nguyên nhân Kiến Thành dọn ra ở riêng. Không thể chịu nổi một gia đình ba thế hệ suốt ngày cãi nhau về việc của anh, ồn ào đến mức muốn đầu đầu.

Tống Liên Chi thấy không khí căng thẳng như vậy liền chuyển sang vấn đề khác: "Cô gái ở trong nhà con là ai vậy? Không phải bạn gái con đấy chứ?"

Lần này, Kiến Thành quay về cũng chính là vì nguyên nhân này. Anh nhanh chóng chớp thời cơ: "Mẹ, con thực sự chỉ coi Kim như em gái thôi"

"Ý con..."

"Con sẽ không cưới em ấy"

Dương Vũ đã thấu hiểu sâu sắc thế nào là bị ép cưới, miễn cưỡng lên tiếng: "Con thích ai thì lấy người đó. Ba mẹ không ép buộc"

"Vâng"

"Cô gái kia là người thế nào? Có thể mang về đây cho mọi người gặp mặt được không?"

An Nhã là người thế nào, thực ra anh cũng chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này. Anh chỉ biết cô từ một cô gái nhìn thấy máu đã choáng váng đầu óc, vậy mà khi kề vai sát cánh cùng anh, cái gì cũng không sợ. Anh chỉ biết cô là người luôn căm ghét xã hội đen, đến một con kiến cũng không nỡ làm đau nhưng lại có thể vì anh mà giết người. Anh chỉ biết cô tuy cơ thể mảnh mai nhưng ý chí quật cường, bị ngã bao nhiêu lần, đứng dậy bấy nhiêu lần. Anh chỉ biết... cô là người anh yêu, yêu không thể từ bỏ.

Kiến Thành đứng thẳng người, kiên định nói: "Cô ấy là người con yêu. Bảy năm trước, bảy năm sau vẫn vậy"

Nghe xong câu này, tất cả mọi người đều im lặng nhìn anh, sau đó bên tai bỗng nhiên truyền đến mấy âm thanh đồ vỡ.

Lúc này Kiến Thành mới phát hiện ra Lý Thiên Kim đã đứng ở cửa phòng từ khi nào, dưới đất là một khay hoa quả đã vỡ, mấy quả cherry lăn dưới sàn không theo trật tự nào.

"Kim". Tống Liên Chi đứng dậy, nhìn cô bằng ánh mắt chứa đựng sự đau lòng.

Mà lúc này, trong mắt Lý Thiên Kim cũng lấp lánh mấy giọt nước trong suốt, có thể nhìn ra được sự bi thương và chua xót trong đó.

Kiến Thành im lặng, không khí phòng khách yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được cả tiếng kim rơi. Lý Thiên Kim mím môi cố ngăn cho nước mắt không chảy ra, lát sau mới hít sâu một hơi, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười gượng gạo nói: "Xin lỗi"

Cô cúi xuống nhặt hoa quả vương vãi trên nền gạch, không cẩn thận bị mấy mảnh thủy tinh đâm vào tay. Kiến Thành sải bước tiến lại, cúi xuống, cầm lấy bàn tay cô: "Có sao không?"

Thiên Kim lắc đầu: "Không sao"

Kiến Thành nhìn cô, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác vô cùng thương xót. Anh yên lặng rất lâu, mãi sau đó mới nói đúng ba từ: "Anh xin lỗi"

"Xin lỗi gì chứ. Em ở nước ngoài nhiều năm, cũng tự cảm thấy không phù hợp với kiểu ép buộc kết hôn thế này. Trước đây em tưởng anh chưa yêu ai cho nên mới tự ghép chúng ta làm một đôi. Bây giờ thì tốt rồi, anh có người phụ nữ anh yêu, em cũng sẽ tìm được người đàn ông em yêu"

Hơn hai mươi năm, Lý Thiên Kim im lặng đi bên đời anh, âm thầm quan tâm anh, chưa bao giờ than phiền, chưa bao giờ từ bỏ. Cô thuộc kiểu phụ nữ thông minh, lý trí, cũng rất mạnh mẽ kiên cường... chỉ tiếc, trái tim anh vĩnh viễn chỉ chứa đựng được một người, người đó không phải Lý Thiên Kim.

"Anh xin lỗi"

"Xin lỗi gì chứ. Ngay từ lần gặp cô ấy hôm anh nhậm chức, em đã nhìn ra rồi"

Kiến Thành nhú mày nhìn cô, không nói.

Lý Thiên Kim gượng cười: "Quen nhau mấy chục năm, em chưa từng thấy anh thất thần như thế. Tò vè như không quen nhưng tim rất đau có đúng không?"

Đây chính là thanh mai trúc mã, có những đi ều không cần nói ra cũng có thể hiểu được.

Kiến Thành gật đầu: "Cô ấy là An Nhã"

"Là cô gái ở thành phố B năm đó?"

Nhớ lại hơn năm trước, khi Lý Thiên Kim ngày nào cũng đến bệnh viện kiên nhẫn đợi Kiến Thành tập đi, lúc anh vừa có thể đi lại được đã lập tức mua vé máy bay quay trở về Việt Nam. Lý Thiên Kim đưa anh ra sân bay, Kiến Thành chỉ nói có một người bạn ở thành phố B tên là An Nhã, anh phải về tìm cô ấy.

Lý Thiên Kim dường như hiểu ra, cô mỉm cười: "Em biết rồi"

Kiến Thành thở dài, cầm tay cô đứng dậy, sau đó đi lại gần bàn trà, nói: "Ông nội, ba mẹ, thủ tục đổi tên con đã làm xong rồi. Con xin lỗi"

Dương Hàn chậm rãi đặt quân cò xuống bàn, ăn pháo của bên kia, lát sau mới bình thản lên tiếng: "Bây giờ anh định thế nào?"

"Đương nhiên là đánh một trận rồi ạ"

Đoàn Cảnh Thiên vỗ đùi, cười sảng khoái: "Đại ca, anh thấy chưa? Máu của anh chảy trong người nó, bây giờ nó làm cái gì cũng là di truyền từ anh hết". Nói đến đây, ông ngừng đầu nhìn khuôn mặt khò ngò của Kiến Thành, giọng nói đầy hưng phấn: "Mẹ kiếp. Đứa nào đâm con một dao. Con phải trả lại nó hai dao. Có như thế mới là cháu nội của Đoàn Cảnh Thiên"

Dương Vũ hắng giọng: "Nó cũng là con trai của con mà"

Kiến Thành liếc nhìn đồng hồ, hiện tại bây giờ đã gần chín giờ tối, nếu còn nán lại đây chắc anh sẽ sớm bị mấy người này làm đau đầu mà chết.

Anh với tay lấy một miếng Urgo băng lại vết thương cho Thiên Kim, cô nhìn anh, bỗng nhiên cảm thấy trái tim trở nên co quắp. Hóa ra, biết anh

yêu người khác cũng không đau như cô tưởng, trước đây cô cứ tưởng nếu thiếu người đàn ông này, mình sẽ đau đớn đến chết đi. Không ngờ bây giờ mới hiểu, chẳng ai có thể chết vì đau lòng cả.

Băng xong, Kiến Thành cẩn thận rút tay về, nói: "Bây giờ anh về nhà. Em có muốn đi nhờ một đoạn không?"

"Vâng"

Lúc này, mấy người ng ồi kia vẫn còn đang mải mê tranh luận rất nhiệt tình, Kiến Thành khẽ hắng giọng: "Con còn có chút việc. Xin phép mọi người về trước"

Nói rồi xoay người dắt tay Thiên Kim rời đi, khi vừa ra đến cửa chính, Dương Hàn đột nhiên nói: "Khoan đã"

"Dạ". Kiến Thành dừng bước, hơi ngoái đầu lại nhìn ông nội.

Dương Hàn im lặng một lúc, sau đó đặt quân cờ trong tay xuống vị trí chiếu tướng, chậm rãi nói: "Một trăm người cùng một lô vũ khí tiên tiến đã được mang đến biệt thự ở ngoại ô. Làm gì thì làm, phải giữ mạng sống quay về"

Không hổ danh là lão đại giang hồ khi xưa, chỉ trong vòng nửa tiếng đã nắm rõ toàn bộ hành tung của anh, còn sớm chuẩn bị sẵn vũ khí lẫn nhân lực tốt nhất cho Kiến Thành.

Anh nhẹ nhàng buông tay Lý Thiên Kim ra, quay người lại, kính cẩn cúi đầu: "Con biết rồi. Cảm ơn ông nội"

Sau khi anh đi khỏi, Đoàn Cảnh Thiên mới hậm hực bày ra một ván cờ mới, nhìn Dương Hàn đang ng ồi trầm ngâm: "Anh đã sớm biết có người muốn giết nó?"

"Lúc có người phục kích biệt thự của nó, người của tôi đứng ở ngay đường bên kia"

"Tại sao không giúp nó? Anh thật, mẹ nó, máu lạnh vô tình"

"Nó làm được thì phải chịu được. Không có bản lĩnh đó thì còn xứng đáng làm cháu nội tôi hay sao?". Dương Hàn thở dài: "Nó cùng cô gái đó, xem ra cũng rất xứng đôi vừa lứa".

Tống Liên Chi cùng Dương Vũ nghe đến đây liền quay sang nhìn nhau, chẳng biết nên khóc hay nên cười.

Thằng con không chịu nghe lời này ấy à, năm xưa có đem vớt nó ở trại huấn luyện sống cực khổ cũng không mở miệng kêu la nửa lời. Bây giờ cũng vẫn không quản được nữa, muốn ép nó cưới, nó có chết cũng không nghe.

TÌNH YÊU LÀ CỔ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 26

Đoạn 26

Trên đường trở về, khoang xe duy trì một không khí im lặng đến mức có thể nghe được tiếng hít thở đều đều của người ngồi trong đó.

Lý Thiên Kim tựa đầu vào kính nhìn anh một lúc lâu, càng nhìn càng cảm thấy người đàn ông này qua từng năm tháng đều có sức quyến rũ như vậy, thời gian không những không hề làm anh già đi mà trái lại, lại càng mài giũa trong anh sự chín chắn trưởng thành. Trên người anh có một loại khí phách vô cùng đặc biệt đường hoàng chính trực, còn phảng phất ra sự lạnh lùng kiêu bạc khiến phụ nữ khó có thể chống cự được, có loại khí chất đội trời đạp đất khiến người nào nhìn thấy cũng đều muốn sa chân chìm vào trong đó. Những thứ ấy làm cho khuôn mặt tuấn tú hơn cả ngàn ngôi sao kia có vẻ có chút dư thừa, không cần đến ngoại hình xuất chúng, chỉ tính riêng phong độ xuất phát từ nội hàm thôi cũng đủ khiến người ta phải điên cuồng vì anh rồi.

"Lần này trở về, em còn định đi nữa không?"

Giọng nam trầm ấm dễ chịu quen thuộc truyền đến, lòng cô bỗng dưng như bị ai cứa vào một nhát, đột nhiên nhói đau. Thiên Kim ôn nhu mỉm cười, tầm mắt vẫn dừng ở khuôn mặt có thể chấm đến điểm 10 hoàn hảo của Kiến Thành: "Không đi nữa. Em quyết định lần này về nhà rồi."

Kiến Thành "ừ" nhẹ một tiếng, lại tiếp tục không nói gì, chỉ chuyên tâm lái xe.

"Anh đã đổi tên thành gì vậy?"

"Thành". Anh cười nhẹ, nụ cười nhẹ nhàng êm dịu hết như hồi hai cười còn thơ bé: "Em có thể gọi thế nào cũng được"

"Thành". Lý Thiên Kim nhắc lại một lần nữa, dường như để khắc cốt ghi tâm cái tên này, cũng chợt nhận ra tên này có vẻ hợp với phong cách của anh hơn: "Tên đẹp đấy. Em cũng không thích tên Viễn"

"Hôm nay chắc em bị dọa một trận rồi hả?". Kiến Thành hơi nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt có chút áy náy: "Cuộc sống của anh xưa nay đều như vậy đấy"

"Không". Cô kiên định lắc đầu: "Em luyện tập bắn súng lâu ngày, trước nay chỉ bắn mấy tấm bia điện tử thật chán chết".

Lý Thiên Kim quay sang, vừa định ôm lấy cánh tay của Kiến Thành xong lại thôi: "Cho em tham gia được không?"

"Không được". Anh nghiêm túc trả lời: "Bắn người không dễ như bắn bia điện tử đâu. Bia điện tử không thể làm em bị thương, nhưng người thì có đấy"

"Tại sao cô ấy lại có thể cùng anh chiến đấu?"

"Vì...". Kiến Thành nói đến đây, đột nhiên ngừng lại. Lâu sau đó mới tiếp tục: "Tóm lại, cuộc chiến này rất nguy hiểm. Em không thể tham gia"

"Em nhắm được một người đàn ông rồi". Cô gượng cười, thực sự chỉ muốn lừa anh, để anh có thể tin là cô không đau lòng vì mình: "Cái anh chàng đẹp trai đấy, kể từ lúc anh ta đỡ mảnh bom cho em, em đã thực sự có hứng thú"

Không chờ Kiến Thành trả lời, cô nói tiếp: "Anh yên tâm, em luyện bắn súng mười năm rồi, còn được cả huy chương vàng, em nhất định sẽ không làm mất mặt anh đâu. Cho em tham gia đi, được không?"

Vì anh tham gia lớp huấn luyện cảnh sát đặc biệt nên Lý Thiên Kim cũng bắt đầu học bắn súng từ cách đây mười năm, cô chỉ muốn ngày ngày

cần súng tưởng tượng xem người mình yêu khi bắn súng sẽ thế nào, đẹp trai ra sao... Thực sự chưa từng nghĩ tới có ngày sẽ có cơ hội sát cánh cùng anh thế này.

"Kim"

"Đến nhà em rồi". Thiên Kim ngắt lời, vội vã mở cửa xe bước xuống: "Anh không nói gì nghĩa là đồng ý rồi đấy. Ngày mai em đến chỗ anh". Sau đó không chờ anh trả lời đã vội vã chạy vào nhà.

Kiến Thành chỉ biết thở dài, sau đó lặng lẽ dắt chân ga lái xe quay về biệt thự ở ngoại ô thành phố.

Lúc này, gần một trăm vệ sĩ được Dương Hàn phái đến đã đứng dàn hàng hai bên chờ sẵn ở cổng biệt thự, nhìn thấy xe anh liền cung kính cúi đầu chào.

Kiến Thành khẽ gật đầu lại, sau khi đưa mấy chiếc xe chở vũ khí vào hầm xong xuôi mới phân chia công việc canh gác cho đám vệ sĩ kia. Một trăm người này hầu như đều là những tay chân thân cận nhất của ông nội anh, kinh nghiệm bảo vệ thì có nhưng kinh nghiệm chiến đấu thì không dày dặn, cho nên chỉ có thể xếp họ ở vị trí canh gác mà thôi.

Đêm hôm đó, anh ôm An Nhã ở trong lòng, khẽ vuốt ve vết thương trên cánh tay đã được băng trắng xóa của cô: "Nhã, em hãy ra nước ngoài đi"

"Không". Cô kiên quyết nhìn anh, lắc đầu: "Em có chạy đến nơi nào thì cô ta cũng sẽ tìm ra. Chạy trốn vô ích, cứ ở bên anh thôi"

"Hôm nay em có sợ không?"

"Năm xưa cùng anh rơi xuống biển còn không sợ. Em chỉ lo bác gái bị thương". An Nhã vòng tay ôm lấy thắt lưng anh, bỗng dừng lại có cảm giác như tình yêu của hai người họ sau bảy năm vẫn chưa từng héo mòn, vẫn kiên trì cố chấp như những ngày đầu gặp gỡ: "Phải rồi, hôm nay anh về nhà thế nào? Ba mẹ có mắng anh không?"

"Không. Từ nhỏ đến lớn, ba mẹ thường không mắng anh"

"Vây...". Cô cắn môi, hít một hơi thật sâu, nói tiếp: "Còn ông nội anh thì sao? Tại sao anh lại tự ý đổi tên như vậy?"

An Nhã ngừng lại một lát, lại bổ sung thêm: "Thật ra... anh không cần phải đổi tên... vì em"

Kiến Thành kéo đầu cô áp vào ngực mình, ở vị trí này, cô có thể cảm nhận được rõ ràng mạch đập từ trái tim anh. Dịu dàng, ấm áp, vững chãi, tựa như có thể mãi mãi che chở cho cô, để cô bình an dưới bầu trời của anh mà sống:

"Anh muốn sống cuộc đời như vậy, không chối bỏ quá khứ, hiện tại và tương lai đều là người đàn ông của em. Trước sau như một"

Ngắn gọn, xúc tích, dễ hiểu nhưng đầy thâm thúy. Đây chính là người đàn ông của cô, bảy năm trước và bảy năm sau vẫn vậy, dù anh có là Dương Thành Viễn lạnh lùng tàn nhẫn với cô thế nào đi chăng nữa, dù không có quá khứ bên nhau oanh liệt kia, chỉ tính riêng đến phong cách nói được, làm được của anh thôi... cũng đủ khiến cô động tình vì anh rồi!!!

An Nhã mỉm cười, trái tim gần như rung lên, hạnh phúc thấm đẫm đến từng thớ thịt: "Em cũng vậy. Trước sau như một"

"Ba nói không ép buộc anh kết hôn với ai. Yêu ai thì lấy người đó"

"Hả?. Cô ngạc nhiên nhìn anh, theo quán tính nói luôn: "Không phải gia đình anh rất ưng ý cô... gái kia sao?"

"Em nói Kim ấy hả?"

An Nhã gật đầu, thì ra cô ấy tên là Kim: "Vâng"

"Anh với cô ấy lớn lên từ bé bên nhau, tình cảm không thể phát triển thành tình yêu được". Kiến Thành cười cười: "Hôm nay anh đã nói rõ ràng

rồi. Đợi xong trận chiến này, nhất định anh sẽ đến xin ba mẹ em cho chúng ta kết hôn"

"Có thể...sao?". Cô hơi ấp úng, trong lòng thực sự cảm thấy có chút khó xử. Anh với Lý Thiên Kim tốt đẹp là vậy, liệu gia đình anh có chấp nhận một người không có bất cứ thứ gì như cô không: "Thực ra... em không quan trọng việc kết hôn lắm. Chúng ta cứ ở cạnh nhau thế này... cũng tốt mà"

"Đồng ý. Chúng ta phải kết hôn đằng hoàng chứ". Anh ngẩng đầu nhìn ra khung cửa sổ, bên ngoài ánh sáng nhàn nhạt của ánh trăng soi lên tấm rèm lụa trong phòng, chiếu lên đó những mảng sáng tối không theo quy luật nào, tựa như nổi rồi ren trong lòng anh: "Chỉ cần giải quyết xong chuyện này thôi"

"Anh đã đi đâu tra ra người đứng sau Tạ Vân chưa?"

"Tạm thời chưa chắc chắn. Hệ thống công thông tin hack được của bộ công an tạm thời bị đóng băng rồi. Nhưng anh nghi ngờ một người"

"Là ai vậy?"

"Cục trưởng cục an ninh"

An Nhã kinh ngạc kêu lên: "Là ba của Nam?"

Kiến Thành hơi liếc nhìn cô, chầm chậm lên tiếng: "Mấy năm qua ông ta đang bắt đầu đầu tư tài sản sang nước ngoài. Nghe nói vài năm nữa nghỉ hưu xong sẽ sang Đức dưỡng già. Trùng hợp một đi đầu, ở Đức không có dẫn độ tội phạm"

"Nhưng, chỉ có vậy không thể khẳng định được"

"Người có thể một tay che trời, khiến tổng bộ nhắm một mắt, mở một mắt để Tạ Vân buôn bán vũ khí như vậy, ngoài Bộ trưởng bộ công an ra, chỉ có thể là ông ta"

"Nói như vậy, Tạ Vân đã mua chuộc được ông ấy?"

"Không hẳn. Có lẽ đôi bên cùng có lợi. Cô ta buôn bán vũ khí, ngoài số tiền rút lót cho Cao Dũng, còn phải chia một phần vũ khí cho ông ta". Kiến Thành ngừng một lát, bổ sung thêm: "Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của anh"

"Ông ta cần vũ khí để làm gì?"

"Có thể dùng để tự bảo vệ mình, có thể là...". Nói đến đây, ánh mắt Kiến Thành đột nhiên trở nên sắc bén như lưỡi dao, anh chậm rãi nói ra mấy từ: "Định làm phản"

"Kì lạ như bọn phản động ở nước ngoài sao?"

"Giống như vậy. Ông ta hơn hai mươi năm nay đều muốn leo lên chức Bộ trưởng nhưng không được. Có lẽ trước lúc nghỉ hưu muốn đem nhét đồng vũ khí kia vào tay của bộ trưởng, gấp lửa bỏ tay người. Hơn nữa, nghe nói có một lô vũ khí của Tạ Vân là do ăn trộm được công thức chế tạo đặc biệt của Trung Quốc, nếu như tin Bộ trưởng bộ công an Việt Nam chứa chấp loại vũ khí như vậy. Chắc chắn sẽ gây ra hậu quả vô cùng nghiêm trọng"

An Nhã ngừng lên nhìn anh, thực sự không thể hiểu nổi bộ óc anh làm bằng chất liệu gì mà có thể nghĩ sâu và nghĩ rộng như vậy. Dường như Kiến Thành chỉ dùng chính sự nhạy bén của mình là có thể suy đoán được nội tình bên trong, lần này anh để Kiệt đi đi điều tra, chẳng qua cũng là để khẳng định thêm mà thôi, mọi việc đã được anh dự liệu hết rồi.

Cô thật thà hỏi: "Ngày xưa anh có học chiêm tinh hay biết xem chỉ tay tướng số không?"

Kiến Thành cười cười: "Nếu biết trước được tương lai, hôm nay anh sẽ không về muộn như vậy"

An Nhã ôm anh, dúi đầu vào vòm ngực rắn rỏi trơn bóng: "Không muộn. Em có thể tự bảo vệ mình mà. Anh yên tâm, trận chiến này, chúng ta nhất định sẽ thắng"

Cô vốn hiểu rất rõ rằng, trước đây đối đầu với Hồng Nhân, anh còn biết bọn họ giấu vũ khí ở đâu, biệt khu ở nơi nào. Còn bây giờ đối đầu với Tạ Vân, đến việc cô ta trốn ở đâu, tấn công lúc nào, trước mắt họ vẫn như có một màn sương mờ che đi, không thể tìm hiểu.

Mà người tạo ra màn sương đó lại là cục trưởng cục an ninh đi đầu tra, thế lực lớn, nhưng trái tim không lớn. Con người càng mưu cầu xa vời, lòng dạ thường hẹp hòi đi thì phải.

Kiến Thành cúi đầu xuống, khẽ hôn nhẹ lên trán cô: "Muộn rồi. Ngủ đi"

An Nhã mỉm cười, miệng buột ra một câu: "Ngủ ngon. Ông xã"

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 27

Đoạn 27

Sáng sớm ngày hôm sau, Baron đem hai máy bay quân sự loại tiên tiến nhất của anh ta đến thành phố B.

An Nhã đứng trên tầng hai, nhìn bãi cỏ rộng lớn phía sau biệt thự từ từ tách ra, sau đó một đoạn đường bằng vừa rộng vừa dài bị đẩy lên từ dưới lòng đất, trong lòng không nén nổi kinh ngạc.

Máy bay của Baron không lớn như các loại Boeing dân dụng thông thường mà chỉ dài khoảng chừng hai mươi mét, cả hai chiếc đều được phủ một lớp sơn từ tính màu xám bạc, nghe nói có thể phản quang tàng hình trên bầu trời, và quan trọng nhất, Dương nói bộ nhiều vệ tinh của nó có thể phá được tần số hàng không quân sự của các nước, cũng có nghĩa là hai chiếc máy bay này có thể bay qua lại giữa các quốc gia mà không thể bị phát hiện.

Cô nhìn Dương với ánh mắt không thể tin được, hỏi đi hỏi lại: "Có thể tàng hình thật sao?"

"Gọi là tàng hình vậy thôi, thực ra nó không đến nỗi có thể trong suốt được như không khí. Chỉ là không phát ra tiếng ồn, màu sơn phản quang với màu trời, không dò được tần số qua rada"

An Nhã nuốt khan một ngụm nước bọt, ngoảnh đầu nhìn Baron đang bước ra từ cửa máy bay, phía dưới Kiến Thành nhân nhả đứng đút hai tay vào túi quần chờ sẵn: "Baron gần đây chuyển sang sản xuất vũ khí phi chính phủ rồi à? Tại sao lại có máy bay quân sự kinh khủng như vậy?"

"Không. Năm đó đại ca tiêu diệt Kyle, địa bàn buôn ma túy của ông ta rơi vào tay Baron, từ đó đến nay anh ta buôn bán khá tốt. Cho nên không tiếc tiền đầu tư vào quân sự"

Dương vừa nói đến đây, Baron đã bước xuống dưới, đứng dưới đường băng vẫy vẫy cánh tay về phía cửa sổ lầu hai mà An Nhã đứng, vẻ mặt vẫn nham nhở như trước kia.

Cô khế lịch sự gật đầu lại. Baron chỉ đứng ở đó nói chuyện với Kiến Thành một lát, sau đó lại cùng A Mạc lên một máy bay để đến rừng Kim La.

Hôm qua khi An Nhã hỏi anh, tại sao không dùng vũ khí của ông nội, cũng không dùng vũ khí của Baron, Kiến Thành chỉ trả lời một câu: "Vũ khí của Baron đa phần là vũ khí hủy diệt hàng loạt, còn vũ khí mà ông nội đem đến cũng không phải loại tiên tiến có thể so sánh với vũ khí của Tạ Vân. Chỉ có lô vũ khí mà thủ lĩnh đã lấy được ở sa mạc là phù hợp nhất"

Mọi đường đi nước bước dường như đã được anh tính toán kỹ càng, bảy năm trước anh chọn đi đường biển để tránh thương vong cho dân thường, bảy năm sau anh chọn vũ khí cũng như vậy, vẫn để hạn chế thương vong cho người vô tội. Người đàn ông này, dù là xã hội đen hay là cảnh sát, hoặc bảy năm sau anh chỉ là một người bình thường, anh cũng đều khiến cô phải kính phục như thế.

Sau khi A Mạc rời đi, Lôi cũng đi khỏi thành phố B, trong suốt mấy ngày này, Kiến Thành cùng Dương và Kiệt cũng chỉ quanh quẩn ở trong biệt thự, thường xuyên bàn bạc các phương án để đối phó với Tạ Vân.

Dương ngồi bên máy tính suốt hai ngày, bàn phím gần như bị anh ta gõ cho bung cả ra mà vẫn không lần được ra dấu vết của Tạ Vân. Về phía cục an ninh, Kiệt chỉ mất hơn một ngày là có thể tìm được bằng chứng xác thực về việc Nguyễn Cao Dũng có thông đồng với Tạ Vân về việc mua bán vũ khí.

Hóa ra, công ty bất động sản Nam Phát làm ăn phát nhanh như vậy là bởi vì Cao Dũng một tay đầu tư vào đó, cũng có nghĩa là công ty của Nam

làm nhiệm vụ rửa ti tiền cho ba mình, sau đó các khoản sinh lời sẽ được đường hoàng chuyển sang ngân hàng ở Thụy Sĩ.

Kiệt đi đầu tra được thông tin, gần đây thanh tra chính phủ đã bắt đầu đi đầu tra việc ông ta nhận hối lộ gần hai mươi năm, đây là tin tức tuyệt mật. Cao Dũng vốn định chuyển xong toàn bộ tài sản, nhận đủ vũ khí xong sẽ cao chạy xa bay, đến một đất nước không ký hiệp ước tương trợ tư pháp với Việt Nam, nhàn nhã sống hết đời.

Kiến Thành nghe Kiệt báo cáo xong, khẽ nhếch miệng cười nhạt: "Chuyện của chính phủ, tôi không muốn quản". Anh hơi ngừng lại, ánh mắt tỏa ra sát khí bức người: "Tuy nhiên, muốn tiêu diệt Tạ Vân, phải dọn sạch đám cảnh sát biến chất đó trước"

Kiệt gật đầu: "Đại ca, có lẽ vụ Roger mua chuộc được nội gián trong ban chuyên án năm xưa cũng có liên quan đến ông ta"

"Hắn chính là kẻ đầu sỏ núp trong bóng tối". Anh quay qua nhìn Dương đang miệt mài múa phím, nói: "Dương, không lờn ra được à?"

"Ngày trước cổng thông tin bộ công an còn hack được, dò được tất cả các camera trên đường, giờ tường lửa của họ kinh khủng quá". Dương bất mãn lắc đầu, vẻ mặt không giấu nổi sự thất vọng: "Đại ca, em sắp bó tay rồi"

Những ngón tay của Kiến Thành gõ gõ xuống bàn, đăm chiêu một lúc. Không hiểu bộ óc của anh trong mấy phút đã tính toán được cái gì, chỉ biết ba phút sau anh mới chậm rãi lên tiếng:

"Kiệt, book vé máy bay đến thành phố A một chuyến đi"

"Đại ca, anh muốn em đến tổng cục?"

Anh gật đầu: "Chú đến tận nơi, tìm đường dây máy chủ của tổng cục, gắn chip xâm nhập vào"

"Nơi đặt máy chủ của bộ công an, ngoài người của họ ra thì không ai được vào đâu. Đại ca, anh bảo em phải làm thế nào?"

"Đương nhiên không phải là chú vào".

Dương lúc này hình như cũng phát hiện ra hàm ý trong lời nói của Kiến Thành, anh ta quay sang tiếp lời: "Đại ca, có phải anh muốn dùng robot đi ầu khiến mini?"

"Đúng vậy. Dem robot đến đó, loại càng nhỏ càng tốt. Cái này chú chế tạo được chứ?"

Đầu óc bế tắc của mấy người đàn ông trong phòng lập tức được khai thông. Người không thể vào được phòng đặt máy chủ của bộ công an nhưng robot mini thì có lẽ có khả năng vào được, vấn đề là phải chế tạo nó làm sao cho nhỏ hết mức có thể để không bị phát hiện mà thôi.

Dương cười một cách đầy tự tin, ánh mắt sáng lấp lánh: "Không vấn đề gì. Đại ca, anh kiếm cho em một camera mini, một bộ vi xử lý, một bộ cảm biến"

"Mười phút có". Kiến Thành cầm điện thoại di động trên mặt bàn, nhấn một dãy số, sau đó mới bình thản nói tiếp: "Trong vòng mười phút ấy, chú làm bản vẽ thiết kế đi"

Dương xoay chiếc ghế đang ngồi quay lại hướng bàn máy tính của mình, trên đó có sẵn một hộp đựng đủ các loại bút và ngòi tẩy. Anh ta với tay lấy mấy tờ giấy trắng, cười cười trả lời: "Mười phút nhiều quá"

Đúng mười phút sau, vệ sĩ của Kiến Thành mang đến tất cả những vật dụng cần thiết mà Dương yêu cầu. Anh ta ôm một chiếc máy hàn cùng một đồng bản thiết kế mạch giao tiếp ngoại vi nghiêm túc làm việc, những mảnh nhôm sau khi bị cắt ra rơi vương vãi đầy dưới chân.

An Nhã bê mấy ly cafe cùng một ít bánh ngọt vào trong phòng, hơi liếc nhìn Dương đang cẩn thận dùng kính mắt siêu vi cùng nhíp chuyên dụng

gắn các mạch lại với nhau, sau đó mới đi đến chỗ Kiến Thành và Kiệt đang nói chuyện, đặt cafe xuống bàn:

"Mọi người uống cafe đi"

Anh ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt lộ ra mấy tia cưng chiều dịu dàng. Kiến Thành vỗ vỗ xuống vị trí bên cạnh, nói: "Em ngồi đây đi"

An Nhã gật đầu, chậm rãi đi lại ngồi bên cạnh anh, mùi cafe hòa quyện với mùi hương của Kiến Thành khiến không khí trong phòng trở nên thơm thơm đặc biệt: "Mọi người đang nói chuyện gì vậy?"

"Nói đến chuyện của Tạ Vân"

"À". Cô rất tự nhiên, cầm ly cafe của anh lên uống một ngụm. Bỗng dừng lại cảm thấy vị cafe mình pha hôm nay có hơi khác thường.

Trong lúc An Nhã đang cau mày suy nghĩ xem tại sao vị cafe lại khác thì Kiến Thành đã đưa một mẫu bánh ngọt đến trước mặt cô, giọng nói mang theo sự cưng chiều: "Đừng uống cafe nữa, không tốt cho sức khỏe. Em ăn cái này đi"

Cô cầm lấy, ánh mắt di chuyển về phía Dương đang tập trung làm việc dưới ánh đèn bàn màu vàng nhàn nhạt: "Dương, lại đây ăn bánh ngọt đi"

Anh ta không thèm ngẩng đầu lên, bàn tay đeo găng tay vẫn chuyên tâm hàn mạch điện: "Chị dâu, nhớ để phần tôi đấy. Bây giờ đang đeo găng tay, bẩn quá. Chút nữa sẽ ăn"

"Biết rồi. Kiểu gì cũng để dành cho cậu". Nói đến đây, An Nhã đưa mẫu bánh ngọt lên miệng, không ngờ vừa ngửi thấy mùi kem ở cự ly gần, dạ dày cô đã lập tức cuộn lên.

Đầu óc cô đột nhiên cảm thấy choáng váng, tay chân bủn rủn. An Nhã vội vàng đặt mẫu bánh xuống bàn, tựa vào ghế, cố gắng ngăn cơn buồn nôn không xông lên, cổ họng lúc này đã nhộn nhạo đến mức muốn ngay lập tức đem nó moi ra.

Kiến Thành đang bàn chuyện với Kiệt, nhìn thấy sắc mặt cô tái mét liền khựng lại: "Em sao vậy?"

"Em...". Cô vừa mở miệng, ruột gan như muốn lộn cả ra ngoài. An Nhã không có thời gian nghĩ ngợi nhiều, còn chưa nói hết câu đã vội vàng đứng dậy, chạy như bay vào phòng vệ sinh nôn thốc nôn tháo, tưởng như còn có thể nôn luôn cả cái dạ dày ra ngoài.

Một bàn tay to lớn bỗng nhiên chạm vào lưng cô, Kiến Thành không biết đã đứng đứng phía sau từ khi nào, giọng nói của anh lúc này hình như có mang theo một chút kích động: "Nhã"

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 28

Đoạn 28

Nghe âm thanh này của anh, An Nhã ngoảnh đầu lại, gượng cười yếu ớt rồi với tay vịn vò nước rửa mặt.

Kiến Thành lấy một chiếc khăn mềm, dịu dàng cẩn thận lau đi mấy vết nước trên mặt cô, trong đáy mắt thường ngày vốn ung dung bình thản của anh đột nhiên lại xuất hiện mấy tia khác thường rõ rệt.

An Nhã tưởng anh lo lắng cho mình cho nên đành cố miễn cưỡng nặn ra một nụ cười méo xệch: "Em không sao. Chắc sáng nay ăn gì đó lạ bụng thôi"

Kiến Thành đột ngột dang tay ôm cô vào trong lòng, tựa như muốn đem cả thế giới thu lại trong một vòng tay của anh. Anh im lặng rất lâu, lâu đến nỗi An Nhã đã hoàn toàn quên mất tại sao hai người lại vào tận đây để ôm nhau như vậy, toàn bộ linh hồn lúc này gần như đã đặt lên nhịp đập vững vàng của trái tim người đàn ông bên cạnh, tâm can cùng nhau phiêu bạt đến thiên trường địa cửu.

"Nhã". Giọng anh vẫn khàn khàn, có thể nghe ra bao nhiêu kích động trong đó.

"Vâng"

"Chúng ta tới bệnh viện kiểm tra đi". Nói đến đây, anh hình như nhớ ra điều gì cho nên bỗng vội vàng sửa lại: "Không. Anh sẽ mời bác sĩ đến nhà khám cho em"

Cô cười cười, giơ tay ôm lấy tấm lưng anh, cảm nhận được từng cơ bắp rắn chắc trên người Kiến Thành bỗng trở nên vô cùng mềm mại: "Không cần thật mà"

Anh không nói thêm gì, lẳng lặng cúi xuống ôm cô bước ra ngoài. Khi vừa ra đến cửa đã thấy bốn con mắt sáng lấp lánh của Dương và Kiệt chăm chăm nhìn vòng bụng còn phẳng lì của An Nhã.

"Đại ca, chị dâu, chúc mừng hai người"

Cô ngơ ngác bám lấy cổ anh, tròn xoe mắt hỏi: "Chúc mừng cái gì?"

"Còn có thể là cái gì". Dương bày ra khuôn mặt vô cùng nghiêm túc, trả lời: "Chúng ta sắp có cháu bé rồi"

Kiệt thần nhiên uống một hớp cafe, sau đó đặt chiếc ly rỗng lên bàn: "Đại ca, trình độ bắn súng của em cũng không tệ. Sau này, có thể dạy con trai anh bắn súng được không?"

Kiến Thành mỉm cười quay đi, trước khi ra khỏi cửa còn buông lại một câu: "Con gái thì không thể bắn súng được à?"

Sau khi bác sĩ khám cho An Nhã xong xuôi, ông ta cầm một bản xét nghiệm máu, chìa ra trước mặt Kiến Thành: "Anh Viễn, thử bốn que rồi đầu báo hai vạch. Xét nghiệm máu cũng phát hiện có thai. Chúc mừng anh"

"Chắc chắn chứ?"

"Vâng. Chắc chắn"

Ánh mắt Kiến Thành sáng lấp lánh, lần đầu tiên An Nhã thấy sự dịu dàng của anh không những dành cho cô mà còn dành cho cả mấy tờ giấy ở trên tay, giọng nói không che giấu nổi hạnh phúc: "Cảm ơn bác sĩ".

Khi bác sĩ đi rồi, anh mới buông mấy tờ giấy xét nghiệm kia ra, cúi xuống ôm cô vào trong lòng: "Em đã nghe thấy chưa? Chúng ta sắp có con rồi"

"Thành". An Nhã tựa sát vào lồng ngực anh, mái tóc dài phủ xuống như làn nước: "Lần này, em nhất định sẽ sinh con ra khỏe mạnh cho anh"

Trái tim Kiến Thành đột nhiên có hơi nhức nhối, bảy năm trước anh cũng không bảo vệ được cô, để đứa con đầu tiên của họ không thể có cơ hội được chào đời. Bảy năm sau, một lần nữa số phận lại thử thách hai người, trước cuộc chiến vô cùng hiểm nguy như thế này thì con lại đến một lần nữa.

Kiến Thành hít sâu một hơi, kiên định nói: "Dù có mất mạng, anh cũng sẽ bảo vệ em và con"

An Nhã lắc đầu: "Không. Chúng ta sẽ không chết"

"Nhã, kể từ bây giờ em không được tham gia trận chiến này nữa. Hãy ở đây đợi anh, được không?"

Cô đưa tay vuốt ve vòng bụng chưa nhô lên của mình, im lặng một lát, lâu sau đó mới trả lời: "Được, em nghe anh"

Chỉ mất đúng bốn tiếng, Dương đã chế tạo thành công một robot mini có kích cỡ chỉ nhỉnh hơn con ong một chút. Robot này có thể bay được, còn có camera giám sát, bốn càng của nó có thể ôm được chip để gắn lên hệ thống máy chủ. Sau khi thực nghiệm cho robot bay xung quanh biệt thự thành công, Kiệt lập tức lên máy bay đến thành phố A.

Buổi tối, Lý Thiên Kim lái xe đến biệt thự của Kiến Thành. Cô xách theo một ít đồ đồ, vừa mới mở cửa bước vào nhà đã va vào một người.

"A"

Mấy hộp thực phẩm văng vương vãi trên sàn nhà, Thiên Kim vội vàng cúi đầu nhặt, bỗng nhiên từ đâu xuất hiện một đôi dép đi trong nhà hình thỏ bông vô cùng buồn cười.

Đây là dép nam. Trong đầu cô không nhận được, liền xuất hiện một câu hỏi: tên đàn ông nào mà có thể đi đôi dép màu mè đến mức thế này!!!

Rất nhanh, Lý Thiên Kim đã có câu trả lời, cô vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Dương đang cầm một hộp thực phẩm trên tay, ánh mắt chăm chú đọc hướng dẫn sử dụng.

"Cái này là thứ gì? Sao toàn tiếng Hàn như vậy?"

Thiên Kim giật lấy hộp thực phẩm trên tay anh ta, bỗng dừng lại đỏ mặt: "Là đồ ăn"

"Cô đem đến cho anh Thành à?". Dương cúi xuống nhặt nốt mấy hộp còn rơi dưới đất, đưa trả cho Lý Thiên Kim: "Anh ấy đang ở trong phòng ngủ. Không tiện gặp đâu"

"Tại sao?"

Anh ta bày ra vẻ mặt vô cùng phóng đãng, liếc về phía phòng ngủ của Kiến Thành, nói: "Cái này là cuộc sống hôn nhân của đôi uyên ương bọn họ"

Trái tim Lý Thiên Kim thoáng đau nhói, cô nhận lấy hộp thực phẩm trên tay Dương, suy nghĩ một lát rồi lại đưa cho anh ta: "Cái này là tôi mua cho anh"

"Hả? Mua cho tôi?"

"Vâng". Thiên Kim gật đầu: "Hôm trước anh cứu tôi, còn bị thương. Mấy thứ này đem đến cho anh ăn nhé"

Dương vốn định nói "Không cần", thế nhưng lời còn chưa bật ra khỏi miệng lại nhìn thấy vẻ mặt phảng phất mấy tia buồn bã của Lý Thiên Kim, rút cục, anh ta đành nuốt lại mấy lời kia vào trong họng, miễn cưỡng mỉm cười nhận lấy: "Cảm ơn"

Hai người vừa nói đến đây thì bên tai truyền đến mấy tiếng còi báo động. Kiến Thành cùng An Nhã đang ở trong phòng nghỉ, nghe thấy âm thanh này liền lập tức bật dậy.

Anh vội tay lấy bộ đàm trên tủ đầu giường, bấm một số: "Xảy ra chuyện gì"

Tiếng rè rè trong bộ đàm truyền đến, sau đó là giọng nói gấp gáp của một người vệ sĩ: "Đại ca, phát hiện có mấy chiếc trực thăng đang bay về phía biệt thự"

"Lấy hỏa tiễn. Tất cả mọi người tập trung cao độ, sẵn sàng phản kích"

"Rõ, đại ca"

Bộ đàm vừa ngắt, An Nhã đã vội vàng lên tiếng: "Thành, đã có chuyện gì?"

Kiến Thành đứng dậy, vươn tay bế cô vào lòng: "Em xuống tầng hầm trước, xảy ra chuyện gì cũng không được ra ngoài, biết chưa?"

Cô nuốt khan một ngụm nước bọt, gật đầu. Khi hai người vừa ra đến cửa thì gặp Dương cùng Thiên Kim từ cầu thang lao tới:

"Đại ca, chị dâu"

"Vào kho lấy vũ khí. Số hỏa tiễn Baron mang sang, cần thiết mới được sử dụng"

Dương "vâng" to một tiếng rồi nhảy qua cửa sổ tầng hai, vọt xuống bên dưới. Lý Thiên Kim kinh ngạc nhìn anh ta đang chạy băng băng dưới bãi cỏ tầng một, rồi lại nhìn độ cao từ cửa sổ trên này xuống tới mặt đất, cô thấy người ra mất mấy giây, sau đó mới quay sang nói với Kiến Thành: "Em bảo vệ cô ấy. Anh mau đi giải quyết đi"

Anh mím môi suy nghĩ giây lát rồi miễn cưỡng gật đầu: "Hai người xuống hầm ngay lập tức. Xảy ra chuyện gì cũng không được ra"

ngoài"

Sau khi An Nhã cùng Lý Thiên Kim vừa xuống đến hầm ngầm thì máy chiếc máy bay trực thăng kia cũng vừa tới nơi. Người trên máy bay dùng súng máy bắn xối xả về phía biệt thự, mặt cỏ bị bọn chúng bắn đến be bét, đất cát bay mù mịt, lúc này toàn bộ vệ sĩ của Kiến Thành hầu như đã được anh cho rút hết về kho chứa vũ khí.

Dương vác một khẩu súng ngắm trên vai, miệng chửi thề một tiếng:
"Mẹ kiếp, cái con điên đó như mũi thính như chó săn"

Tạ Vân thực rất biết chọn thời điểm, cô ta không những chỉ trong bốn ngày đã tìm ra được vị trí của Kiến Thành mà còn chọn đúng lúc cả Lôi, Kiệt và A Mạc đều không có ở đây để tấn công.

Kiến Thành đeo kính ngắm hồng ngoại, tay cầm một chiếc súng bắn móc móng tằm xa, hướng về một chiếc trực thăng đang hung hăng nã đạn xuống phía dưới: "Đừng giết hết, bắt sống vài tên rồi nói"

"Rõ, đại ca"

Móc móng trên tay anh vừa bay đi, tên cầm súng máy trên trực thăng liền "hự" nhẹ một tiếng, cúi đầu nhìn xuống bên dưới mới thấy chân hắn đã bị một chiếc móng sắt bốn cạnh móc sâu vào da thịt, máu tươi phun ra ròng ròng.

Dương Kiến Thành xoay người thu tay về đồng thời dây dù của móc móng cũng cuộn ngược trở lại, lôi mạnh tên kia từ trên máy bay xuống bãi cỏ đã bị hắn bắn cho be bét bên dưới.

Trong khi đó, ở trong hầm ngầm dưới nền biệt thự, An Nhã cùng Lý Thiên Kim ngồi lặng yên trên giường, tập trung cao độ lắng nghe những âm thanh rề rề truyền đến trong bộ đàm.

Cô có thể nghe thấy rõ ràng tiếng Kiến Thành chỉ huy người của mình, nghe thấy tiếng bom đạn nổ ầm ầm, còn nghe cả những bước chân người quàn thảo hỗn loạn.

Lý Thiên Kim ngồi bên cạnh thấy cô ôm khư khư chiếc bộ đàm như một bảo vật quý, khẽ cười: "Cô rất yêu anh ấy à?"

An Nhã gật đầu: "Yêu"

"Vì anh ấy mà mạng cũng không cần sao?". Thiên Kim chợt nhớ lại hình ảnh của An Nhã lúc cần súng chống trả lại đám sát thủ ở biệt thự cũ. Trong lòng khi đó đã tự hỏi rằng: Cô gái trông có vẻ yếu đuối này, rút cục là vì cái gì mà có thể kiên cường như vậy, vì cái gì mà có thể bình tĩnh đối mặt với một đám đàn ông vũ trang đầy đủ kia. Đến khi Kiến Thành trở về, cô mới hiểu rằng: An Nhã cũng như cô, cũng bởi vì yêu một người mà trở nên phi thường.

"Cô cũng vậy à?". An Nhã mỉm cười, hỏi ngược lại: "Tôi nghĩ thời gian cô yêu anh ấy còn nhiều hơn tôi rất nhiều"

Lý Thiên Kim cười, nụ cười mang theo một chút trào phúng: "Đã từng yêu. Nhưng bây giờ, tôi từ bỏ rồi"

An Nhã không nói thêm gì. Lý Thiên Kim bỗng nhiên lại nhớ đến hình ảnh tấm lưng áo pull đầy máu của Dương hôm ấy, miệng bỗng bật ra một câu nói: "Thế giới này đâu chỉ có mình anh ấy là đàn ông tốt, tôi sẽ tìm được một người tốt thôi"

Gánh nặng trong lòng An Nhã như vừa được trút ra, cô nắm tay Thiên Kim, chân thành nói: "Cô sẽ tìm được một người đàn ông tốt"

Hai người nói đến đây, đột nhiên mới phát hiện ra đầu bên kia bộ đàm hình như vô cùng yên tĩnh. An Nhã để bộ đàm lại sát gần tai, ngoài tiếng rì rì thì không hề nghe được âm thanh gì khác, đến cả những tiếng nói chuyện thông thường cũng không có.

Trái tim cô như bị ai gõ mạnh một cái, An Nhã vội vàng bấm phím số một, khẽ gọi: "Thành"

Không ai trả lời. An Nhã nhìn Lý Thiên Kim ngây ngốc.

"Thành. Anh có ở đó không?"

Đầu dây bên kia vẫn im lặng. Nơi cô đang ngồi được thiết kế tường dày hai mét, bên trên cũng dày như vậy, hần ngầ này có thể chịu được bom đạn, đồng nghĩa với việc không thể nghe được âm thanh từ bên ngoài.

"Cho hỏi có ai ở đó không? Thành? Dương? Mọi người đâu rồi?"

Đáp lại cô, vẫn là những âm thanh rè rè không theo quy luật nào.

Tim An Nhã đập mạnh như trống dồn, đầu óc bỗng nhiên không thể nghĩ tiếp được cái gì, trong lòng chỉ thấy cồn cào như lửa đốt. Đúng lúc cô và Lý Thiên Kim đang chần chừ không biết có nên ra khỏi hầm để lên mặt đất hay không thì từ trong bộ đàm bỗng truyền đến một giọng nói.

"Nhã".

Lý Thiên Kim ghé tai cô nói nhỏ: "Ai vậy?"

"Một người bạn cũ của tôi"

Khi cô còn chưa quyết định có nên trả lời hay không thì đầu dây bên kia, Nam đã nói tiếp: "Nhã, em có ở đó không? Anh đến để cứu em"

"Alo. Nhã"

"..."

"Nhã, mau trả lời anh đi. Anh đang ở ngoài biệt thự, lúc này sau khi bom nổ, Dương Kiến Thành đã mất tích rồi, bộ đàm này là anh nhặt được của anh ta"

"Mất tích?". Rút cục An Nhã nghe xong câu này liền không chịu nổi, kinh ngạc hỏi lại.

"Hình như bị đất đá vùi lấp. Người của anh ta chết hết rồi, anh đến để cứu em. Nhã, mau đi thôi"

Người của anh ta chết hết rồi? Trong đầu Lý Thiên Kim chợt xẹt qua hình ảnh nụ cười của Dương lúc anh ta cầm mấy hộp thuốc bổ, bàn tay bỗng siết chặt lại.

"Tại sao tôi phải tin anh?"

"Nhã, anh yêu em như vậy, tuyệt đối sẽ không hại em. Anh biết ba anh hợp tác với Tạ Vân, anh không muốn em bị thương cho nên mới lên đến đây đem em đi"

An Nhã hít sâu một hơi, cố gắng giữ đầu óc mình thật bình tĩnh: "Bộ đàm là anh nhặt được của Thành?"

"Đúng"

"Ở chỗ nào?"

"Bãi cỏ phía trước biệt thự". Nam kiên trì nói tiếp: "Em hãy ra đây đi, đào bới đất có lẽ bây giờ vẫn còn kịp"

An Nhã suy nghĩ một lát, bấm nút ngắt kết nối với bộ đàm, sau đó quay sang nhìn Lý Thiên Kim: "Cô có mang súng không?"

"Một khẩu"

"Được". Cô gật đầu: "Chúng ta ra bên ngoài"

Lý Thiên Kim bắt gặp ánh mắt cực kỳ kiên định của An Nhã, định ngăn cản rồi lại thôi. Thực ra, Kiến Thành bị thương, cô cũng lo lắng không kém gì An Nhã. Hai người họ đủ thông minh để biết, ra ngoài có thể sẽ bị giết chết bất cứ lúc nào, thế nhưng, nếu hai người đàn ông kia chết, bọn họ sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Cửa hầm ngầm bằng thép chịu lực sau khi được quét vân tay của An Nhã liền mở ra.

Mà sau khi ánh sáng bên ngoài lọt vào căn hầm, thứ mà An Nhã và Lý Thiên Kim nhìn thấy đầu tiên chính là hai họng súng!!!

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 29

Tên truyện: Tình yêu là Cố Chấp

Tác giả: Phạm Kiều Trang

Thể loại: Ngôn tình, hành động, phiêu lưu, kịch tính và có tình tiết hư cấu.

Đoạn 29

Nam cùng mấy tên sát thủ nữa đứng bên ngoài, nòng súng trên tay bọn họ nhắm vào giữa ấn đường của hai người phụ nữ đang đứng chôn chân trong phòng.

Anh ta chỉ vào An Nhã, sau đó nhếch miệng cười nhạt: "Dẫn cô ta đi"

Ba tên sát thủ lập tức tiến đến kéo tay An Nhã lôi đi, Lý Thiên Kim lúc này mặc dù không dám rút súng phản kháng nhưng vẫn nắm chặt tay cô ra sức kéo lại.

"Buông cô ấy ra"

Lời còn chưa nói xong, Thiên Kim đã bị bọn chúng đập một phát vào bụng khiến cả người văng về sau nửa mét. An Nhã thấy vậy liền gào lên: "Kim".

Nam đứng một bên lạnh lẽo liếc đám sát thủ, nói ba từ: "Giết nó đi"

Nghe xong hai từ này, An Nhã phản ứng cực kỳ nhanh, ngay lúc ba tên sát thủ còn chưa kịp giơ súng lên thì cô đã lập tức xoay người chạm tay vào

vách tường, sau đó giơ chân đạp mạnh về phía bọn chúng, thành công phân tán sự chú ý của đối phương.

Cửa hầm ngầm sau khi được quét vôn tay đóng lại thì đám người kia cũng đã khóa chặt chân tay An Nhã xong xuôi. Nam gườm gườm nhìn bức tường trống trơn, rồi lại nhìn cô, lát sau mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đ dẫn đi"

Lúc Kiến Thành tiêu diệt xong hai chiếc trực thăng kia quay trở về hầm ngầm chỉ còn lại mình Lý Thiên Kim ở đó.

Căn phòng này diện tích chỉ chừng bốn mươi mét vuông, ngoài một chiếc giường cùng một bàn trà ra thì không hề đặt thêm đồ vật gì khác, vậy mà anh có nhìn thế nào cũng không hề thấy bóng dáng của An Nhã, đến nửa cái bóng cũng không thấy.

Trái tim Kiến Thành dường như bị ai gõ mạnh vào một cái, anh vội vàng rảo bước đi lại phía Lý Thiên Kim đang ngối bệt trên sàn, nắm lấy vai cô, giọng nói có phần hơi gấp gáp: "Kim, đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Thiên Kim lúc này mặt mày đã trắng bệch, hai tay ôm bụng tựa vào tường, mồ hôi trên trán rơi từng giọt, rơi cả vào cánh tay của anh: "Lúc này có người đến đây, bọn chúng nói qua bộ đàm. Nói là anh bị thương"

"Nhã đã mở cửa?"

Cô yếu ớt gật đầu.

Ánh mắt Kiến Thành đột nhiên tối lại, huyết thái dương trên trán giật mạnh đến nỗi Lý Thiên Kim ngối đó cũng có thể thấy được rõ ràng sự kích động trong lòng anh.

Nếu cô biết An Nhã đang có thai, nếu cô biết trước đây cái giá phải trả cho hòa bình là đứa con đầu lòng của hai người bọn họ, nếu cô biết bảy năm trước anh đã dùng chính tính mạng mình để đổi lấy cuộc sống bình an

cho An Nhã, có lẽ cô sẽ thấu hiểu được sâu sắc sự phẫn nộ trong đáy mắt Dương Kiến Thành bây giờ.

Anh im lặng một lúc, bàn tay lặng lẽ nắm chặt thành quyền, sau đó xoay người đứng dậy, nhìn về phía Dương đang đứng thất thần ở gần đó: "Đem cô ấy tới bệnh viện kiểm tra trước đi"

Lúc này, máu từ vết thương trên cánh tay Dương vẫn chảy từng giọt, từng giọt, chảy xuống sàn nhà màu trắng tạo thành những vết đỏ loang lổ. Anh ta mím môi, gật đầu rồi tiến lại đỡ Lý Thiên Kim đứng dậy.

Lúc cô đi qua Kiến Thành, khóe miệng khẽ bật ra hai chữ: "Xin lỗi"

"Không phải lỗi của em". Anh thở dài một hơi, ngoảnh đầu che đi sự bi thương, chỉ để lại cho người ta nhìn thấy một bờ vai rộng lớn.

Sau khi bọn họ đi rồi, Kiến Thành mới giờ tay dấm mạnh vào tường, máu từ bàn tay anh lập tức bật ra.

Bảy năm rồi, cái gì anh cũng có thể từ bỏ, mạng sống cũng không cần, hận thù cũng buông xuống, vậy mà số phận dường như rất biết cách trêu đùa lòng người. Sau bảy năm anh vẫn là không bảo vệ được người phụ nữ của mình, không bảo vệ được con mình, lại một lần nữa khiến An Nhã phải chịu tổn thương. Kiến Thành lặng lẽ gờ hai tay ôm mặt, sự bất lực phủ xuống bóng lưng cô đơn của anh, trái tim còn đau đớn hơn cả bàn tay đang rỉ máu.

Không khí trong căn phòng ngấm trũng rỗng phối hợp với lòng người mà trầm lặng rất lâu. Cho đến khi chuông điện thoại reo lên phá tan sự trầm mặc đáng sợ kia, Kiến Thành mới phát hiện ra máu trên tay mình đã bắt đầu khô lại.

Anh thở hắt ra một tiếng, sự bi thương trong nháy mắt liền bị che đi, ngón tay chậm rãi bấm nút kết nối:

"Đại ca". Kiệt ở đầu dây bên kia hạ thấp giọng, có thể nghe ra được âm thanh của sự căng thẳng: "Em đang ở bên ngoài Bộ công an"

"Tình hình thế nào?"

"Canh gác kỹ lưỡng, bảo vệ tuyệt đối, cứ ba tiếng lại đổi ca một lần". Kiệt liếc nhìn đồng hồ phát quang trên tay, bổ sung thêm: "Còn mười lăm phút nữa là đến giờ giao ca"

Bên ngoài có tiếng mở cửa lạch cạch, Kiến Thành một tay giữ nguyên điện thoại bên tai, một tay chạm đến khẩu súng ở thắt lưng, sau đó bước ra khỏi hầm ngầm.

Dương dìu Lý Thiên Kim từ bên ngoài mở cửa vào, sắc mặt ai nấy đều hiện rõ sự mệt mỏi. Anh hơi liếc hai người họ, sau đó tiếp tục nói qua điện thoại: "Chú chuẩn bị đi. Mười phút nữa bắt đầu kết nối"

"Vâng, đại ca"

Kiến Thành đi xuyên qua phòng khách đứng chật ních vệ sĩ, đến bàn trà ngồi xuống. Anh nhìn cánh tay đã được băng lại của Dương, rồi lại nhìn Thiên Kim, lên tiếng hỏi: "Không sao chứ?"

Cả hai người cùng đồng thời trả lời: "Em không sao"

Kiến Thành rút ra một điều thuốc, vệ sĩ đứng bên cạnh ngay lập tức cúi xuống châm lửa: "Kiệt đã đến nơi rồi. Chú chuẩn bị đi".

Dương nhìn làn khói trắng mờ nhạt bay lên từ kẽ tay của Kiến Thành, có thể mơ hồ cảm nhận được bao nhiêu phần nộ đang bị đè nén lại dưới khuôn mặt vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh kia. Kiến Thành thường không thích hút thuốc, nhưng có lẽ bây giờ chỉ có chất nicotin mới có thể khiến cho cảm xúc của anh tê liệt và giữ được đầu óc tỉnh táo để đối phó với Tạ Vân.

Anh ta liếc mẫu đầu lọc thuốc đã bị Kiến Thành siết cho nhăn nhúm, kiên định trả lời: "Vâng, bây giờ em làm ngay"

Trong phòng máy tính, mười đầu ngón tay Dương múa phím loạn xạ, chỉ chưa đầy năm phút sau đã kết nối thành công với robot mini ở thành phố A.

Anh ta nói qua tai nghe: "Anh Kiệt, chuẩn bị giao ca chưa?"

Kiệt nhìn chằm chằm ống nhòm hồng ngoại, đứng trên tầng thượng tòa nhà này có thể nhìn thấy một người cảnh vệ vai vác súng đang bước tới cửa phòng máy tính để đổi ca với người còn lại, nói: "Năm giây".

"Năm...bốn...ba...hai...". Lúc này hai người cảnh vệ đang nói với nhau gì đó, người mới đến mở cửa ra kiểm tra bên trong. Kiệt lạnh giọng: "Một. Bay đi"

Dương ấn mạnh phím Enter một cái, robot mini núp trong một góc tối lập tức bay lên, ngay trước khi người cảnh vệ đóng cửa đã kịp lọt vào phòng máy.

Tay Dương cần cần gạt, điểu khiển robot tìm tới vị trí máy chủ, sau đó ôm chip gắn vào. Con chip vừa chạm đến các mạch dẫn, những ngón tay của anh ta ngay lập tức gõ liên tục trên bàn phím, chưa đầy ba mươi giây sau, anh ta đã thở hắt ra một tiếng, quay sang nhìn Kiến Thành: "Đại ca, anh Kiệt, hack thành công"

"Chú dò vị trí". Kiến Thành giờ tay nhấn nút trên tai nghe, nói tiếp: "Kiệt, lập tức quay trở về"

"Rõ, đại ca"

Trên màn hình máy tính cỡ lớn bắt đầu xuất hiện các CCTV của camera giao thông, còn có dò được cả các cuộc điện thoại trong tổng bộ. Dương tìm đến đường dây điện thoại Cục trưởng cục An Ninh, sau hai tiếng cũng dò được một cuộc gọi đã được mã hóa.

Anh ta chửi thề một tiếng: "Con mẹ nó, tưởng mã hóa mà làm khó được ông đây à?".

Lời vừa nói xong, cuộc gọi lưu trữ kia đã được anh ta phá mã mở ra, tiếp theo trong máy tính truyền đến một giọng nói: "Thế nào rồi?"

Tạ Vân ở đầu dây bên kia âm ừ: "Tôi đã mua sắm được một ít thực phẩm. Đầu là đồ sạch sẽ, thứ gì cũng tươi mới"

"Ừ. Tôi thích ăn dưa lê. Nếu cô đi siêu thị, hãy mua thêm một ít"

"Được"

Đây có lẽ là những thuật ngữ ám chỉ về việc mua bán vũ khí của Cao Dũng và Tạ Vân. Kiến Thành nghe xong liền nhú mày: "Dò vị trí cuộc gọi"

Dương lại lập tức cúi xuống tiếp tục múa phím: "Đại ca, vị trí cuộc gọi nhận ở một công viên bỏ hoang cách chúng ta khoảng 80km"

Vừa nói đến đây, bên ngoài bỗng xuất hiện hàng loạt tiếng bước chân rầm rập. Kiến Thành đi đến bên cửa sổ, vén rèm nhìn xuống, liền nhìn thấy Lôi cùng một đoàn người nữa đã đi đến dưới sân.

Bước xuống dưới, nhìn đoàn người đủ mọi lứa tuổi từ hai mươi đến 40, tuy phong cách ăn mặc của mỗi người đều khác nhau, có người sắm trở đây mình, có người cơ thể nhả bóng, tuy nhiên trên mặt ai nấy đều mang theo một loại nghĩa khí mà những hạng lưu manh thông thường không thể có được, còn có thêm cả một chút bất cần, coi thường sống chết.

Lôi đi đến trước mặt Kiến Thành, nói to: "Đại ca, em đã hoàn thành nhiệm vụ. Đây là sáu mươi người đã được em lựa chọn, có lính đánh thuê, lính giải ngũ, vận động viên đấm bốc giải nghệ. Bọn họ có thể đánh nhau, cũng có thể bán mạng. Tất cả đều có thể tin tưởng tuyệt đối"

Anh gật đầu, vệ sĩ phía sau hiểu ý bước lên một bước, cầm ba chiếc vali lớn mở ra, bên trong nhìn thấy rất nhiều tiền đô: "Mỗi người hai mươi lăm nghìn USD, còn sống thì đem số tiền này về. Nếu chết rồi, tiền sẽ được chuyển đến cho gia đình. Ai đồng ý thì ở lại"

Sáu mươi người kia đồng thanh hô to: "Đồng ý"

Cùng lúc này, điện thoại của anh cũng đột nhiên đổ chuông. Kiến Thành vừa bấm nút kết nối đã nghe giọng Baron truyền tới: "Thành, mở đường băng đi. Máy bay gần đến nơi rồi"

Bàn tay anh nắm chặt thành quyển, miệng bỗng dừng lại bật ra một câu nghe có vẻ không liên quan lắm: "Vâng, rất đúng lúc"

Cúp máy xong, anh cúi đầu nhìn xuống đồng hồ đeo trên tay, trong đầu thầm tính toán thời gian Kiệt quay về. Đã bốn tiếng trôi qua kể từ khi An Nhã bị bắt cóc, trong bốn tiếng này cái gì có thể làm anh cũng đầu đã làm rồi, bây giờ, mẹ nó, chỉ muốn chạy thật nhanh đến bên cô thôi.

Một chiếc xe thương vụ đột nhiên từ bên ngoài lao như bay vào trong sân rồi phanh gấp. Lúc Kiệt dừng xe bước xuống, trán vẫn còn đầm mồ hôi, anh ta nhanh chóng rảo bước đi lại gần, sống lưng thẳng tắp nhìn Kiến Thành, gọi hai tiếng: "Đại ca".

Anh nghiêng đầu nhìn Kiệt, khẽ gật đầu, sau đó nhấn nút trên tai nghe, giọng nói mang âm thanh lạnh lẽo như vừa tắm máu mười tám tầng địa ngục xong: "Dương, mở đường băng. Chuẩn bị đến đó"

"Rõ, đại ca".

TÌNH YÊU LÀ CỔ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 30.

Đoạn 30

Hai chiếc máy bay quân sự xuyên qua màn đêm, ngược về hướng vùng núi phía Đông 80km, khi đến công viên bỏ hoang kia, trời đã tờ mờ sáng.

Đây là công viên sinh thái được xây dựng cách đây gần mười năm, xung quanh cây cối và rêu mốc đã phủ um tùm rậm rạp, bên cạnh lại là một vùng đồi núi vô cùng heo lánh, nhìn từ trên cao xuống liền có cảm giác nơi đây vô cùng quý dị.

Dương để laptop trên đùi, màn hình hiển thị một dấu chấm đỏ đang nhấp nháy rất gần một dấu chấm xanh khác trên bản đồ "Đại ca, trước đây ở nơi này có xây dựng một nhà máy điện hạt nhân, bức xạ quá lớn ảnh hưởng đến nguồn nước khiến dân cư ở đây đã bỏ đi hết. Trong vòng hai mươi kilomet đổ lại không có nhà dân, cho nên công viên này hoạt động được ba năm đã phải bỏ hoang"

Kiến Thành hơi liếc mắt nhìn vùng đồi núi trước mặt, lạnh lẽo trả lời: "Đúng là nơi trú ẩn lý tưởng"

Baron nhàm chán vắt chân lên ghế, giọng điệu ngái ngủ: "Trận chiến này sao chán đến mức phát buồn ngủ như vậy? Chẳng có chút gì kích thích cả"

Lời vừa nói xong thì từ dưới mặt đất truyền tới những tiếng còi báo động hú inh ỏi, Kiến Thành nghe thấy âm thanh này liền nhếch miệng cười với Baron: "Cậu được ước thấy rồi đấy"

Cơn buồn ngủ kia ngay lập tức bay sạch sành sanh, Baron về mặt hưng phấn cúi xuống ôm một khẩu M249 SAW, đi ngang qua Kiến Thành đến

cửa máy bay: "Mẹ kiếp, ngứa tay quá"

"Cậu không nhận ra là máy bay tàng hình của cậu đã bị phát hiện à?".
Kiến Thành nói đến đây thì một hỏa tiễn từ dưới đất bay lên: "Vũ khí quân sự của cô ta chắc chắn cũng không tệ"

Trong nháy mắt, sắc mặt Baron biến đổi, anh ta hét ầm lên với phi công: "Đánh lái sang trái, sang trái"

Hỏa tiễn sượt qua cánh máy bay được sơn từ tính phản quan, rồi chệch hướng vọt thẳng lên trên, sau đó nổ tan tành trên không trung.

Về mặt phi công lúc này đã trắng bệch như tờ giấy, kinh hãi ngoái đầu xuống, nói: "Sếp, động cơ bên phải hỏng rồi"

Baron nghiêng răng nghiêng lợi: "Bắn tiêm kích. Con mẹ nó. Cho nó thành công viên lửa đi"

Kiệt lập tức lên tiếng ngăn lại: "Khoan đã, chị dâu còn ở dưới đó"

Những ngón tay Dương tiếp tục múa phím trên laptop, Kiệt vừa nói xong thì anh ta chỉ vào màn hình, nói: "Đại ca, Tà vôn hình như đã xây dựng lại một số địa điểm ở công viên này. Có khu nhà được thiết kế giống như chịu được bom đạn thì phải"

Mọi người đồng thời ngoảnh đầu nhìn hình ảnh mới chụp được từ trên cao xuống, bên dưới công viên có một khu nhà được xây bằng bê tông dày, thiết kế vuông vắn hệt như các kiểu nhà chống bom. Kiến Thành chăm chăm nhìn màn hình laptop trong vòng mấy giây, sau đó lấy một ống nhòm hồng ngoại, nói: "Cần tọa độ phóng tiêm kích theo lệnh của tôi"

Baron nuốt khan một ngụm nước bọt: "Cậu định bắn tiêm kích vào tháp pháo của cô ta?"

Kiến Thành gật đầu. Baron lại nuốt thêm một ngụm nước bọt nữa: "Vị trí bên dưới quá phức tạp, lại um tùm cây cối, bắn chệch một chút thôi, em dâu cũng có thể bị nguy hiểm". Nói đến đây, hình như anh ta còn nhớ ra gì

đó cho nên bổ sung thêm: "Cậu nhìn qua kính h ồng ngoại cũng phát hiện được ra tháp pháo được ngụy trang à?"

"Không". Kiến Thành nghiêm túc trả lời: "Dù nó bắn thêm l ần nữa"

L ần này Baron sắc mặt tái nhợt: "Cái máy bay này tớ mua 500 triệu USD đấy, hỏng một động cơ nữa là chúng ta đi tong, 500 triệu USD cũng đi tong nốt"

Kiến Thành liếc anh ta, thản nhiên nói ra ba chữ: "Bốn mỹ nữ"

Baron đến nghĩ cũng không c ần nghĩ, lập tức nói "OK", sau đó khoát tay ra hiệu cho phi công nhường ghế lái cho anh ta: "Cậu nhìn cho kỹ đấy. Bốn mỹ nữ của tớ"

Hai quả hỏa tiễn từ bên dưới cùng lúc vọt lên, Kiến Thành nhìn qua kính h ồng ngoại, trong vòng ba giây đã xác định rõ nơi đặt tháp pháo của Tạ Vân. Anh lập tức g ầm lên với Baron: "Hai hỏa tiễn hành trình, một trái một phải, hạ độ cao"

M ồ hôi lạnh trên trán Baron túa ra, trước đây anh ta bị tên lửa hành trình đuổi một l ần đã suýt nữa thì mất mạng, l ần này tận hai tên lửa truy sát li ền, thực sự quá khủng hoảng: "Sao lại hạ độ cao?"

Kiến Thành không thèm trả lời, nói tiếp: "Hạ xuống mức thấp nhất. Mau lên"

Baron không còn cách nào đành làm theo, máy bay vừa hạ xuống, Kiến Thành lại nói: "Đổi hướng, quay hướng nam"

Cũng may Baron phản ứng nhanh nhẹn, lời Kiến Thành còn chưa nói xong, anh ta đã hiểu ý đánh lái quay ngược trở lại. Thân máy bay vừa xoay một góc hai mươi độ thì hỏa tiễn cũng vừa chạm đến nơi, có đi ều do máy bay đổi hướng đột ngột nên hỏa tiễn đang trên đà lao tới li ền bị mất mục tiêu r ồi đâm vào nhau, nổ tan tành, mảnh vỡ bắn ra như pháo hoa.

Baron kích động huyết sáo ầm ỹ: "Đây rồi. Chính nó. Cảm giác này mới thật sự, mẹ nó, phấn khích phát điên"

Kiến Thành không thêm quan tâm đến anh ta, lạnh lùng liếc ống ngắm hỏa tiễn, rồi lại nhìn xuống bên dưới, nói: "Tọa độ 20°51'23.4N, chia ống kính 3:5:2, chếch bên trái -5 độ. Bắn"

Baron gật đầu, tiêm kích dưới sự điều khiển của anh ta bay chính xác xuống tọa độ mà Kiến Thành vừa đọc, nổ ầm một tiếng kinh thiên động địa.

Kiệt nhìn công viên phía dưới, sau khi nhìn thấy tháp pháo đã sụp đổ còn tòa nhà kia vẫn không xi nhê gì mới thở phào một tiếng: "Đại ca, còn một bên tháp pháo"

Kiến Thành tiếp tục: "Tọa độ 106°40'40.8E, chia ống kính 4:1:1, nhắm chính giữa. Bắn"

Ba giây sau, tiêm kích từ máy bay quân sự của Baron hủy diệt hoàn toàn tháp pháo còn lại của Tạ Vân, những người trên máy bay phấn khích hét ầm lên: "Bravo"

Đây chính là loại cảm giác mà bấy năm nay Kiệt, Lôi, Dương, A Mạc, thậm chí kể cả Dương Kiến Thành cũng không tìm lại được. Cảm giác phiêu lưu, kịch tính, và hưng phấn muốn phát điên.

"Baron, cậu tiếp tục hạ độ cao". Kiến Thành buông ống nhòm trong tay, lấy một khẩu súng giắt vào thắt lưng: "Lôi, Mạc, đu dây xuống bên dưới"

"Rõ"

Anh nhìn Kiệt, nói tiếp: "Chú ở trên máy bay, dùng súng máy hạng nặng yểm trợ"

"Vâng, đại ca"

"Dương, phác họa cho tôi sơ đồ bên dưới"

Dương ấn nút đi đầu khiến robot mini bay vào trong khu nhà trong công viên kia, giơ tay ra dấu Ok: "Đại ca, em đã khởi động robot. Chút nữa sẽ chỉ đường qua tai nghe"

Kiến Thành gật đầu, sau đó cùng Lôi, A Mạc và sáu mươi người kia đu dây leo xuống bên dưới.

Ở dưới mặt đất, Tạ Vân chỉ huy thuộc hạ của mình dùng xe tăng và súng ngắm bắn lên. Tuy nhiên, Kiệt và mấy người còn lại trên máy bay dùng súng máy hạng nặng cùng bom nã xuống, đồng thời Baron cũng đi đầu khiến máy bay dịch chuyển rất linh hoạt cho nên chẳng mấy chốc đám người bên dưới đã phải buông súng chạy vào bên trong nhà trú ẩn.

Khi Kiến Thành chạm được xuống mặt đất, Dương, Kiệt cùng Baron cũng đu dây xuống theo, mà sau khi họ vào đến bên trong thì thêm một bóng người nữa mới đu dây từ trên máy bay xuống.

Bên trong tòa nhà này được thiết kế như một lô cốt kiên cố, cửa vào đã bị khóa lại. Lôi móc từ trong túi ra một máy cắt laze lượng tử, sau đó gắn lên cửa xuống hầm ngầm của tòa nhà, cất giọng ồm ồm: "Đại ca, mọi người, lùi về sau mấy bước"

Máy cắt laze của anh ta ghim thẳng vào tường, sau đó một chân cắt bật ra như compa, xoay tròn xung quanh tâm một vòng, laze xoay đến đâu, tường bị cắt cháy ra đến đó.

Sau khi tường được khoét ra, một quả bom bên trong liền vọt ra ngoài. Baron nhìn thấy loại bom này, ngay lập tức giơ tay bắt lấy, sau đó lấy đà ném mạnh ra phía sau.

Cùng lúc đó, Kiến Thành cùng mấy người trợ thủ của mình giơ súng bắn tán loạn vào phía bên trong, tính từ lúc Baron bắt quả bom cho đến khi nó phát nổ thì bọn họ cũng đã tiêu diệt xong toàn bộ.

Người của Kiến Thành cầm súng trên tay, cảnh giác cao độ bước qua vách cắt laze vào bên trong. Khung cảnh phía trong hầm ngầm là một khoảng không gian rộng rãi nhưng ngổn ngang xác người vừa mới bị bắn

chết, ở góc bên trái có một cánh cửa, đi qua cánh cửa ấy là một dãy hành lang dài hun hút và tối đen như mực.

Dưới tình huống này, đương nhiên là hai vị đại ca là người đi trước. Kiến Thành ra hiệu cho người của mình không bật đèn mà anh và Baron dùng kính hồng ngoại để dò dẫm bước đi trong bóng tối, những người còn lại nối đuôi đi theo sau.

Dương nhìn qua mắt kính kết nối với camera của robot mini, nhẹ giọng nói: "Đại ca, đi thẳng, ba mươi mét nữa rẽ phải"

Đoàn người đi theo lời Dương nói, đến một ngã rẽ liền nhìn thấy vài vệt ánh sáng. Lúc này, thần kinh của tất cả mọi người đều căng ra như dây đàn, Kiến Thành trầm giọng: "Dương, bên trong có cái gì?"

Dương nuốt khan một ngụm nước bọt, trả lời: "Một khu thủy cung, từ trần nhà đến sàn đều làm bằng vách kính. Bên dưới có gần một trăm người... cằm gậy"

Khu thủy cung? Là khu thủy cung đã bị bỏ hoang trong công viên. Tạ Vân trốn ở đây, có nghĩa là đã xác định hai bên đều không thể tiếp tục dùng vũ trang để đánh nhau, bởi vì chỉ cần một viên đạn ghim lên vách tường kính thôi, cả trăm khối nước sẽ đổ ập xuống đầu, dìm chết tất cả.

Nếu so với bảy năm trước, Hồng Nhân còn dễ đối phó hơn Tạ Vân gấp trăm lần!!!

Baron cùng Kiến Thành quay sang nhìn nhau, sau đó không ai bảo ai, cả hai cùng đồng thời tiến lên phía trước.

Ở dưới lòng thủy cung rộng rãi, Tạ Vân ngồi trên xe lăn, Nam đứng bên cạnh, xung quanh chật kín những bóng áo đen cằm gậy và dao gập. Tạ Vân nhìn thấy Kiến Thành, biểu hiện đầu tiên chính là khóe miệng cong lên, nở ra một nụ cười:

"Dương Kiến Thành". Cô ta gọi đầy đủ cả họ lẫn tên anh, nếu để ý kỹ còn nghe ra cả mùi vị chua chát trong đó. Tạ Vân nhấn mạnh bốn từ: "Đã

lâu không gặp"

Dưới tình huống chỉ chuẩn bị các loại vũ khí tiên tiến, bom và súng đạn lại không thể sử dụng được ở nơi này, Kiến Thành mặc dù trong lòng có một chút bất ngờ, tuy nhiên về mặt anh vẫn duy trì một vẻ bình tĩnh đến khó tin: "Đã lâu không gặp"

"Chắc chắc. Sau bảy năm, anh vẫn đẹp trai thật đấy". Ánh mắt Tạ Vân quét khắp người anh một lượt, lại bổ sung thêm: "Vẫn hấp dẫn em như xưa"

Kiến Thành không để tâm đến cô ta, lạnh lùng nói: "Nhã đâu?"

"Anh không nói thì em cũng suýt quên. Lẽ ra em nên giết con chó cái đó từ lâu rồi, trả thù cho đôi chân của em". Tạ Vân hơi liếc sang nhìn Nam: "Nhưng mà anh chàng này một mực muốn cô ta, em chẳng còn cách nào, đành phải tha mạng cho cô ta vậy"

Bàn tay Kiến Thành nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi đầy trên trán: "Mạng của cô ấy...". Nói đến đây, anh ngừng lại, thanh âm phát ra từ cổ họng sặc mùi máu tanh: "Chỉ có thể do tôi quyết định"

Có tiếng vỗ tay truyền đến, Nam mặt mày thản nhiên vỗ tay nhìn Kiến Thành: "Bảy năm trước, không tìm thấy xác mày nên cô ấy không tin mày đã chết. Lần này tao sẽ mang cái xác chó găm của mày đến trước mặt Nhã, để xem cô ấy còn hy vọng mày quay về không"

Baron nhún vai, đan mười đầu ngón tay vào nhau rồi xoay xoay: "Muốn có xác của Thành, bước qua xác tao đã"

Kiệt, Lôi, Dương, A Mạc cũng đồng thời bước lên phía trước một bước, lạnh lẽo nói: "Xác của bốn người bọn tao, mày bước nổi rồi hãy tính".

Lời tác giả: Cá nhân tớ đọc đoạn này thấy Thành và các anh em ngầu khỏi nói, ngầu dã man luôn. Thế nên mọi người đọc xong, nếu cũng thấy như tớ thì nhớ like & bình luận đôi đi ầu cho tác giả vui nhé.

Những bình luận hay nhất tớ sẽ lọc ra (không cần thiết phải là bình luận về đoạn truyện, có thể là cả truyện, cả tác giả). Tớ sẽ chọn 1 bình luận mình ưng ý nhất để tặng 1 cuốn Tình yêu là Cỗ Chấp.

Ai thích nhận sách thì cmt đi nè!!!

TÌNH YÊU LÀ CỐ CHẤP

Phạm Kiều Trang
www.dtv-ebook.com

Đoạn 31 : Kết